LINDA ADAMS

Lungul drum spre casă

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS

CAPITOLUL 1

Ploua torenţial, iar luminile bliţurilor o orbeau.

— Sheffy! Strigă unul dintre reporteri. Unde este

Sullivan? De ce n-a venit?

— Sheffy! Aici! Uită-te la mine! strigă un fotograf.

— Unde l-ai lăsat pe Sullivan? Nu vă mai iubiţi? se auzi o altă voce.

Warren şi şoferul o conduseră spre porţile cimitirului, încercând s-o protejeze. Şoferul îl împinse pe unul dintre cameramani care se apropiase prea tare.

— Lăsaţi-o în pace! Vine de la înmormântarea mamei ei, cretinilor.

Omul scăpă o înjurătură, ajutând-o pe Dareen să urce în limuzină.

Ce ciudat, gândi ea, era protejată de un bărbat pe care nu-l cunoştea. Şoferul era angajatul firmei care organizase înmormântarea lui Fawn.

— Hultanilor! strigă bărbatul furios către cei din corpul de presă şi trânti portiera maşinii.

Warren îl privi ciudat.

— Cine naiba se crede ăsta? Voinicul voinicilor? Ignoră chiar regula numărul unu a comportamentului, care spune clar că dacă nu eşti de spiţă regală, nu ai voie să insulţi presa.

Ea nu zise nimic. Continuă să-şi privească mâinile cu mănuşi negre până la cot.

— Unde-i Sullivan? strigă un fotograf, pe când limuzina se punea în mişcare. Sheffy, iubito! Unde este dragostea vieţii tale? insistă el.

— Îmi vine să-l omor pe Sullivan ăsta, răbufni Warren, aprinzându-şi o ţigară. E un şobolan nenorocit, putea să vină măcar acum. Oricum, va trebui să dea nişte explicaţii.

Dacă ar mai fi trăit Fawn, l-ar fi învăţat minte.

— Din păcate Fawn nu mai trăieşte, zise Dareen cu o voce egală, asta este problema.

Fawn, mama ei, acea femeie încântătoare, frumoasă, deşteaptă şi ambiţioasă, nu mai exista. Dareen nu putea să plângă, nu încă.

— Mda, zise Warren trăgând din ţigară. Îmi pare rău, puştoaico,

nenorocită zi.

Şi ploua cu găleata.

Dareen îşi sprijini fruntea de geamul limuzinei. Era o fată înaltă, prea slabă, cu ochii mari şi privirea hăituită. Buzele îi erau strânse. Avea pomeţi înalţi, nasul frumos format, puţin cârn şi se machia întotdeauna când apărea în public.

Avea numai nouăsprezece ani dar se simţea sfârşită.

Părul ei blond-castaniu, lung, fusese prins foarte strâns la spate, atât de tare încât o dureau şi tâmplele. Purta cei mai buni cercei ai ei, safirele, ştiind că aşa ar fi vrut mama ei.

— Mai porţi inelul de logodnă? o întrebă Warren.

Ea îşi scoase mănuşa din mâna stângă, fără niciun fel de emoţie. Nu purta nimic pe degete.

— Nu, zise ea cu indiferenţă, l-am scos.

— Ar trebui să-l pui la loc, zise Warren cu un aer obosit.

Poate c-a fost mai bine că n-a apărut Sullivan. S-ar fi adunat mai multă lume ca acum. El oftă, apoi aspiră o dâră de fum. Era un bărbat scund, cu ceva păr negru rămas ca o insulă în mijlocul cheliei. Fusese, în ultimii şapte ani, managerul ei.

— N-am de gând să-l pun la loc, zise ea pe un ton impasibil.

Sullivan n-a venit niciodată cât a fost mama bolnavă.

Eu am insistat, dar el m-a refuzat mereu sub pretext că boala şi suferinţa ei îl deprimă.

— Sheffy, Sullivan este artist. Hai să lăsăm asta acum. O

să găsim o modalitate de a explica lucrurile. Dar îmi pare rău că a apărut şi problema asta.

— Sullivan nu este artist, răspunse ea. Este cântăreţ de rock, atâta tot. Fata făcu o pauză, privind cum ploua afară. Niciodată n-a venit s-o vadă. Şi nu-mi mai spune Sheffy, mă cheamă Dareen.

— Numele tău este totuşi Sheffy, un nume de un milion de dolari. Ţi-am mai spus, îmi pare rău că am adus subiectul ăsta în discuţie. Asta este deci problema, că n-a venit s-o vadă măcar o dată? Ce era să vadă, Sheffy? După acel prim atac, Fawn n-a mai ieşit din comă. Timp de trei luni n-a

scos o vorbă. Iar ea, crede-mă nu şi-ar fi dorit să fie văzută aşa. Nu vreau să aduc ofensă morţilor, dar mama ta era o femeie foarte vanitoasă. Unde este inelul?

Ea nu-i răspunse, continua să privească ploaia care bătea în geamul limuzinei.

— Sheffy, insistă Warren. Sunt managerul tău, trebuie să-ţi apăr interesele. Ce naiba ai făcut cu inelul? Sper că nu i l-ai dat înapoi?

— De ce să i-l fi dat? întrebă ea încordată. Fawn l-a cumpărat din bugetul pentru publicitate, ne aparţine.

Apoi fata lăsă capul în jos amintindu-şi că Fawn nu mai era şi deci nu mai putea folosi cuvântul „noi“. În ultimele trei luni ea nu se mişcase de la căpătâiul lui Fawn, căci nu-i venea să creadă că o persoană atât de puternică se putea stinge văzând cu ochii.

— Poartă-l din nou, de mâine, ordonă Warren. Ai încheiat o logodnă care valorează o avere ca publicitate pentru tine... şi pentru Sullivan, este adevărat, doar nu vrei să strici totul dintr-o toană?

— Nu este o toană, şi nici logodna mea n-a fost una reală, zise ea fără a-l privi. Fawn a venit cu ideea asta.

— Şi? Doar ţi-a plăcut şi ţie! Nu te-am auzit plângându-te până acum.

— Lui nu i-a păsat niciodată de mine, de fapt nu-i pasă de nimeni. Îl interesează doar cariera şi banii lui.

— Sullivan te adoră, în felul lui, este drept.

— El a adorat-o pe Fawn. Ştia că este o femeie deşteaptă şi capabilă. Stăteau uneori şi vorbeau toată noaptea despre afaceri. S-a logodit cu mine dar nu era ceea ce-mi trebuia. Nu-l pot ierta că n-a venit s-o vadă.

— Eşti într-o dispoziţie proastă, zise Warren, şi e firesc să fie aşa. Dar să nu mai vorbim despre asta acum, avem alte probleme de discutat. Cariera ta, de exemplu.

Fata se întoarse şi-l privi insistent.

— Warren, n-am de gând să discut nici cariera mea acum. Mama abia a murit, ţi-aminteşti?

Warren oftă.

— Mda, dar dacă nu te superi, mama ta a fost o femeie cu nasul pe sus.

Ce altceva ar fi vrut ea să discutăm acum?

Fii cu picioarele pe pământ, Sheffy. Moartea ei nu te-a luat prin surprindere, ştiai c-o să se întâmple. Fii fericită că...

— Ştiu, zise ea obosită, întorcând din nou capul spre ploaia care nu mai contenea. Trebuie să fiu fericită că n-a suferit mai mult. Bine, uite, sunt fericită pe tema asta, dar tot nu vreau să discut cariera mea, acum.

— Cariera ta a fost scopul vieţii ei, insistă Warren. Crezi că din întâmplare ai ajuns top model? Mai gândeşte-te. Ea a realizat totul, ea ţi-a creat imaginea, iar de acum, trebuie să ţi-o construieşti singură. Ai de luat decizii importante.

Trebuie să discutăm şi investiţiile tale. Sincer vorbind eu nu sunt de acord cu felul în care ţi-a administrat ea banii, va trebui să facem nişte modificări şi aici. Cred că ar trebui să începem prin a...

— Te rog, Warren. Fata îşi rezemă fruntea de geamul limuzinei, simţind că răcoarea acestuia îi făcea bine.

— Sheffy, insistă el, crede-mă. Fawn ar vrea ca noi să discută în problemele astea, acum. Sunt multe decizii de luat.

— O să mă gândesc mai târziu la ele. Dareen închise ochii.

Warren nu mai pretinse că era afectat de moartea lui

Fawn. De fapt, era un om de afaceri şi asta se simţea până şi din glasul lui.

— Ar fi bine să te gândeşti acum la tot ce ai de făcut.

Uite, Dareen, tu te afli într-o situaţie unică. Eşti în vârf acum, eşti modelul numărul unu al New Yorkului. Ai aerul mistic pe care ţi l-a impus Fawn, ai imaginea pe care ţi-a creat-o ea. Ai ajuns foarte sus la cei nouăsprezece ani ai tăi. Nu văd unde te-ai mai putea duce acum pentru a realiza mai mult. Dar trebuie să fii atentă, trebuie să-ţi programezi fiecare pas. Acum, dacă nu mai este Fawn, trebuie să se ocupe cineva de imaginea ta şi mă gândeam la individul ăla care-i face publicitatea lui Sullivan. E un tip destul de agresiv.

Dareen nu se obosi să deschidă ochii.

— Directorul de imagine al lui Sullivan? Nici vorbă,

Warren. Nici în cel mai oribil coşmar nu m-aş gândi la el.

— Tu şi Sullivan formaţi un cuplu extraordinar.

— Noi doi nu formăm un cuplu, Warren. A fost totul de pentru ochii presei. Toată viaţa mea a fost, de fapt, doar de ochii presei.

Warren o privi dezgustat.

— Toată viaţa ta este doar de ochii presei, o maimuţări el. Acum ai devenit şi melodramatică. Ai tot ce-şi poate dori o femeie de la viaţă, fetiţo. Fawn ţi-a dat toate astea.

Vrei să le pierzi? Dacă nu, lasă patetismul şi ascultă ce am să-ţi spun.

Dintr-o dată capul începu s-o doară foarte tare. Toată viaţa ei părea fără sens şi ireală. Deschise ochii ei mari, negri, şi-l privi obosită.

— Cine ţi-a spus că-mi doresc totul pe lume? Cine ţi-a spus că-mi place să fiu model?

— Fawn. Şi cine îndrăznea să-i spună nu lui Fawn?

Nimeni, ştii bine asta. Nici tu, nici eu, nici măcar Sullivan.

— Aş vrea să plec pentru un timp, zise Dareen, cu ochii pe fereastră.

— Bine, bine, lasă asta acum. Mai rezolvăm din probleme, apoi poţi să pleci o săptămână. Du-te la Bar

Harbour. Sau la Cape Ann.

— Nu-mi ajunge o săptămână, îmi trebuie cel puţin un an.

— Ai înnebunit? Un an? Warren ridică tonul, indignat.

Unde să te duci un an? Ştii cât ai pierde în timpul ăsta?

— Am anulat totul când mama... când Fawn s-a îmbolnăvit. Acum nu am niciun contract.

— Mă uluieşti, Dareen. Scuză-mă, dar Fawn cred că se răsuceşte în mormânt când te aude vorbind.

— Vreau să mă duc undeva, în sud, zise ea ca pentru sine.

— În sud? repetă Warren.

Ea încuviinţă din cap.

— Sheffy, Fawn a muncit pe rupte ca să scape de sudul ăla blestemat, acolo unde vrei tu să te întorci acum.

— Dar astăzi sunt într-o maşină funerară, Warren. Toate strădaniile ei au fost zadarnice! Ţi-am spus că plec şi o voi face. Deja am aranjat câte ceva în acest sens.

Warren o privi de parcă l-ar fi anunţat că se retrage la o mănăstire.

— Fii serioasă, Dareen.

— După cum ţi-am mai spus, mă întorc în sud.

Warren lăsă să-i scape o înjurătură.

— Nu te laşi, nu?

Fata dădu din cap.

Warren o privi uimit de parcă nu-i venea să creadă.

— Din păcate înţeleg că nu se mai poate face nimic cu tine, zise el dezgustat.

Fata îl privi întrebător.

— Întotdeauna m-am întrebat cum a putut Fawn să crească o fetiţă atât de supusă ca tine. Dar acum, brusc, văd de ce eşti capabilă şi cât eşti de încăpăţânată. Vrei să pleci şi gata, indiferent de consecinţe.

Fata încuviinţă.

— Trebuie să plec, o vreme. Totul mi se pare o nebunie. Poate că aşa a fost întotdeauna şi eu am fost prea naivă ca să înţeleg.

— Nu poţi să pleci fără să apară şi consecinţe. Ce vei face cu Sullivan?

Dareen păru că se gândeşte un moment. Fusese îndrăgostită de Sullivan, sau aşa crezuse. Se îndrăgostise de el la şaptesprezece ani, iar povestea lor de dragoste fusese una dintre cele mai mediatizate din America.

Numai că nu fusese o poveste de dragoste. Sullivan o săruta doar când erau fotografi în preajmă.

— Dacă Sullivan o să-mi simtă lipsa o să vină după mine, bănuiesc. Şi într-un fel, ea spera că aşa va fi.

— Eşti nebună, zise Warren scuturând din capu-i chel. Ai nouăsprezece ani şi nu ştii nimic. Întotdeauna a existat cineva care să aibă grijă de tine. Fawn îţi spunea şi când trebuie să strănuţi, când poţi să-ţi ştergi nasul. Acum va trebui să preiau eu toate problemele tale. Nu poţi pleca acum singură,

Dareen, n-o să te descurci, nu ştii nimic despre viaţă.

Dareen nu-l mai auzea, trebuia să plece, acesta era singurul lucru important.

— Ascultă, zise Warren disperat. Cel puţin promite-mi că nu rupi logodna. Dacă nu te gândeşti la cariera ta, gândeşte-te la răul pe care i-l faci lui Sullivan.

Dareen încuviinţă printr-un gest din cap.

— N-o s-o rup, promise ea, cu condiţia să nu se mai facă publicitate despre asta, îl rugă ea. S-o lăsăm să moară de la sine, nu? Sullivan n-are nevoie de mine. N-a avut niciodată.

Warren dădu din cap exasperat, în semn că nu mai avea argumente.

Dareen îşi privi mâinile lungi şi prea subţiri. Câteodată se întreba cine era ea cu adevărat. Nici nu-şi mai amintea vremurile când nu trebuia să pozeze în faţa aparatului de fotografiat pretinzând că este ceea ce nu era. Nimic din viaţa ei nu era real, ci doar o imagine pentru alţii.

— Nu ştii nimic, zise Warren supărat. Nimic. N-am întâlnit până acum o persoană ca tine care nu ştie pe ce lume se află. Fawn lua în piept toate greutăţile, în locul tău, ea lupta cu toţi. Tu nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă realitatea. Sheffy? Mă asculţi?

— Mă numesc Dareen, zise ea.

Arcadia, scria pe panoul de la graniţa dintre state. Cu litere mai mici scria: populaţia este de 4126 oameni de treabă şi câţiva cârcotaşi bătrâni. Există şi câţiva câini de vânătoare.

Dareen zâmbi. Chevroletul ei plin de praf, cu plăcuţe pe care era scris numărul de New York, apăru dintr-un nor de praf. Arcadia, aici era capătul călătoriei ei.

Era o după amiază toridă, ca în sud, şi în Arcadia toată lumea părea că moţăie. Mimozele care creşteau pe strada principală se unduiră ca trezite din somn la trecerea maşinii ei. La umbra unei magnolii care creştea pe peluza unei case, odihnea un câine întins, fericit, probabil unul dintre câinii de vânătoare, menţionaţi la intrarea în localitate.

Încetini. Pe peluză se afla un panou pe care citi:

ME FEE AGENŢIE IMOBILIAR~

VÂNZ-RI, EVALU-RI, ÎNCHIRIERI

ASIGUR-RI

Coborî din maşină, întinzându-se fericită, căci simţea nevoia s-o facă:

condusese mult în ultimele trei zile. Dar meritase efortul; acum se simţea destinsă şi calmă. Îşi trecu o mână prin păr. Apoi, conştientă că îmbrăcămintea îi era cam şifonată, încercă să şi-o netezească puţin cu mâinile, dar fără succes. Îşi puse ochelarii de soare pe nas şi începu să privească în jur. Ceea ce vedea era total diferit de Manhattan, dar de fapt aşa şi sperase să fie.

Deschise o uşă care scârţâia cumplit şi intră într-un birou unde era foarte cald căci ventilatorul din tavan nici măcar nu reuşea să mişte aerul. Un bărbat slab, cu chelie ridică încet capul spre ea din hârtiile lui. Cu toate că era atât de cald, bărbatul era îmbrăcat cu cămaşă cu mânecă lungă, vestă neagră şi cravată. Atenţia ei fu atrasă de ziarul pe care-l citea acesta. O făcu să strângă din dinţi disperată.

O, nu, îşi spuse ea.

„Top— modelul care este acum în doliu după mama ei se va căsători cu steaua rock“, spunea un titlu mare de pe prima pagină.

Dareen se opri în loc, descumpănită. Acum se bucura că nu era deloc machiată, şi arăta ca o fată obişnuită.

Warren îi promisese că nu va mai face publicitate legată de ea şi Sullivan, dar se pare că nu putuse să oprească o campanie deja declanşată. O fotografie mare de pe prima pagină o arăta pe ea ascunzându-şi faţa de fotografi. Peste figura ei era scris: unde se afla logodnicul când frumoasa îşi îngropa mama? Citiţi amănunte în pagina a şasea.

Iar domnul Me Fee citise acea pagină. Ridică iritat privirea spre ea, dar nu păru a o recunoaşte. Ea-şi scoase nervoasă ochelarii. Fără ei arăta foarte tânără şi vulnerabilă.

Întinse mâna bărbatului din faţa ei.

— Domnul Me Fee? întrebă ea. Sunt Dareen Sheffield.

Era adevăratul ei nume, pe care rareori îl folosea.

Bărbatul înclină din cap şi întinse mâna fără a-i arunca vreun zâmbet binevoitor. Era clar că nu făcea parte din cei

4126 de oameni de treabă ai oraşului.

— Sunt de la New York, continuă ea, am vorbit la telefon pentru

închirierea fermei Bailey, parcă. Dareen se opri aşteptând ca şi individul din faţa ei să scoată o vorbă.

— Sheffield, zise el cu o voce stridentă, de cârcotaş.

Sheffield... Da, ferma Bailey. Vă aşteptam dis-dedimineaţă, aţi întârziat.

— Tennessee este mai departe decât se vede pe hartă, zise ea, zâmbindu-i de parcă s-ar fi disculpat.

— Tennessee este la distanţa la care trebuie să fie! pufni el.

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să spună individul din faţa ei, dar nu mai zise nimic.

Bărbatul o privi o clipă apoi zise:

— Este plin de cântăreţi fără valoare care celebrează infidelitatea şi beţia prin toate parcările, zise el. Tot aşa cum Nashville este plin de femei vopsite strident şi bărbaţi care nu ştiu să cânte decât muzică country.

Dareen clipi de câteva ori. Oficial, ea era încă logodită cu un astfel de bărbat care cânta la chitară. Era drept că

Sullivan nu cânta country ci rock, dar fără îndoială domnul

Me Fee ar fi considerat că asta era şi mai rău.

— De la New York sunteţi? întrebă el. Apoi îşi făcu vânt cu ziarul din faţa lui, pe care-l îndoise la mijloc.

Ca hipnotizată, Dareen îşi urmări propriul chip pe măsură ce ziarul se mişca înainte şi înapoi.

— Da, zise ea.

— Şi ce vă aduce în Arcadia? o întrebă omul privind-o suspicios.

— Nimic, îi răspunse ea. Apoi, realiză că răspunsul ei fusese cam lipsit de logică şi adăugă: am avut un deces în familie şi am simţit nevoia să plec pentru o vreme.

Tocmai atunci, ea îşi dădu seama că nici nu ştia ce voia să facă, ştia doar că voia să stea ascunsă de lume o vreme, să-şi revină apoi să stabilească ce vrea de la viaţă.

— Am nevoie de timp să mă gândesc la multe lucruri, zise ea pe un ton de confesiune.

— Da, dacă asta simţiţi acum... zise domnul Me Fee.

Poate că ar trebui să discutăm despre chiria pe care trebuie s-o achitaţi

în avans.

Dareen oftă.

— Nicio problemă, am venit pregătită.

Poate Fawn avusese dreptate şi totul pe lumea asta se reducea la bani. Deschise poşeta.

— Voi plăti chiar acum, zise ea. Acceptaţi cecuri de călătorie?

— Luaţi loc puţin, zise domnul Mefee, devenind dintr-o dată foarte prietenos.

El o urmări cum semnează cecurile, apoi le numără atent.

— Cred că vă amintiţi că nu v-am promis nimic legat de starea proprietăţii.

Dareen înclină capul.

— Da, mi-amintesc, dar nu am nevoie decât de linişte şi o privelişte frumoasă. Pe un munte, undeva.

— În privinţa asta, zona noastră este favorizată. Dacă am putea închiria doar pe criteriile astea, n-am avea probleme. Dar trebuie să mai ştiţi că dacă vreţi să vi se repare casa va trebui să plătiţi.

— Bine.

— Văd că sunteţi o persoană uşor de mulţumit.

— Întotdeauna mi-a plăcut să mă înţeleg bine cu cei din jur. Şi ăsta era adevărul. Încercase din greu să-i mulţumească pe cei din jur. Poate că se străduise prea tare, îşi spuse ea.

— Sper că sunteţi conştientă de ceea ce vă aşteaptă, chicoti bărbatul din faţa ei. Este o fermă cam izolată. Aveţi doar un vecin, şi ăla rău. Este un tip nesuferit, dar dacă aveţi ceva de făcut puteţi să-l chemaţi pe el. Este proprietarul vinăriei.

— Vinărie? repet Dareen.

— Da, vinăria Du Long, răspunse Me Fee, cu buzele ţuguiate de parcă i-ar fi împărtăşit un mare secret.

Dareen ridică din umeri. De fapt, n-o interesa deloc ce făcea vecinul ei de fermă. Nu ştia mai nimic despre această zonă. După moartea mamei sale se dusese în apartamentul lor şi fără să se uite înfipsese un bold pe harta Statelor Unite. Acesta se nimerise pe micul orăşel

Arcadia. Nimeni n-o va găsi vreodată aici.

— Doamna de la care închiriaţi ferma, nu-l prea are la inimă pe acest Du Long, zise agentul imobiliar scuturându-ş i capul chel. Nici eu de altfel. Familia Du Long visează de mult să cumpere ferma Bailey. Să cultive şi mai mulţi struguri. Omul pronunţă cuvântul cu o strâmbătură din nas. Dar n-o să apuce ei să pună mâna pe ferma Bailey!

Doamnei Bailey nu-i plăc băuturile. Nici mie de altfel.

Cine pune o picătură de băutură în gură este ca şi cum ar lăsa în mod conştient să i se ia minţile.

— Mda, zise Dareen care nu ştia cum să plece mai repede.

— Domnul Rupert Du Long a făcut tot posibilul să cumpere toate pământurile din zonă, pe care să-şi cultive blestemata asta de viţă de vie, pufni domnul Me Fee. Şi să vă mai spun ceva. Domnul Me Fee se aplecă peste birou de parcă ar fi vrut să-i împărtăşească unul dintre cele mai teribile secrete. Nu numai că şi-a forţat vecinii să-i vândă pământurile, şopti el, dar are şi nişte obiceiuri condamnabile, mai ales legat de băutură şi femei. Este un donjuan convins. Căsătoria părinţilor lui a fost un fiasco de la început. Mama lui era o fiinţă mică şi neînsemnată care n-a putut face faţă cerinţelor familiei soţului, aşa că a început să folosească tranchilizante. Cred că n-a mai avut mintea limpede în ultimii zece ani. Nu-i de mirare că el n-are niciun pic de respect pentru cei din jur.

Dareen dădu semne de nerăbdare căci n-avea chef să asculte bârfa lui Me Fee.

— Ba chiar mai mult, îşi ţuguie domnul Me Fee buzele a dezgust, omul ăsta a poluat mediul, de până şi păsările de pe aici umblau bete!

— Ce-a făcut? întrebă Dareen.

— A turnat resturile de la strugurii fermentaţi în sistemul de alimentare cu apă şi astfel s-au îmbătat şi păsările, zise Me Fee cu o privire în care se citea oroarea.

Ca să nu mai spun nimic despre possum sau pitpalac. Aţi auzit expresia beat-mort? E bine, pe dealurile lui Du Long chiar şi sconcşii sunt beţi. Este oribil ce se întâmplă acolo.

Eu sunt îngrozit.

Dareen nu mai ştia ce să creadă căci imaginea aceasta de groază cu păsări bete care intrau cu ciocurile direct în pini sau cu possumul beat la margine de drum nu prea se potrivea cu nimic.

— Oricum, domnul Du Long are o mulţime de angajaţi care abia aşteaptă să le mai pice ceva de lucru, aşa că dacă veţi avea nevoie de ajutor sunt sigur că veţi rezolva imediat. Dar v-am spus toate acestea pentru ca să vă asiguraţi că omul pe care-l angajaţi este treaz.

Omul mai scoase nişte sunete care exprimau mirarea şi dezaprobarea faţă de ce se întâmpla pe acolo, apoi îi întinse cheia casei.

Dareen se ridică imediat şi porni către uşă. Acest domn

Me Fee i se părea un cârcotaş cam greu de suportat.

— Încă ceva, domnişoară Sheffield, mai zise el ridicându-se de la birou. Dareen se întoarse de la uşă. Era obosită iar ochii ei mari păreau şi mai mari din cauza lipsei de odihnă.

— Mi-aţi spus că vreţi casa mobilată şi m-am ţinut de cuvânt.

— Foarte bine, zise Dareen zâmbind obosită. Apoi, se întoarse din nou să plece.

— Dar mobila nu este în casă. Ultimii chiriaşi au avut mobilă, aşa că au depozitat-o pe cea existentă în pod. Va trebui să chemaţi pe cineva să v-o coboare.

— Foarte bine, repetă Dareen, dornică să scape cât mai repede de acolo.

Vorbele lui nu produseră niciun efect în mintea ei decât târziu, după ce ieşi din oraş. Atunci începu să scuture din cap nemulţumită. Mobila era în pod? Individul ăsta îi închiriase o casă cu mobilă care se afla în pod? Iar vecinul era un om care îmbăta şi păsările?

Dareen zâmbi nervos. Poate că Warren avea dreptate, ea nu era capabilă să-şi poarte singură de grijă. Îşi aminti de chipul ei publicat pe prima pagină a ziarului şi nu-i mai veni să zâmbească. Se strădui să ignore această amintire ca şi pe altele la fel de neplăcute. Conduse tot drumul apoi, fără a se mai gândi la nimic neplăcut.

Pădurile de stejar şi pin făcură curând loc culturilor de viţă-de-vie care păreau că ocupe totul de o parte şi de alta a drumului. Un anunţ îi invita

pe trecători să viziteze castelul Du Long, să guste vinurile naturale şi să viziteze pivniţele. Deci intrase deja în localitatea Du Long. Semnul de la intrare anunţa 300 de locuitori dar, fără cârcotaşi.

Chevroletul ei urcă panta destul de abruptă a dealului de la ieşirea din localitate. Un alt indicator o informa că se afla pe muntele Du Long. Probabil familia asta posedă jumătate din ţară, se gândi ea, cu excepţia celor câteva hectare pe care le închiriase ea. Atunci observă indicatorul care marca drumul spre ferma Bailey. Îşi impulsionă

Chevroletul spre acel ultim urcuş. Când ajunse în vârful muntelui priveliştea de acolo îi tăie respiraţia. Era mult mai mult decât îşi imaginase ea.

Parcă maşina sub un dud bătrân din faţa casei şi se uită în jur. Casa era vopsită într-un vernil— deschis, cu o dungă galbenă, şi avea în faţă o verandă minunată.

Dareen coborî din maşină dar acum nu mai simţea oboseala. Era doar puţin ameţită de aerul înmiresmat al serii. De undeva se auzi cântând o pasăre. Soarele tocmai apunea, iar ea se întoarse spre vest şi trase aer în piept.

Cerul era tot auriu şi putea vedea până în depărtare.

Undeva sub nivelul la care se afla ea trecea un râu şi dincolo de el, munţi cât vedeai cu ochii.

Privind cerul şi valea aceea dintre munţi ea ştiu că indiferent cât de iraţional şi instinctiv ar fi părut ceea ce făcuse, merita totul cu prisosinţă.

Dareen petrecu săptămâna făcând curăţenie, frecând podelele, pentru ca acea fermă să arate ca un cămin. Nici nu simţi oboseala căci făcu totul cu bucurie, pentru casa ei. Pentru prima oară în viaţă lucrurile păreau fireşti, fără umbră de artificial.

— Iluzia este totul, obişnuia să spună Fawn. Aşa că

Dareen se lăsă încântată de realitate, indiferent cât de umilă era.

Singurul moment prost fusese atunci când intrând în dormitor găsise o fotografie a ei pe un perete, pusă probabil de cel care închiriase casa până atunci. O rupse imediat.

I se păru ciudat că propriile ei fotografii puteau s-o mai surprindă şi

acum. Ea nu se considerase niciodată frumoasă. Fawn îi repeta întruna că nu este frumoasă, ci că avea trăsături bine conturate şi era fotogenică.

Sub fotografia ei găsi nişte comentarii ale fotografului.

„Ochi de gazelă, scria acesta. Ochi inocenţi, umbriţi de cele mai lungi gene. Gură senzuală, ca de pluş. Cine este ea? Ispita sau copilăria? Ispita şi copilăria?

— Este comitetul pentru curăţenie, şopti ea aruncând fotografia la gunoi. Se bucura că lăsase în urmă astfel de nonsensuri. Chiar şi lunga, nefericita ei dragoste cu

Sullivan părea ceva de neînţeles acum.

Aici avea o viaţă reală, cu probleme reale: de exemplu, mobila. Toată ferma avea o singură sobă şi un frigider, câteva scaune pe care reuşise să le aducă singură din podul plin de hârburi. Doamna Bailey, proprietăreasa, aruncase aici tot ce nu-i mai trebuia. Se afla acolo un amestec bizar de anticărie şi lucruri desperecheate.

Văzuse o sofa veche cu pluş roşu, un cuier din coarne de cerb şi o lampă făcută dintr-un extinctor de alamă.

Nu avea cum să scoată singură sofaua de acolo, sau salteaua şi cadrul patului. Dormi aproape o săptămână pe podea, în sacul de dormit cu care venise de la New York.

I se părea că trăieşte ca un deschizător de drumuri, ca o supravieţuitoare, dar avea perspectiva că va dormi din nou într-un pat. Se duse în Arcadia la o cabină telefonică şi sună la vinăria Du Long să ceară ajutor.

— Nicio problemă, i se răspunse. Trimitem pe cineva, dar ar putea dura mai mult timp căci suntem la recoltare.

Bine aţi venit, încercăm să vă ajutăm.

A doua zi se afla în fânar şi încerca să-şi reamintească piesele mobilierului pe care-l văzuse în pod. Dar de ce înghesuise cel dinaintea ei mobila în acel loc imposibil?

De la vinărie i se spusese că imediat ce va fi cineva disponibil i-l vor trimite. Între timp trebuia să improvizeze, căci la asta se pricepea. Soarele după amiezii se strecura şi prin uşile podului de unde încercă să scoată

salteaua patului, dar cu toate eforturile ei n-o putu mişca.

Pe când îşi îndesa buzunarele cu mici articole de bucătărie zări un lampadar făcut dintr-un extinctor. Avea nevoie de mai multă lumină în casă. Îl luă, fiind sigură că îi va găsi locul adecvat. Cu toate acestea, când încercă să-l coboare constată că n-o putea face din cauza abajurului pe care trebui să-l deşurubeze. Reuşi s-o facă şi porni fericită pe scări, cu abajurul într-o mână şi lampadarul în cealaltă. Era ciudat ce mulţumire puteau să-i producă aceste mici lucruri pe care le putea rezolva singură. Era convinsă că numai lucrurile obişnuite îi aduceau mare bucurie. Reuşi să coboare scara în aceste condiţii dificile, cu mâinile tremurându-i din cauza efortului. Auzi un zgomot care venea de jos şi se întoarse într-acolo.

— Trebuie să admir cu câtă grijă ai făcut coborârea, ai stil, nu glumă.

Dareen se întoarse rapid spre direcţia din care se auzise vocea, strângând lampadarul în braţe de parcă ar fi simţit nevoia de protecţie.

Se afla în faţa unui bărbat înalt şi musculos, îmbrăcat în jeanşi şi un tricou pătat de transpiraţie. Avea părul castaniu, bogat şi un zâmbet aproape permanent pe buze. Se sprijinea de uşa podului. Nu era bărbierit, era plin de praf şi transpirat, de parcă ar fi venit de undeva, de pe un şantier.

Dareen se străduí să-şi reprime teama. O,

Dumnezeule, îşi spuse ea, cine era acest bărbat şi ce căuta aici? Warren avusese dreptate, nu era bine că plecase singură în necunoscut.

— Cine eşti? Ce cauţi aici? Ieşi din casa mea!

Dar din vocea ei, după cum constată singură, lipsea tonul autoritar.

Bărbatul nu făcu nicio mişcare. Era chipeş, şi continua s-o privească uşor amuzat. În cele din urmă ridică mâinile în sus.

— Am venit cu un scop foarte paşnic, zise el.

Numai atunci realiză Dareen că era mult mai prăfuită şi mai neglijent îmbrăcată decât el. Avea praf şi în ochi, iar şortul îi era plin de paie. Bărbatul îi privi picioarele care se vedeau destul de bine, apoi o privi în ochi.

— Am un mesaj pentru tine, sunt de la cramă.

Dareen răsuflă uşurată, căci nu se aştepta ca acei cu care vorbise să

trimită pe cineva atât de repede.

— N-am vrut să te sperii, zise el pe un ton foarte calm, scoţând din buzunar o foaie împăturită. Dareen se uită la numărul imprimat pe tricoul lui. Pe piept era scris „Crama Du Long“, apoi numele bărbatului: Rip C.

Field.

El îi întinse bucata de hârtie.

— Trebuie să-l suni pe Warren, spune că este urgent.

Poţi folosi telefonul de la cramă.

Încurcată, Dareen schimbă lampadarul în mâna stângă şi luă hârtia. Era atât de surprinsă de apariţia bărbatului încât nu se mai întrebă cum o depistase Warren. Încercând să înghesuie bucata de hârtie în buzunarul şortului, scăpă aparatul de curăţat cartofi.

— Ah!

Bărbatul scutură din cap şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Sper să nu te supere întrebarea mea, dar a fost chiar aşa de reuşită petrecerea?

— Ce petrecere? întrebă Dareen care nu înţelegea nimic. Atunci observă că ochii bărbatului erau albastru cenuşii, iar sprâncenele bogate. Ochii contrastau cu pielea lui foarte bronzată.

— Petrecerea din fânar, îi răspunse el, arătând spre scară. Bărbatul se apropie de ea şi-i luă lampadarul din mână. Nu la astfel de petreceri îşi pun femeile abajururi pe cap? Şi sunt total neinhibate?

— Oh! exclamă Dareen, după ce-i smulse abajurul din mână, prea ruşinată pentru a mai scoate vreun cuvânt.

El se mulţumi să râdă şi s-o privească. Apoi îşi duse din nou mâna la centura pe care o purta, pe a cărei cataramă era gravat Peter Pan, cântând din fluier.

Inima ei începu să bată într-un ritm aproape normal, dar nu se putu abţine să se gândească la cât de ridicolă trebuie să fi fost coborând pe scară cu lampadarul în mână. Dar simţul umorului îl depăşi pe cel al demnităţii şi fata începu să râdă, arătându-şi gropiţele. Ochii ei mari, negri, întâlniră ochii lui albaştri şi rămaseră aşa privindu-se destul de mult timp, poate chiar prea mult, îşi spuse ea.

Bărbatul o studia cu acelaşi zâmbet pe buze.

— Bine ai venit în localitatea noastră, îi spuse el. Acum, lasă-mă să te ajut cu lampadarul ăsta. Nu ştii când se produce vreo scânteie şi se aprinde ceva pe aici...

— Într-adevăr, nu poţi şti, zise ea, spunându-şi că nu trebuia să se afle acolo, pe scară, zâmbindu-şi cu un străin. Era un bărbat chipeş, ăsta era adevărul, cu ochii aceia albastru cenuşii, cu părul castaniu uşor ondulat, cu nasul acela obraznic. Poate că era muncitor la cramă, cine ştie, dar avea ceva, un farmec anume, ceva dezarmant în felul în care aborda lucrurile. Dareen nu-i mai zâmbi. El observă schimbarea.

— Trebuia să te anunţ mai devreme de prezenţa mea aici, zise el, ca o scuză, dar n-am vrut să te sperii şi să cazi cumva. Oricum, nu trebuie să cari singură toate lucrurile alea din fânar singură.

Dareen îşi îndepărtă o şuviţă care-i căzuse pe frunte şi încercă să arboreze un aer demn.

— Ştiu, zise ea. Am sunat la cramă, aveam nevoie de ajutor.

— Da, consideră că eu sunt ajutorul pe care-l aştepţi.

Ea porni spre uşa hambarului. În trecere îl atinse, ceea ce o făcu să simtă ceva ciudat ca un curent care-i traversă braţul. N-ar fi trebuit să lase ca privirile lor să se întâlnească acolo, la fânar. Dar ceva din ea, nici ea nu ştia ce, reacţionă la masculinitatea lui şi simţea oarecare plăcere să-l aibă aproape.

— Ei, ce zici? Îmi acorzi slujba asta? întrebă el.

— Desigur, zise ea fără a fi prea convinsă că asta dorea.

Omul din faţa ei părea mult prea bărbat, faţă de cei cu care se obişnuise ea. Dar nu va fi prea multă distracţie, domnule Field.

Spre uimirea ei, bărbatul dădu capul pe spate, pufnind în râs. Dareen îl privi uimită.

— Domnule Field! Nu te formaliza! Spune-mi Rip, aşa-mi zice toată lumea.

— Nu voi renunţa la formulele de politeţe, oricum.

— Eu îţi voi spune Ochi negri, de asta să fii sigură. Bine ai venit, Ochi negri.

Dareen nu mai ştiu ce să-i răspundă sau cum să reacţioneze, dar cu o strângere de inimă simţi că şi-ar fi dorit ca măcar odată Sullivan să se obosească s-o privească aşa cum o făcuse bărbatul ăsta, ca pe o femeie tânără pe care o doreşte.

CAPITOLUL 2

Încercă să ia lampadarul din mâinile lui chiar acolo, pe verandă, dar el insistă să i-l ducă în casă. Se uită în jur şi văzând o măsuţă pe care ea o adusese tot din pod, aşeză lampadarul lângă aceasta şi-i puse abajurul.

— Cred că ţi-ar sta mai bine ţie cu el, zise Rip uitându-se la abajur apoi la ea.

Bărbatul avea o gură ademenitoare, foarte senzuală, se gândi Dareen. Dar apoi se opri spunându-şi că nu era cazul să se uite la gura lui. Văzuse mulţi bărbaţi frumoşi în viaţa ei, de fapt, fusese tot timpul în preajma bărbaţilor frumoşi. Unii dintre ei, precum Sullivan, erau chiar prea frumoşi. Bărbatul se întoarse spre ea, cu mâinile pe cureaua pe care se afla Peter Pan.

— Ce mai este de făcut? o întrebă el.

Dareen încercă să se concentreze şi-şi îndepărtă o şuviţă care-i căzuse în ochi. Dintr-o dată, îşi dori să fi arătat bine. Dar el o privea de parcă ar fi plăcut-o şi aşa.

El privi împrejur. Încăperea părea curată căci ea zugrăvise cu nişte vopsea roz pe care o găsise în pod. Nu avea încă perdele şi draperii la ferestre.

— Pe timpul Fredei veneam s-o ajut la treburi de genul ăsta, o informă el. Ea a închiriat ferma asta înaintea ta. Ea şi micuţul ei fiu. Bănuiesc c-o să te pot ajuta şi pe tine.

— Ar fi grozav, sunt lucruri pe care nu le pot face singură.

Ţi-aş plăti desigur un salariu pentru asta. Dar mobila este foarte grea, crezi că te poţi descurca singur cu ea?

Bărbatul o privi ridicând dintr-o sprânceană, cu acel zâmbet ironic pe buze.

— Draga mea, sunt momente în care trebuie să ridic şi un tractor, mobila ta este floare la ureche pentru mine.

Dar mai sunt şi alte lucruri de făcut pe aici, nu numai mutatul mobilei. Dacă vei vrea să ai mai multă lumină şi să poţi folosi şi aparatul de radio, vor trebui refăcute circuitele.

Sobele vor trebui de asemeni refăcute căci pe aici este un ger cumplit iarna. Iar fereastra de la unul din dormitoare are lemnăria stricată. Va trebui s-o înlocuiesc.

Dareen îşi îndepărtă cu un gest al capului părul care-i căzuse din nou în ochi, întrebându-se ce fel de ajutor la gospodărie îi dăduse el Fredei încât ajunsese să ştie atâtea lucruri despre dormitor. Dar nu avea de gând să-i pună vreo întrebare; era clar că Freda şi Rip fuseseră foarte buni prieteni.

Rip o măsură din priviri.

— Am fost prieten cu Freda, zise el de parcă ar fi citit pe chipul ei nedumerire. Ea a închiriat ferma asta pentru a-şi termina teza de doctorat. Era văduvă şi avea un băiat. În partea asta de lume ne place să ne ajutăm vecinii, asta-i tot.

Dareen privi ochii aceia albaştri care pentru prima oară i se părură serioşi. El o privi din nou de parcă i-ar fi citit gândurile cu foarte mare uşurinţă. Avea trăsături bine definite şi o bărbie pronunţată, care pe o figură mai puţin masculină n-ar fi arătat bine.

— Aşadar, de unde vii? Şi mai ales, cum să-ţi spun? La ce oră vrei să vin la lucru?

Dareen îl mai privi o dată. Îşi pierdu din nou siguranţa de sine sub tirul întrebărilor lui. Era ceva în privirea lui îndrăzneaţă, ceva care îndemna la intimitate şi care-i trimitea semnale de pericol în tot trupul. Ce putea să aibă ea în comun cu un astfel de bărbat?

— Sunt din New York, răspunse ea zâmbindu-i. Poţi să-mi spui Dareen. Iar eu mă voi folosi de tine atunci când vei avea timp liber. Lucrezi program complet la cramă?

Rip lăsă capul într-o parte şi o privi de parcă programul de lucru nu era subiectul lui preferat.

— În timpul recoltei lucrez zi lumină, dar mâine este duminică şi sunt liber. Aşadar voi veni. Dar înainte de a pleca lasă-mă să-ţi cobor patul din pod, văd că nu ai nimic de dormit aici. Freda îşi adusese şi patul. Tu unde dormi, pe podea?

Cum se face, gândi Dareen, că el ştia şi despre patul Fredei? Nu mai ştia ce să creadă despre acest bărbat.

— Am un sac de dormit, zise ea. Am unde să dorm, nu este nicio grabă.

Bărbatul îşi trecu degetele prin părul des.

— Sacii de dormit sunt buni afară, dar folosiţi direct pe podea nu asigură niciun confort. O să-ţi aduc patul în dormitor. Asta pot să fac deocamdată pentru un refugiat de la New York.

— Nu este nimic rău legat de oraşul ăsta, zise Dareen, iar eu nu sunt refugiată.

— Şi atunci, ce cauţi aici? o întrebă el cu acelaşi zâmbet ironic.

Ea nu avu răspuns.

— Ştii ce? N-ar fi mai bine să te duc până la cramă, să-l suni pe Warren, sau cum îl cheamă? Apoi, ne întoarcem şi-ţi cobor patul din pod.

Lui Dareen începu să-i bată inima când îşi aminti de

Warren. Cum de o găsise? Dar dacă-şi imagina c-o va convinge să se întoarcă, se înşela.

Dareen îşi încrucişă braţele la piept.

— N-am de gând să-l sun pe Warren, spuse ea cu fermitate.

— Dar susţinea că este ceva foarte urgent şi trebuie să ia legătura cu tine.

Zâmbetul acela cinic din colţul gurii nu-i dispărea niciodată, remarcă Dareen. Oare ce găsea el în permanenţă amuzant?

— Pentru Warren totul este urgent, murmură ea, făcându-l pe Rip să înţeleagă că nu-şi va schimba hotărârea. Nu-l sun.

— Ai venit aici ca să scapi de lume? o întrebă el ridicând dintr-o sprânceană, de parcă ar mai fi auzit refrenul acesta de multe ori.

Ea nu spuse nimic, ci ridică din umeri. Nu avea de gând să-i vorbească acestui străin despre problemele ei, indiferent dacă el părea să fie foarte prietenos.

Bărbatul o privea la fel de amuzat. Apoi îi copie gestul ridicând şi el nedumerit din umeri.

— De asta ajung unii pe aici. Să scape de toată lumea.

Apoi, după ce se mai liniştesc şi le mai piere furia, realizează cât sunt de rupţi de lume şi se întorc de unde au venit. Dar în cazul tău, până te hotărăşti să te întorci trebuie să-ţi aducem patul acela mare din pod. Ai

cearşafuri?

Plapumă?

Era un bărbat îndrăzneţ, nimic de zis, cel care se afla în faţa ei. Dareen îşi dorea ca discuţia lor să nu alunece atât de uşor spre paturi şi cearşafuri.

— Nu trebuie să te simţi prost, te-am întrebat doar.

— Nici n-o fac. Oricum, pot pune sacul de dormit pe pat şi o să-mi cumpăr aşternuturi mai târziu.

El o privi un moment, scuturând din cap de parcă nu i-ar fi venit a crede.

— Nu ştiu de ce a trebuit să închiriezi ferma asta, puteai să iei un cort cu care să te duci undeva, în sud, şi gata.

— Chiar aşa? zise Dareen care nu ştia dacă trebuia să se simtă insultată. Îmi aduci patul sau îmi dai sfaturi?

El o privi zâmbind. Avea aerul unui om care se amuza mai mult decât ar fi trebuit.

— O să-ţi fac rost de un pat, cu cea mai mare plăcere.

Când ieşiră ea începu să se gândească la felul în care

Rip putea să coboare patul din pod, trebuia să fie ori foarte puternic ori foarte inventiv pentru asta.

Rip îşi îndreptă camioneta spre pod şi trase cu spatele.

Apoi, luă o frânghie de nylon din trusa de scule. Sub privirile ei uimite urcă rapid în pod, fără niciun efort, cu agilitatea unei pisici.

— Acum, urcă în camionetă, îi strigă el de sus. O să cobor încet patul dar va trebui să mă ghidezi tu, căci nu văd mare lucru în spate. Dareen îşi dădu părul la o parte de pe frunte şi se aşeză pe bancheta camionetei.

Privindu-l pe Rip îşi spuse că era un bărbat cu gesturi foarte precise, şi speră că nu va avea probleme la coborârea saltelei. Dacă tot cu frânghia voia s-o coboare, atunci o va trage imediat după ce va coborî patul. Dar nici nu apucă bine să se gândească la ce va fi că Rip scoase capul din pod.

— Ce vrei să faci? strigă Dareen. Vrei să-l laşi să cadă direct pe mine, sau cum?

— Nu face gălăgie! strigă Rip, ai încredere în bătrânul experimentat care a urcat aceste lucruri în pod, şi tot el le va coborî.

— Salteaua este foarte grea, protestă Dareen. N-am chef să-mi cadă în cap.

Rip se juca neatent cu frânghia pe care o avea pe mână.

O privi şi pufni în râs.

— Îmi pare rău, Dareen, trebuie să ştii că eu am încercat uneori să aşez câte o doamnă pe saltea, dar invers trebuie să recunosc că n-am făcut-o. Deci, te rog să ai încredere în mine.

Dareen pufni neîncrezătoare.

— Şi dacă nu-ţi inspir încredere deocamdată, continuă el, bazează-te pe instincte. Ai auzit vreodată de scripete?

Ea îl privi observând acel dispozitiv cu un cârlig de fier, care era ceea ce numea el scripete.

— Iar dacă nu ştii fizică, află de la mine că principiul scripetelui este...

— Cunosc şi eu ceva fizică, spuse ea, fără a mai menţiona că notele ei la această disciplină nu fuseseră prea grozave.

— Dar cu nodurile cum stai, fetiţo? continuă el.

Dareen observă cu uimire că Rip strecurase frânghia în jurul patului, legându-l ca pe un pachet.

— Nu prea bine, zise ea.

— La ce nu stai prea bine?

— Nu mă prea pricep la noduri, răspunse ea. Pot să fac nod la un adidas, nimic mai mult. Dar ce faci acolo?

— Nu-ţi face probleme cu nodurile, începu el să râdă.

Uite, am făcut deja unul, iar dacă tragi de un capăt se desface imediat. Acum însă trebuie să fii atentă. Orientează patul spre platforma camionetei. Eu o să-l sprijin până o să fii tu gata. Apoi, trage de capătul liber, şi patul se va lăsa pe platformă, nu va fi nicio problemă.

Dareen putea să-i vadă muşchii încordaţi; el îşi trecu frânghia peste braţ, oprind-o atunci când patul se sprijini de platforma camionetei.

— Acum, aşază-l! strigă el.

Dareen îl privi uimită căci nu se aştepta să poată face asta, dar după cum îi promisese el patul părea fără greutate, aşa că putu să-l manevreze. După ce-l aşeză pe platforma camionetei, ea desfăcu nodul, spre uimirea

ei fără mare greutate.

— Vezi? zise el satisfăcut. Nu este mare scofală să dai un pat unei femei. Apoi, începu să tragă frânghia în sus.

În continuare, el coborî somiera, salteaua, tăbliile, lucru care-l făcu să transpire şi să-şi scoată tricoul, iar ea putu să-i vadă muşchii strălucind în lumina soarelui.

După câteva minute îi curgea sudoarea pe umeri şi pe piept, ocazie cu care ea observă că Rip era un bărbat cu un trup de înotător, cu musculatura bine formată. Părul îi căzuse în ochi, iar el aruncă tricoul în spatele camionetei, o ajută să urce şi porni, dar nu spre casă. Dareen observă că o luaseră spre munte.

— Unde... încercă ea să-l întrebe dar el o opri.

— Mi-e foarte cald şi nici ţie nu-ţi este prea bine. Hai să ne răcorim şi după asta o să-ţi şi montez patul.

— Unde... începu ea din nou, dar camioneta se opri în momentul acela de parcă ar fi lovit un iepure. Dareen se lovi de umărul lui gol.

— La cramă este un lac, zise el zâmbind de parcă s-ar fi bucurat de acest moment în care o vedea atât de uluită. Nu-ţi face probleme, nu este nimeni acolo în timpul zilei.

— N-am chef să înot, protestă ea, n-am costumul de baie la mine, aşa că renunţă la ideea asta.

Rip o privi cu acelaşi aer atotcunoscător.

— Nu-ţi face probleme, doar n-o să-ţi cer să faci baie goală cu mine. Sărim în apă îmbrăcaţi, aşa este la ţară. Cui îi pasă?

— Îmbrăcaţi? În lac? Într-un lac nedezinfectat, nu mi se pare o idee bună.

Dareen pufni dispreţuitor, dar recunoscu pentru sine că ideea nu i se părea tocmai rea.

— Se vede că ai stat doar la oraş. Lacul ăsta a fost lăsat aici de Dumnezeu. Nu-ţi dau voie să-l critici.

Dar înainte ca ea să poată spune ceva, camioneta se opri din nou brusc şi ea se lovi din nou de umărul lui gol.

— Ce-a fost asta? întrebă ea alarmată.

Un animal cu botul lung, ceva între aligator şi minge de bowling tocmai trecea drumul.

— Era un armadillo, cam bătrân, ce-i drept. Abia se mai mişca. Nu face niciun rău.

— De unde a ieşit? Doar nu trăieşte în lac?

El începu să râdă.

— Animalele astea trăiesc în pământ, orăşeanco. Şi se mută spre nord în fiecare an. Cine ştie? Până ajungi înapoi la New York o să ai vecin vreunul din ăştia!

— De unde ştii, poate nici n-o să mă mai întorc la New

York! zise ea mustăcind. De fapt nu avea planuri, căci nu mai apucase să gândească limpede de când acest musafir neaşteptat o surprinsese în hambar.

— Chiar aşa? Ai fost dezamăgită atât de tare? La vârsta ta?

Da, la vârsta mea, îşi spuse ea. Nu are de unde să ştie, dar muncesc de la patru ani. De unde să ştie el cu ce m-am ocupat?

— Te poţi întoarce liniştită, zise el. Nimeni nu stă aici prea mult. Avem de toate aici numai existenţa fără muncă pe rupte n-o putem asigura nimănui.

Atitudinea lui se modificase imperceptibil. Dareen nu era obişnuită cu acest fel de a fi al noului ei vecin.

— Dar tu de ce ai rămas? îl interogă ea.

— Pentru că-mi place să muncesc, pentru că-mi place aici. Dar tu de ce ai venit tocmai pe meleagurile astea? În afară de dezamăgirea provocată de vreun bărbat...

Ajunseseră deja la lacul care strălucea în poieniţa din inima muntelui, precum un safir. Spre nord, pe dealuri, cât vedeai cu ochii se întindea doar viţă de vie.

— Ţi-am pus o întrebare, insistă el, privind-o.

Peisajul care se deschidea în faţa ochilor îi aminti fără să vrea de viaţa ei de până atunci, complicată aşa cum fusese. Aici totul era atât de simplu şi pitoresc.

— Nu ajunge că am venit aici pentru a scăpa de dezamăgire?

— Pentru mine nu este de ajuns, răspunse el coborând din camionetă pentru a-i deschide portiera. El îşi întinse mâna iar ea o acceptă de parcă ar fi fost cel mai firesc gest.

Rip avea un braţ bronzat şi musculos.

— Aici, în vârful muntelui, nu au voie dezamăgiţii, ci numai cei care gustă bucuriile simple, fireşti.

Rip o privi din nou. Era o fată cam înaltă şi nu era obişnuită ca lumea să se uite în jos la ea. Sullivan şi ea erau de aceeaşi înălţime.

— Ştii, zise el privindu-i cu mult interes buzele şi ochii, nu cred că eşti conştientă cât eşti de frumoasă.

Inima ei începu să bată mai tare, şi roşi brusc. Făcu un pas spre a se depărta de el.

— Nu te depărta de mine, Ochi negri, scoate-ţi pantofii.

— Pantofii? zise ea simţindu-se lipsită de apărare

— Voi înotaţi încălţaţi la New York? o întrebă el, rezemându-se de camionetă pentru a se descălţa.

Dumnezeule, acest bărbat era imposibil! Nu se putea simţi relaxată în prezenţa lui. Aşa că se rezemă şi ea de aceeaşi camionetă şi-şi scoase pantofii şi şosetele.

— Vino, Dareen, zise el prinzând-o de mână.

Fata îl urmă, simţind moliciunea ierbii sub tălpi şi i se păru ceva minunat căci ea până atunci nu umblase desculţă decât pe covor. Ezită o clipă la marginea lacului când văzu mâlul.

— Nu vom avea probleme? Proprietarul nu se opune?

Bănuiesc că este proprietate privată.

El o privi ciudat şi o trase spre apă.

— Nu va obiecta, este chiar încântat, te asigur.

— Crezi? zise Dareen cu picioarele afundate în mâl, imaginându-şi că în acesta se aflau o mulţime de crabi, ţestoase, sau lipitoare.

Rip se opri şi o privi atent.

— Sunt chiar sigur de asta. Dar nu ştiu ce e cu tine, pari speriată. Mă miră, căci locuieşti în New Yorkul cel cu zece mii de infractori, iar acum te sperii de nişte noroi!

— Nu sunt speriată, zise Dareen. Şi chiar dacă apa e curată, despre mâl nu se poate spune acelaşi lucru.

— Cine este transpirat şi încălzit ca noi nu trebuie să se împiedice de nişte mâl. Înainte de a aştepta răspunsul fetei, el o ridică în braţe şi intră cu ea în apă.

Rip începu să râdă când apa îi ajunse la piept. Părul fetei se udase.

— Vezi ce bine este?

Dareen rezistă tentaţiei de a-şi încolăci braţele de gâtul lui. Apa era rece şi părea o binecuvântare, după toate căldura zilei.

— Da! strigă Dareen, uimită că-i plăcea să fie ţinută în braţe de acest bărbat.

— Spune-mi încă o dată că-ţi place!

— Da, îmi place, recunoscu ea, dar cred că trebuie să-mi dai drumul.

— Dacă-ţi dau drumul va trebui să stai cu picioarele în mâl.

Rip îi dădu drumul încet, cu grijă, dar îşi ţinu mâinile pe umerii ei când pe picioarele ei explorau cu grijă fundul apei.

— Simţi cât este de catifelat mâlul?

Dareen încercă să conştientizeze ceea ce simţea. Rip avea dreptate, simţea că păşeşte cu talpa goală pe catifea.

— Trebuie să recunoşti că este o senzaţie foarte plăcută.

— Bine, dacă insişti atât o să-ţi spun că mi se pare foarte plăcută atingerea mâlului.

Rip îi dădu drumul iar ea se simţi dintr-o dată lipsită de apărare.

— Şi asta a fost doar prima senzaţie, zise el pornind înot. Vino, Dareen, te vei simţi ca în rai. Rip continua să înoate spre mijlocul lacului, cu uşurinţa cuiva care făcuse asta toată viaţa.

Dareen îl urmă simţind cum o învăluie apa cea minunat de rece. Ce-ar fi spus Fawn, gândi ea cu un sentiment de vinovăţie, dacă ar fi văzut-o într-o astfel de situaţie? Ce-ar zice Sullivan? Probabil că ar ţipa la ea admonestând-o că-i strică lui imaginea. După Fawn, el era următorul ochi critic.

Dar curând, Sullivan dispăru din mintea ei, ducându-se înapoi la New York acolo, unde era viaţa lui. Doar senzaţia de vină persistă. Rip ajunsese

deja la mal şi se aşezase sub sălcii, cu trupul acoperit de picături de apă care străluceau în bătaia soarelui. Jeanşii îi erau uzi, iar el stătea cu picioarele goale pe iarbă.

Senzaţia de vină se intensifică din cauza atracţiei pe care o simţea faţă de Rip Field. Acesta n-o scăpa niciun moment din ochi.

Dareen înotă şi se jucă în apă fericită, câteva momente, încercând să facă abstracţie de prezenţa lui. În cele din urmă, ea i se alătură sub sălcii, iar îngrijorarea şi sentimentul de vină reapărură. Dar de fapt nu avea de ce să-şi facă probleme. El stătea întins, cu ochii închişi, ca o pisică la soare. Părea că uitase complet de prezenţa ei.

Dareen se aşează alături, întrebându-se dacă trebuia să-i pese că el nu-i acorda nicio atenţie.

Dar iată că bărbatul începu să se întindă leneş, apoi deschise ochii.

— S-a făcut târziu, zise el. Cred că trebuie să-ţi fac patul, să ai unde dormi la noapte, nu? Eşti gata de plecare?

Dareen încuviinţă printr-o înclinare a capului. Dintr-o dată deveni conştientă de bluza udă, sub care i se conturau sânii şi de privirea bărbatului. Ea ştia că figura ei transmitea mesaje complexe şi confuze privitorului, inocenţă şi experienţă, virtute şi voluptate. Rip se lăsă din nou pe spate continuând s-o privească.

— Haide, mutrişoară simpatică, tot ce este bun se termină repede.

Înotară spre malul de pe care veniseră. Acum, apa li se părea mai caldă când începea să se răcorească. Pe drumul spre casă nu schimbară niciun cuvânt. Rip îşi îmbrăcase tricoul, care se lipise de pieptul ud şi fredona o melodie veselă.

— Când o să ai şi tu telefon? o întrebă el parcând în faţa verandei.

— Niciodată, îl surprinse ea. Căci ea venise aici pentru linişte, pentru singurătate, intimitate, dar el deja invadase noua ei lume pe care luptase atât să şi-o făurească.

Dareen îşi deschise singură portiera şi coborî.

N-am nevoie de telefon.

El ridică dintr-o sprânceană şi coborî din camionetă.

— O femeie singură, fără telefon? Eşti cam izolată aici.

Ai nevoie de unul.

— Mă simt bine aşa. Dareen nu avea nevoie de telefon, mai ales acum când Warren o descoperise. Asta însemna că el va insista, o va căuta de sute de ori, cerându-i să se întoarcă la New York.

— Este un loc singuratic, dar avem şi noi vagabonzi pe aici, o atenţionă el. Mai ales în perioada recoltei. Asta-i spuneam şi Fredei. Dar ea cel puţin avea telefon, un copil care putea fugi după ajutor şi trei dulăi de nădejde.

Dareen încercă să-l ajute să care tăblia patului, dar el refuză, spunându-i că o poate duce singur până în dormitorul din faţă, amintindu-i cât de apropiat fusese de Freda şi de casă.

— N-am nevoie de telefon sau de câini, spuse ea.

Nimeni nu m-a deranjat până acum. Iar dacă o vor face, am armă. Spuse aceste vorbe cu oarecare mândrie de parcă ar fi vrut să spună că ştie ea ce face.

Rip lăsă pe podea tăblia patului şi o privi uimit.

— Ai armă?

— Da, zise fata ridicând bărbia.

— Şi ce ştii tu despre arme?

— Poţi omorî cu ele pe cine te deranjează.

— Pur şi simplu? Extraordinar! Te rog, lasă-mă să duc salteaua, să-mi limpezesc puţin gândurile. Numai asta ştii despre ele? Dar ştii că te poţi împuşca singură?

— N-o port tot timpul cu mine, răspunse ea bravând. O

ţin pentru situaţii de pericol.

— Foloseşte un pistol fără să ştii cum s-o faci şi o să ai un astfel de caz, în care tu vei fi personajul principal. Îţi garantez asta. Cel mai bine este să scapi de el, aruncă-l în lac sau în râu. Îngroapă-l, fă ce vrei cu el. Iar acum dă-te la o parte!

Lui Dareen nu-i plăcea să i se spună ce are de făcut. Ea fusese convinsă că pistolul îi va fi de ajuns pe aceste meleaguri necunoscute.

— Ştii, Rip, începi să-mi spui ce am de făcut şi asta nu-mi place.

— Încerc să te aduc cu picioarele pe pământ, îi spuse el luptându-se cu salteaua, prea mare pentru a o scoate pe uşă. O să-ţi aduc un câine, iar tu

scapă de pistol. Cu compania de telefoane o să iau eu legătura.

Dareen stătea cu braţele încrucişate. Încercase să-l pună la punct aşa cum ar fi făcut Fawn.

— Te-am angajat să-mi cobori lucrurile din pod, zise ea, nu să-mi dai sfaturi de viaţă.

— Nu zău? zise el părând indiferent. Dintr-o dată ai devenit expertă în toate? Mi-amintesc că acum o oră nici nu ştiai ce senzaţie plăcută este să simţi mâlul sub tălpi!

— N-a fost ceva extraordinar, i-o întoarse ea, vrând să-l pună cumva la punct căci părea prea sigur pe el.

— Eşti o fată încăpăţânată, chiar foarte, zise Rip care se lupta de astă dată cu somiera patului.

— Şi tu eşti la fel, i-o întoarse Dareen, rezemată de unul dintre stâlpii verandei.

— Mda, dar încăpăţânarea mea contează mai puţin. Nu încerca să schimbi subiectul, Dareen. Nu este bine să ai armă.

— N-am schimbat subiectul. Tu ai făcut-o. Tu ai adus în discuţie problema încăpăţânării mele. Tu ai amintit mâlul, tu ai schimbat, aşadar, subiectul.

— Ştii ce? zise Rip cu un aer dezgustat de data asta.

Discuţi cu mine în contradictoriu aşa cum ar face orice femeie!

— Dar cum trebuie să discut? Doar sunt femeie!

— Da, zise el privind-o cu ochii lui care de data asta aveau lucirea oţelului. Ţi-am spus că o femeie singură are nevoie de unele măsuri de siguranţă. Mâine o să-ţi aduc un câine de pază şi pe reprezentantul companiei de telefonie. O să-ţi mai aduc o bâtă de base-ball sau orice altceva vei considera că te poate ajuta, dar tu îmi vei da pistolul, da?

Lui Dareen cererea lui i se părea ridicolă. Fawn avusese mult timp un pistol, deşi nu-l folosise niciodată.

— Te rog să nu-mi mai spui ce am de făcut! Toată viaţa mea a existat câte cineva care să-mi spună ce am de făcut.

M-am săturat de sfaturi, iar dacă le-aş fi ascultat aş fi putut rămâne la New York. N-am nevoie de străini care să-mi coordoneze viaţa.

— Eşti şi tu conştientă că am dreptate, eu am trăit printre oameni cu pistoale şi am văzut multe accidente, crede-mă.

— Nu asta este problema, zise Dareen. Dacă se face apel la raţiune, sunt gata să răspund.

— Atunci, fă-o!

— Domnule Field...

— Nu mă numesc Field, ar fi trebuit să ştii asta!

Fata îl privi uimită, cu ochii mari. Ea citise ce scria pe tricoul lui. Du Long Demons, Rip C. Field.

— Dar...

— Numele meu este într-adevăr Rip Du Long, sau cum ai auzit probabil, Rupert.

Fata îl privea uluită.

— Dacă l-ai cunoscut pe Oliver Me Fee, ştii destule despre mine. Sunt celebrul ucigător de păsări. Şi altele...

— Dar, ezită ea, pe tricoul tău scrie...

— Rip este porecla mea, pufni el. Este un tricou cu care am jucat base-ball, eram centru înaintaş. Acum, ce-ar fi să dăm mâna şi să luăm totul de la început?

— Chiar ai făcut tot ce se spune despre tine?

— Ei, nu chiar tot. Sau să zicem că o parte... din greşeală. Dar lui Me Fee îi place să dramatizeze.

— Trebuia să-mi spui, zise ea abia şoptit.

— Aşteptam ocazia să-ţi vorbesc despre acuzele pe care

Me Fee mi le tot aduce.

Bărbatul îi luă palma în mâinile lui. Se uită la pat, apoi la ea.

— Ce motiv are să nu te placă? întrebă ea, conştientă de căldura lui şi de puterea pe care o degaja.

— Pentru simplul motiv că atunci când am cumpărat pământ aici, n-am făcut-o prin agenţia lui.

— Înţeleg, zise Dareen, întrebându-se dacă era cazul să-şi mai lase palma în mâinile lui. Încercă să-şi retragă mâna dar el i-o reţinu. Bine, Dareen, voi reveni mâine să te ajut cu restul mobilei. Încearcă să dormi

bine, să te odihneşti. Iar în semn de mulţumire pentru munca pe care am depus-o aici, te rog să încerci să mă visezi.

Îi eliberă mâna şi plecă spre camionetă lăsând-o uluită, fără puterea de a mai spune ceva.

Nu mai cunoscuse un astfel de bărbat. Îi provocase multe emoţii dar, ceea ce ei i se părea ciudat, o făcuse fericită. Părea un om născut pentru a se bucura de viaţă.

CAPITOLUL 3

Soarele se ivi de undeva de dincolo de munţi. Dareen, care se trezise înţepenită după somnul în patul coborât din pod, se întinse şi zâmbi.

De undeva se auzi clopotul unei biserici. Nişte păsări ciripiră într-un copac de prin apropiere şi ea-şi dori să-l poată identifica, dar renunţă căci nu cunoştea prea bine topografia locului. Se sculă din pat, făcu duş apoi mâncă un mic dejun consistent pe care-l şi vedea depunându-i-se pe şolduri, şi-şi pregăti o cafea cu frişcă. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un şort alb şi un tricou pe care erau imprimate nişte margarete, se duse în verandă unde se aşeză în leagăn şi-şi bău cafeaua privind munţii.

Vântul bătea încet şi-i flutura părul, iar ea era atât de fericită că se afla la 1700 de mile de New York. Sullivan era şi el tot la 1700 de mile depărtare de ea. Iar Rip Du

Long se afla undeva pe drumul care pornea de sub acel dud din faţa verandei. Se întinse şi zâmbi unui gând anume, spunându-şi că nu trebuia să se gândească la Rip

Du Long. Aflase despre el că era afemeiat, căci domnul Me

Fee avusese grijă să vorbească destul. Important era că

Rip o tratase ca pe o femeie, ceea ce Sullivan nu făcuse.

Rip o tratase cu căldură şi atenţie, lucru cu care ea nu fusese obişnuită. Îi plăcea asta dar o şi speria.

Dareen nu era fata care să aibă o simplă relaţie fizică cu un bărbat şi probabil că Rip numai asta dorea de la ea.

Fawn o învăţase că pentru o femeie numai cariera era importantă. Nimic altceva nu mai conta. Iar atâta vreme cât ea era un model de succes şi avea un cont substanţial în bancă...

Tatăl ei fusese ucis într-un accident minier, pe când ea era foarte mică, iar mama rămăsese cu o pensie nesemnificativă, într-un orăşel din Kentucky. Nu-şi amintea cum arăta tatăl ei. Fawn îi spunea că fusese înalt şi frumos. Cât despre Kentucky, ea nu-şi amintea nimic. Din toate amintirile ei răzbătea doar figura mamei care-i netezise calea către lume şi succes.

Dareen era visul american, aşa-i spunea Fawn. Ambele erau, de fapt, visul american. Căci Fawn ajunsese pe o culme la care altele nici nu îndrăzneau să viseze, pornind din Kentucky, cu un copil în braţe!

Sullivan fusese o găselniţă legată de publicitate, şi el o inclusese în programul lui alături de exerciţiile de ridicarea greutăţilor sau aranjarea părului. Dareen fusese destul de confuză la început, apoi se simţise rănită.

Numele acestui joc, Sheffy, este iluzia, îi tot repeta

Fawn. Sullivan e perfect pentru tine, este ceea ce-ţi trebuie pentru cariera ta.

Scutură din cap privind spre munte. Nu avea de gând să se mărite cu un bărbat numai pentru că asta o ajuta în carieră. Nici nu se va lăsa cucerită de ceea ce-i spunea

Fawn să evite: „un băiat prea obişnuit“. Cu acest bărbat a cărui ocupaţie era de a face vin ce putea să aibă în comun?

Dar pe la amiază, când camioneta lui intră în curtea fermei, ea nu mai gândi la fel. Era îmbrăcat pentru lucru, cu jeanşi şi cizme de cowboy, pălărie Stetson, dar de data asta purta o centură cu cataramă de argint care ilustra o cramă.

— Bună, Dareen, zise el. Am venit să-ţi cobor restul de mobilă şi să-ţi mai dau indicaţii în privinţa vieţii tale.

— N-ai putea să te rezumi la a-mi coborî mobila? întrebă ea.

— Nu. Am fost la biserică azi— dimineaţă, mi-am ascultat inima şi am decis că ai nevoie de sfaturile şi ajutorul meu, aşa că, iată, el este Limburger. Începem cu el. Rip deschise uşa pasagerului şi un câine sări în faţa ei.

— Ce este făptura asta? întrebă ea uitându-se la bietul animal care-i lingea picioarele. Dareen încercă să evite dovezile lui de afecţiune.

— El este Limburger, repetă Rip de parcă prin aceste cuvinte i-ar fi explicat totul.

— Limburger? Salamul ăsta cu păr? protestă Dareen, protejându-şi picioarele de dovezile lui de afecţiune.

— El va fi paznicul tău, zise Rip descheindu-şi cămaşa şi suflecându-şi mânecile. Nu-ţi aminteşti că am stabilit să-ţi aduc un câine iar tu să-mi dai

arma?

— Lasă-mă! strigă ea dar câinele continuă să sară spre faţa ei în dorinţa de a o săruta. Făcea adevărate tumbe, părea un câine dornic să-şi dovedească utilitatea şi dorinţa de a avea o stăpână. ~sta este câine de pază? Fii serios, Rip! Mă faci să râd!

— Crede-mă, este un câine deştept şi ştie să te apere. Te va adora. Iar acum hai să-ţi mut sofaua şi biroul. Aşa-mi petrec eu duminica. Dar între timp, Rip scoase un pachet destul de mare pe care i-l întinse.

— Ce este aici? întrebă ea curioasă.

— Plapumă, cearşafuri şi două perne. Numai gândul că în noaptea asta vei dormi în ele mă face să mă înfior. Nu aveai de unde să cumperi altele, astăzi fiind duminică magazinele sunt închise. Iar acum încalţă-te cu o pereche de cizme, dacă ai.

— Văd că nu vrei să încetezi să-mi spui ce am de făcut!

— Bine, n-ai decât să mergi astfel încălţată prin buruieni şi o să vezi. Eşti fată crescută la oraş, toate buruienile vor căuta să te zgârie. Să nu-mi spui că nu te-am prevenit!

La gândul că printre buruienile atât de înalte puteau să existe şi şerpi, Dareen îşi spuse că, poate, Rip trebuia ascultat.

— Şi nişte mănuşi, adăugă el. Sunt destui păianjeni mari pe aici, care-şi fac veacul în mobilele din pod. Şi lor le plac gleznele fetelor de la oraş.

Ce bărbat! gândi Dareen. Îi plăcea s-o sperie cu tot felul de creaturi abominabile precum păianjenii şi şerpii.

Dar decise să-l asculte şi-şi scoase cizmele şi mănuşile din cutie. Le luă cu atenţie, ca nu cumva vreun păianjen să se fi strecurat înăuntru. Înainte de plecare îşi cumpărase nişte cizme de cowboy de la Nashville, pentru că nu avusese niciodată acest gen de încălţăminte. Se gândi că va arăta ridicol cu şort şi cizme, dar Rip nu spuse nimic. O

ajută să urce în camionetă şi se îndreptară spre hambar, cu Limburger alergând vesel după ei.

— Nu pot să păstrez câinele, ce fac cu el dacă va trebui să mă întorc la New York?

Rip îi aruncă o privire tăioasă.

— Ieri erai sigură că nu te mai întorci acolo!

— Ştiu că aşa am spus, zise ea răsucind încurcată mănuşile în poală, dar dacă totuşi va trebui s-o fac? Este câine de ţară, nu se va obişnui la oraş.

— În felul acesta nu te vei întoarce la New York, pentru că eu aş putea să te dau în judecată că l-ai abandonat.

— Fii serios!

— Nu sunt niciodată serios cu femeile.

— De unde ai câinele ăsta?

— Nu ştiu, s-a aciuat pe aici cu acea privire pierdută cu care ai venit şi tu. Cred că şi el a fost rănit din dragoste.

Tot ca şi tine, este şi el un puiuţ. Dar nu pot avea grijă de toţi câinii vagabonzi de pe aici. Aşa că ţi-l dăruiesc. Fiecare fată care trăieşte aşa ca tine are nevoie de un câine.

— Nu sunt o fermieră convinsă, ripostă ea.

— Ce altceva eşti? Doar trăieşti aici, la fermă!

Dareen nu-i răspunse. Începu să se întrebe dacă acest bărbat putuse să citească atât de mult în ochii ei.

Ea şi Rip îşi petrecură după-amiaza coborând mobila din pod, transportând-o cu camioneta lui. Era nevoie de cooperare şi asta presupunea o oarecare camaraderie. Iar ea realiză pe parcursul derulării acestei munci că-i făcea plăcere să lucreze alături de el. Rip putea munci susţinut, cu mai multă putere decât orice alt bărbat.

Limburger stătea în iarbă, iar din mişcările capului lui, ei realizară că bietul animal încerca să înţeleagă principiile scripetelui cu care lucrau ei. Părea un căţel inteligent.

Mutarea mobilei în casă avu şi momente comice. Rip căra toată greutatea, dar ea îl ajuta să orienteze piesele mai mari.

Dareen nu-şi amintea să mai fi râs vreodată cu atâta poftă.

Se încălzise, ca în ziua precedentă, şortul i se umpluse de praf, iar tricoul devenise cenuşiu. Şi Rip transpirase mult.

— Ştii ceva, Dareen? Nu te mai întoarce la New York, n-am chef să urc din nou toată mobila asta în pod.

Dareen îşi îndepărtă o şuviţă care-i căzuse pe frunte şi privi încântată

încăperea.

— Arată bine, nu?

— Mda, zise el. Apoi, îşi dădu pălăria Stetson pe ceafă.

Pereţii sunt roz. Canapeaua este vişinie. Lampadarul e făcut dintr-un extinctor. Scaunele sunt îmbrăcate în pluş verde, ar fi mai bine să fii daltonistă.

— Cu toate astea mie îmi place. Este... este...

— Este a ta. Este a ta pentru că tu ai ales-o, ai coborât-o din pod, ai aranjat-o. Şi chiar dacă la prima vedere aceste piese de mobilier nu prea se potrivesc dacă te uiţi mai atent, se armonizează într-un fel foarte ciudat.

— Mulţumesc, Rip, nu credeam c-o să mă sprijini.

— Aşadar îţi pot ura bun-venit. Iar acum, să mergem la lac, să ne răcorim, apoi să mâncăm ceva, mor de foame.

— Oh, zise ea învinuindu-se pentru lipsă de ospitalitate.

Ar fi trebuit să-i ofere ceva de mâncare. Nu prea am provizii, dar nişte unt de arahide, biscuiţi şi o limonadă îţi pot oferi.

— De ce să nu mâncăm puiul prăjit pe care-l am în frigiderul din maşină? Atunci poţi să spui că sunt bărbatul care se gândeşte la toate. Chiar şi la asta... zise el şi-i întinse ceva metalic.

— Ce este?

— Zgarda lui Limburger. L-am dus aseară la un veterinar, n-am vrut să-ţi dăruiesc un câine bolnav sau nevaccinat.

— Ai făcut asta sâmbătă seara? Am crezut că ai lucruri mai bune de făcut.

— De exemplu? Să umblu după femei?

— De ce nu? Ea îşi aminti ce spusese Me Fee despre el.

— Am cam umblat după toate de pe aici, zise el. De fapt, pot spune că am alergat după ele, dar niciuna n-a putut să fugă prea repede aşa că le-am prins pe toate.

Deci nu mai am niciun fel de interes faţă de ele. Dar văd că tu ai picioare destul de lungi pentru a putea susţine o cursă serioasă.

Dareen îşi înăbuşi un zâmbet.

— Poţi fi vreodată serios?

— În ceea ce priveşte munca sunt întotdeauna serios.

Dar cu restul, mai ales cu fetele, nu sunt. Asta te sperie cumva? Aşa ar trebui.

— Nu ştiu de ce m-ar interesa pe mine, murmură ea.

Dareen îşi adusese un costum de baie destul de elegant, dintr-o bucată. I se părea că este prea slabă pentru a purta bikini, deşi prezentase multe modele. Se schimbară cu rândul în spatele unei sălcii. Rip o alergă până la mal, o stropi, apoi plonjă în apă şi încercă s-o prindă de glezne, dar ea reuşi să-i scape. El o ameninţă că o va ţine cu capul sub apă. Ea începu să râdă şi-i spuse că dacă o va face va trebui să mute din nou mobila în pod.

Rip ieşi din apă şi luă o pătură din portbagajul maşinii, pe care o întinse la umbra sălciilor. Lui Dareen îi era o foame de lup. Apoi, în timp ce el despacheta mâncarea, realiză că trăise cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Aveau un pui prăjit, cu cartofi prăjiţi, pâine de casă, ba chiar şi o sticlă cu vin. Dareen mâncă fără probleme dar în privinţa vinului avu reţineri.

— Ce se întâmplă? o întrebă Rip, care-şi turna cel de al doilea pahar. Ai mâncat pui dar n-ai băut vin de loc. Este un vin foarte bun, ţi-l recomand.

— Nu ştiu să apreciez un vin bun, este un fel de a strica orzul pe gâşte. N-am băut în viaţa mea.

— Poate, dar asta nu contează, gustă acest Riesling, pentru care am primit câteva premii.

Dareen luă o înghiţitură.

— Ce ar trebui să spun? Ar trebui să vorbesc ca un degustător?

— Ar trebui să-mi spui că este cel mai bun vin de pe lume şi să-mi faci complimente.

— Nu e rău, zise ea după ce mai luă o înghiţitură. Dar nu ştiu nimic despre vinuri, cred că ar fi mai bine să-mi spui câte ceva despre felul în care se produc. Chiar striviţi strugurii cu picioarele goale?

— Ce spui? Cultivarea viţei este o ştiinţă, iar producerea vinului se realizează cu maşini complexe. În privinţa vinurilor am mare încredere în Ernest, pe care l-am adus din California. Eu mă ocup de cultivarea viţei şi managementul vinăriei. Rip întinse mâna spre dealurile cultivate cu viţă

care se întindeau în toate direcţiile, cât vedeai cu ochii. Uită-te la toate pământurile astea, la munte, la valea asta, ţinuturile astea sunt perfecte pentru cultivarea viţei.

Uită-te la sol. Rip luă o bucată de pământ pe care o sfărâmă în palme. Nu este pământul despre care vorbea

Scarlet O'Hara, este un sol afânat, nisipos, nici prea umed nici prea uscat, e perfect pentru viţă.

Dareen realiză că era prima oară când Rip vorbea serios. Era realmente îndrăgostit de aceste ţinuturi.

— În 1800 au venit aici nişte preoţi care făceau muncă de misionari în Franţa. Ei, francezii sunt francezi. Cunosc solurile în care se cultivă viţa cu succes. Au scris celor de acasă. Aşa a ajuns străbunicul meu aici. Şi prin muncă asiduă a făcut toate astea. Ei, dar ăsta este deja visul american, nu?

Mda, îşi spuse Dareen, despre asta îi vorbise Fawn mereu. Dar acesta al familiei Du Long părea mai concret, mai real.

— Noi am realizat tot ce vezi aici, generaţie după generaţie. Şi încă ne mai extindem. Sau eu, cel puţin, mai încerc s-o fac. Se spune că unii oameni nu mai cred în vise, sau că acestea îi uzează. Iar aceste pământuri s-au uzat şi ele. Chiar şi tatăl meu s-a uzat. L-am urmărit cum a frânt inima mamei mele. Ea nu era potrivită pentru acest gen de viaţă, merita ceva mai bun. Rip mai sorbi o înghiţitură de vin. Dareen îşi aminti că parcă Me Fee spusese ceva despre căsătoria nefericită a părinţilor lui Rip.

— Îmi pare rău, zise ea.

El dădu din cap şi apoi ridică din umeri de parcă s-ar fi împăcat cu această situaţie.

— Mama a încetat să iubească locurile astea şi să creadă în ele. Mai am doi fraţi care au făcut acelaşi lucru. De fapt, la moartea tatălui meu vinăriile nu mergeau chiar aşa de bine. Iar atracţia oraşului a fost foarte puternică pentru ei.

Unul are o bancă în Atlanta iar celălalt este chirurg plastic în Beverly Hills. Le-am cumpărat şi părţile lor şi au crezut pe atunci că sunt nebun. Iar acum, treaba merge foarte bine şi totul s-a pus pe picioare. În ultimii ani

am muncit şi am investit sudoare, speranţe şi orice altceva în aceste pământuri, dar treaba s-a pus pe roate, iar rezultatele au început să se vadă. Vinurile mele au început să câştige medalii. Dar mai ia o gură, te rog.

Rip îi ridică uşor bărbia şi se aplecă spre ea. Încet, o sărută.

Dareen simţi că el avea gustul soarelui, al pământului şi al apei clare din lacul acela de munte. Avea şi gustul vinului.

Dareen nu făcu nicio mişcare. Se simţea ca un somnambul care se trezeşte dintr-o dată într-un loc străin, impresionant ca frumuseţe, dar care putea fi foarte înşelător. El nu mai făcu o altă încercare de a o atinge, dar văzând că fata nu face nicio mişcare, continuă s-o sărute.

Sărutul lui era tandru, subtil.

Pentru un moment ea simţi că nu mai există altceva, nimic în afara soarelui, pământului şi gustului buzelor lui.

Îi simţi mâinile care-i atingeau faţa, gâtul. Trupul ei începea să pulseze în ritmul acelei zile de vară.

Dar deodată Dareen se încordă brusc, de parcă i-ar fi fost teamă. Era uluită de uşurinţa cu care renunţase să-i mai reziste. Propriile-i emoţii o alarmară şi realiză că se petrecea exact ceea ce Fawn îi spusese de multe ori să evite.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui, privindu-l dojenitor.

— Îmi pare rău dacă te-am lăsat să crezi că ai avea vreun drept să faci asta. Nu ai.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Adevărat? De ce n-ai avut reacţia asta chiar din primul moment? Ţi-a trebuit câtva timp să ajungi la concluzia asta?

Fata roşi, căci el avea dreptate. Nu făcuse nimic pentru a-l împiedica s-o sărute, ba poate că inconştient acceptase avansurile lui, mai ales întinzându-se alături de el pe pătură. Se ridică.

Rip se întinse la loc, cu mâinile sub cap, părând că studiază cerul albastru fără niciun nor.

— Este numai vina ta, zise el, pentru că ai o gură atât de senzuală.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat cu mobila şi sunt gata să-ţi plătesc

pentru asta, prin cec. Pentru câine nu văd de ce ar trebui să-ţi fiu recunoscătoare, dar dacă asta te face să te simţi mai bine, uite, îţi mulţumesc şi pentru el. Dar nu înseamnă că-ţi deschid drumul spre o astfel de relaţie.

— Relaţie? repetă el. Mi se pare cam pretenţios spus.

Poate c-o să vrei să te iau şi de nevastă şi asta nu pot s-o fac, sunt însurat şi nu pot divorţa.

— Eşti căsătorit? repetă Dareen şocată.

El încuviinţă.

— Da, cu pământurile astea şi pentru totdeauna. Dar asta nu înseamnă că nu pot să mă amuz din când în când.

Vrei să te amuzi şi tu cu mine?

— Nu-mi place genul acesta de amuzament.

— Păcat, pentru că sunt un celibatar convins. N-am de gând să repet greşeala tatălui meu.

— Mereu îţi place să glumeşti? Nu vorbeşti niciodată serios?

— Nu, zise el cu multă simplitate. Şi sincer vorbind, tu eşti genul de fată care are nevoie să râdă. Şi mai cred că ai nevoie de nişte emoţii simple, sincere, fără alte obligaţii.

Aşa că vino încoace şi ia-ţi doza pentru astăzi. Cred că ai mare nevoie de ea.

Rip se ridică şi o trase spre el. Dareen fu atât de surprinsă încât nu protestă, sau, poate, nici nu simţi nevoia s-o facă.

— A, iată că s-a întâmplat! zise el triumfător, privindu-i ochii. New York, fă cunoştinţă cu Natura. O sărută din nou.

Iar ea ştiu că ar fi vrut să fie astfel sărutată; de fapt ştiuse asta de când schimbaseră acele priviri...

CAPITOLUL 4

Limburger fu cel care le întrerupse momentul de fericire şi o aduse pe Dareen cu picioarele pe pământ. Se trezi, lătră fericit, apoi se aruncă asupra lor, invitându-i la joacă.

— Fugi câine! zise Rip supărat. Poate ai avut dreptate că un câine nu a fost cea mai inspirată idee a mea. Pleacă, potaie, nu trebuie s-o aperi chiar de mine!

Dareen se uită la câinele care-i invita la joacă.

— Nu sunt atât de sigură, zise ea, încercând să scape din braţele lui.

Dar Rip o strânse şi mai bine în braţe.

— Mă înşel, sau pari cam speriată? Se vede că nu eşti obişnuită cu astfel de lucruri!

— Nu sunt speriată, zise ea, evitându-i privirea. Dar era.

De fapt, era speriată de senzaţiile pe care nu le mai simţise până atunci.

Rip îi întoarse faţa spre el.

— Eşti speriată, se vede. Dar de cine ţi-e teamă? De tine, de mine?

Fata se eliberă şi scuturând din cap îşi lăsă părul bogat să-i acopere umerii şi-şi ascunse faţa în el.

— Sau ţi-e teamă de orice? De cine fugi, Dareen?

— Eu... începu ea, dar nu putu să-şi termine fraza.

Deodată simţi nevoia să fie singură, acasă.

— Ce voiai să-mi spui, Dareen? Am sentimentul că era ceva important.

— Nu... nu vreau să mă implic sentimental, zise ea. Nu este momentul potrivit pentru asta. Nici nu simt că ar fi momentul să am o...

— O relaţie sentimentală, o completă el. Există vreun iubit?

Dareen se gândi la Sullivan, la ochii lui albaştri care păreau în permanenţă somnoroşi, la genele lungi, părul vopsit blond...

— Altcineva? Nu, zise ea cu nonşalanţă.

Dar era logodită cu Sullivan, sau mai precis, nu rupsese logodna cu el.

— Ba da, se corectă ea, sau poate nu este ceva foarte serios.

Niciuna dintre vorbele pe care le rostise nu părea să exprime adevărul.

Nu fusese nimic între ea şi Sullivan, mai ales din partea lui. Ei i se

păruse adesea că acesta o prefera pe mama ei.

— Nu este foarte serios e ceva care lasă loc de comentarii, zise Rip. Dacă te-a lăsat să-i scapi nu este un tip prea inteligent. Dar simt că mai este şi altceva.

— Aş prefera să plec, şopti ea.

— Bine, vei putea s-o faci.

Dareen îşi trecu mâinile prin păr. Totul ar fi fost mai uşor dacă Rip n-ar fi fost un bărbat atât de degajat, de amabil, de atrăgător...

— Lucrurile sunt foarte complicate, mărturisi ea. Abia acum încerc să-mi revin după moartea mamei mele...

Pufni în plâns incapabilă de a-şi termina fraza.

— Îmi pare rău, Dareen, zise el prinzând-o de umeri, iar ea de data asta îşi odihni capul la pieptul lui, copleşită de emoţii. Plângi cât de mult poţi, Dareen. Apoi văzând că fata s-a mai calmat, îi întinse un şerveţel de hârtie. Acum, şterge-ţi nasul, zise el zâmbindu-i.

Dareen se conformă fără un cuvânt.

— Cred că de mult simţeai nevoia să plângi, îi spuse el privind-o cu duioşie.

— Da, poate că de când s-a îmbolnăvit Fawn, sau poate dintotdeauna.

— De cât timp a murit? Îmi pare rău, Dareen, dar nu-mi place să folosesc eufemisme de genul „s-a săvârşit din viaţă“.

— Nici mie, recunoscu ea. Sunt câteva săptămâni de când a murit mama, dar am ştiut cu câteva luni înainte că va muri. Cu toate astea şocul a fost la fel de puternic. Aşa că acum înţelegi că...

— Că nu vrei să fii luată în braţe din alte motive?

— Exact.

— Înţeleg, o asigură el. Nici eu n-aş vrea să te ţin în braţe din alte motive decât cele pasionale. Ştii, Dareen, este prima oară în viaţa mea când vreau să fiu foarte cinstit.

Poate că te va deranja ce-ţi voi spune. Niciodată nu m-am întrebat de ce îmi stă o femeie în braţe, atâta timp cât se afla acolo. Dar pe tine aş vrea să te am în braţe din dorinţă, nu pentru a te consola sau a te alina. Mă întreb ce-ar trebui să fac pentru asta.

— Nu va trebui să faci nimic, zise ea lăsând ochii în jos căci conversaţia devenea obositoare.

— Ba da, o contrazise el. Eşti o fată frumoasă, cu ochii negri şi picioare lungi şi ai un aer atât de speriat de parcă te-ai fi pierdut de curând. N-ai mai fost pe aici dar pare că aparţii acestor locuri, de parcă acum te-ai fi întors acasă.

Eşti un mister. Unul frumos şi dulce.

Dareen ridică ochii spre el. Nu credea în complimentele lui, dar fu surprinsă de afirmaţia lui legată de presupusa ei întoarcere acasă.

— Dar cu bărbatul de care te-ai despărţit ce este? continuă el.

Fata îl privi încă o dată, la fel de surprinsă. Abia atunci înţelese că nu se gândise la Sullivan ca la un bărbat. Era un băiat frumos, răzgâiat, dar niciodată un bărbat. Ridică din umeri.

— Suntem logodiţi, nu ne-am despărţit. De fapt, e un fel de a spune...

— Ce înseamnă acest“e un fel de a spune“?

Întrebarea lui era stânjenitoare. Ce-i drept, ea discutase o dată cu Sullivan, după moartea lui Fawn. El sunase de două ori, furios pe atitudinea ei. O ameninţase şi-i spusese să revină la raţiune.

— Mama... începu ea, mi-a aranjat logodna.

— Ce-a făcut? repetă Rip, care nu putea să creadă. Ce eşti tu, vreo prinţesă căreia alţii îi aranjează viaţa?

— Nimeni nu îndrăznea s-o refuze pe mama!

— Nici chiar tu?

— Cu atât mai mult eu.

— Ai fost întotdeauna fetiţa mamei, care o asculta orbeşte?

— Poate, ce este rău în asta?

— Poate ar fi trebuit ca măcar din când în când s-o mai şi refuze careva. În zilele noastre te mai laşi logodită cu un tip pe care nu-l iubeşti?

Dareen ridică ochii spre el, simţindu-se vinovată. Cum putea să-l facă să înţeleagă? Fawn ştia să uzeze de multe arme emoţionale care să-i facă pe cei din jur să-i cedeze.

Iar ea, Dareen, fusese o vreme îndrăgostită de Sullivan.

— Cine spune că nu l-am iubit?

— Tu ai spus-o. Uite ce este, Dareen, zise el luându-i mâna. Te duc acasă şi o să urmărim apusul din veranda casei tale. Apoi vom comunica în vorbe sau fără ele. N-am vrut să te supăr, nici să vorbesc despre mama ta. Dar situaţia ta este cel puţin bizară. Îmi aminteşte de sfatul dat odată de un bun prieten.

Dareen se ridică singură în picioare, ignorând mâna întinsă de el.

— Ce sfat? întrebă ea cu glas şovăitor.

— Unul foarte înţelept: nu mânca niciodată la restaurantul numit Monnie, nu juca pocher cu Doc şi nu te culca cu o femeie care are mai multe probleme decât tine.

Dareen făcu un pas în spate.

— Cine a spus că vreau să mă culc cu tine?

— Este adevărat că n-ai spus-o încă, zise el şi o sărută pe vârful nasului. Dar va veni şi momentul ăsta. Amândoi ştim acest lucru. N-are rost să ne minţim, am ştiut-o chiar de la început.

Dareen îl privi cu un amestec de teamă şi dezgust.

— Am fost şi sunt atât de încercată în ultimul timp încât...

— Nu-ţi face probleme, zise Rip adunând resturile de mâncare.

Dacă viaţa ta intră pe un făgaş, s-ar putea să te accept când vei veni să-mi spui că vrei să faci dragoste cu mine.

— Rip, chiar nu înţelegi că ai depăşit limita?

— Ce ar fi rău să vreau să fac dragoste cu o făptură care să aibă zâmbetul ăsta fermecător? Mi se pare o dorinţă firească.

— Dacă-ţi imaginezi că vreodată îţi voi cere asta...

— O vei face, îi spuse el zâmbind. Acum înţeleg că eşti o fată cu care nu pot să aplic regulile mele obişnuite de cucerire. Nu mai încerca să pozezi în ceea ce nu eşti. Eşti grozavă când te comporţi natural.

— Bănuiesc că Freda ţi-a cerut să faci dragoste cu ea. Se vede că ai cunoscut-o foarte bine.

— Voi fi foarte cinstit cu tine, n-am făcut-o să ceară asta.

Era destul de matură ca să ştie ce face. De fapt, ne-am plăcut, şi ăsta a fost singurul lucru pe care l-am avut în comun. N-am avut probleme cu Freda, nimeni n-a fost afectat de relaţia noastră.

Deci, el se culcase cu Freda, era clar acum. Această informaţie o răni mai mult decât s-ar fi aşteptat. Confuză şi supărată porni spre camionetă. Ştia că i se făcuse o propunere într-un mod destul de cavaleresc, desigur, dar nu ştia cum să răspundă la ea. Ziua nu i se mai păru atât de frumoasă. De fapt, propunerea lui îi stricase ziua.

Era un tip nesuferit. O făcea să simtă lucruri pe care n-ar fi vrut să le simtă. La început afecţiune, apoi dorinţă, şi în cele din urmă ruşine. I se părea periculos să simtă atât de multe faţă de un bărbat, într-un interval atât de scurt. Iar aşa cum era ea singură şi confuză, aceste lucruri erau tot mai greu de suportat.

Când ajunseră acasă, ea îl rugă politicos să plece, dar

Rip îi aminti zâmbind că trebuia să se schimbe. Furioasă, Dareen intră în camera ei, dezbrăcă costumul de baie şi-şi puse un şort curat şi un tricou. Îşi perie părul lung apoi reveni în sufragerie. Rip stătea pe balustrada verandei cu

Limburger la picioare.

O invită să se aşeze în leagăn.

— Vino, ia loc aici, avem multe de vorbit. Căci după cum spunea John Paul Jones, „n-am început încă lupta“.

— N-am uitat ce mi-ai spus acolo la lac şi nici nu vreau să lupt cu tine, aş vrea să pleci chiar acum.

Rip ridică din umeri.

— Nu plec până nu stai puţin lângă mine.

— Nu.

Rip îşi puse mâinile sub ceafă şi începu să admire peisajul.

— Ce loc frumos ţi-ai ales, Dareen. Este locul unde poţi vedea cel mai frumos apus de soare. Îmi cer scuze, asta voiam să-ţi spun, de fapt. M-am simţit prea atras de tine, de frumuseţea, de inocenţa ta. Iar acum, hai să vorbim despre altceva, să începem cu pistolul tău.

— Nu. Nu-ţi face probleme în privinţa lui, n-a mai fost folosit de mulţi ani. Sau poate n-a fost folosit niciodată.

El ridică din umeri.

— Foarte bine. Dar dacă va exploda în mâinile tale? De unde l-ai luat?

— A fost al mamei mele, dar asta nu este o problemă care să te intereseze. Îl ţinea într-o noptieră. Asta în caz că intra vreun hoţ în casă.

— Cred că a fost o femeie foarte interesantă. Ştia să-l folosească?

— Ea spunea că da şi o cred.

— Ce marcă e?

— Nu ştiu, este un pistol obişnuit. La New York majoritatea oamenilor au aşa ceva.

— De aceea sunt şi multe accidente provocate din neglijenţă sau nechibzuinţă. Este automat?

— Ţi-am spus că nu ştiu.

— Este încărcat?

— Da, întotdeauna a fost încărcat.

Rip o privi uimit.

— Vrei să spui că nici măcar nu l-ai descărcat? Ai făcut tot drumul până aici cu un pistol încărcat? Care nici măcar nu este înregistrat pe numele tău?

Dareen ridică exasperată ochii spre cer.

— Am venit singură tot drumul, dar având-l asupra mea m-am simţit în siguranţă.

— Dareen, zise el, nu-mi spune din nou că încerc să-ţi controlez viaţa, dar cu cât aud mai multe despre acest pistol blestemat, cu atât mi se pare mai periculos. Iar dacă nu vrei să scapi de el, cel puţin lasă-mă să-l verific, să-l descarc.

— Nici vorbă. Şi nu-mi mai controla viaţa. Me Fee m-a prevenit în privinţa ta, mi-a spus că eşti acaparator de terenuri şi...

— Chiar crezi tot ce spune Me Fee? Uite ce este,

Dareen. Nu ştiu de ce ai venit pe aceste meleaguri, poate că ai avut motive, dar gata cu glumele, dă-mi pistolul!

— Nu, refuză ea cu încăpăţânare.

— Eşti conştientă din ce cauză faci toate astea? Din pură încăpăţânare.

— Poate că era cazul să fiu încăpăţânată, îi reaminti ea, căci nu avea nevoie în viaţa ei de un seducător şi de un bărbat care să-i spună ce are de făcut, indiferent cât de atrăgător era el.

— Poate este cazul să faci diferenţa între cineva care te controlează şi cel care încearcă să te ajute. Este acelaşi lucru. Fă asta, nu face aia, am tot auzit cuvintele astea. Am venit aici tocmai pentru ca să nu le mai aud şi am luat pistolul pentru a mă proteja.

— Cred că ai venit aici pentru a-ţi dovedi că eşti independentă.

Ce ai făcut la New York de trebuie să te ascunzi de toată lumea?

— N-am făcut nimic. Eu şi mama mea am lucrat în industria modei, să zicem. M-am plictisit de asta, aşa că atunci când a murit ea am venit aici ca să am răgazul pentru a lua unele decizii.

— Bine, zise el, dar încearcă să fii rezonabilă, eşti singură într-o pustietate.

— Aici am hotărât să-mi trăiesc viaţa.

Dar de ce-l interesau aceste lucruri pe el? Se amesteca în viaţa ei încercând să-i spună ce are de făcut, ba chiar se va folosi de ea. Căci el îi spusese foarte clar acolo, la marginea lacului ce voia de la ea, sex fără niciun fel de obligaţii. Dar ea nu era genul de fată care să accepte asta.

— Dareen... zise el pe un ton oarecum forţat.

— Am tot discutat şi n-am ajuns la nicio concluzie. Se ridică din leagăn, îi aruncă o privire rece şi-i spuse: mă duc în casă, mulţumesc pentru ajutor, îţi voi trimite cecul prin poştă.

Ea încercă să treacă de locul în care se afla Rip, dar el o prinse de braţ.

— Plec acum, dar mă voi întoarce căci numai

Dumnezeu ştie de ce, mă simt responsabil pentru tine.

Poate pentru că-mi aminteşti de mama, care era un pic cam naivă şi neajutorată. Nu ştii în ce poţi intra trăind singură aici. Nu uita că armele sunt foarte periculoase. De altfel ar fi bine să nu uiţi nimic din ce ţi-am spus.

— Nu intenţonez să ţin minte nimic. Poate că era ea cam naivă, dar nu şi neajutorată.

— Nu? Atunci ţine minte ce-ţi spun acum, ochii ăştia negri, frumoşi, spun mereu nu dar gura ta frumoasă ar cam vrea să înveţe şi cuvântul da. Poate într-o zi... Cu aceste vorbe Rip o prinse în braţe şi o sărută cu pasiune.

Sărutul acesta care o luă pe nepregătite fu o provocare căreia trupul ei voia să-i răspundă. Gândeşte-te la asta, micuţo, mai spuse Rip, apoi luă pălăria Stetson pe care o ridică în semn de salut. Ne vedem mâine, mai zise el şi plecă.

Dareen rămase cu ochii atinţiţi pe drumul pe care o luase el, pe jumătate furioasă, dar şi amuzată.

— Să nu te mai întorci! strigă în urma lui.

El se întoarse şi-i zâmbi.

Dareen rămase trează jumătate de noapte gândindu-se la ce ar fi putut să-i spună. Acest bărbat nu-i va conduce viaţa, nimeni n-o va mai face. Şi nici nu se va lăsa sedusă!

Cu toate astea nu putea uita gustul gurii lui, trupul lui puternic lipit de al ei, senzaţiile pe care i le produsese.

Dimineaţa următoare o treziră păsările, dar curând auzi o maşină care frâna în faţa verandei, o uşă trântită şi o voce de bărbat care fredona un cântec vesel.

Dareen se sculă din pat, ridică transperantele şi-l văzu pe Rip care cânta un cântec de dragoste la umbra dudului din curtea fermei.

— Ce cauţi aici? Ai înnebunit? Parcă ţi-am spus că nu vreau să te mai văd!

Apoi, cu un oftat, ea porni aşa cum era, în cămaşă de noapte, spre verandă.

— Îţi făceam o serenadă, îi explică Rip, voiam să reintru în graţiile tale.

— De ce?

— Pentru ca să ajungem la o înţelegere. Acum, îmbracă-te, o să luăm micul dejun împreună.

— Nu vreau micul dejun.

— Ai spus că nu ai altceva decât unt de arahide şi limonadă în casă. Ar trebui să te mai îngraşi un pic. Dacă nu vii repede o să încep să cânt din nou şi ştiu cât de afon sunt.

— Cum să te fac să pleci?

— Mergând cu mine. Am venit să te iau atât de devreme pentru că am mult de lucru astăzi. De fapt lucrez de azi noapte de pe la trei, căci este

vremea recoltei. Am luat o pauză să te duc la micul dejun, nu poţi sta supărată pe mine, pentru că suntem vecini. Ţi-am adus şi un cadou.

— Ce cadou?

— Un set pentru supravieţuire. Tot ce-i trebuie unei fete de la oraş pentru a se acomoda la ţară. Lumânări, o lampă, căci furtunile de pe aici te vor lăsa fără curent electric.

— Adevărat?

— Un radio portabil, măcar să asculţi buletinele meteo.

— Nu-mi doresc un radio, zise ea ezitând. Vocea lui

Sullivan se putea auzi oricând pe toate posturile de radio.

— Nu poţi trăi ca un sihastru, crede-mă, vei avea nevoie de toate astea fiindcă pe aici vremea nu prea glumeşte. Ia să vedem, ce ţi-am mai adus aici? Un set de prim ajutor. Un briceag, mare invenţie, o carte despre viaţa păsărilor şi nişte pocnitori.

— Ce naiba să fac cu ele?

— Dacă vrei să sperii pe cineva, le dai foc pe rând. Tot mă mai îngrijorează arma aia blestemată, Dareen te rog, dă-mi-o.

— Rip, zise ea cu fermitate nu vreau să vorbesc despre pistol acum. De fiecare dată când o facem ajungem la ceartă.

— Bine, dacă nu vrei să discutăm, îmbracă-te. Va trebui să te familiarizezi cu faimoasele plăcinte cu carne care se fac aici. Sunt delicioase, tot aşa cum eşti şi tu ciufulită, proaspăt trezită din somn.

Desigur, Dareen cedase tentaţiei şi trebuia să recunoască, fusese plăcut.

— Ce va crede lumea? întrebă ea după ce terminară micul dejun. Se uită în jur: oamenii le aruncau priviri curioase. Sper că nu vor crede...

— Că am petrecut noaptea împreună? Nu, nu vor crede asta.

— De unde ştii? îl întrebă ea după ce-şi mai puse frişcă în cafea.

— Dacă ar fi fost aşa, am fi fost mai prudenţi şi n-am fi luat micul dejun în oraş. De fapt, pe aici toată lumea ştie că eu am muncit azi noapte. Şi mai ştiu că dacă un bărbat face dragoste cu o fată ca tine nu i-ar da drumul atât de vreme dimineaţa, nici măcar pentru micul dejun.

— Te rog, Rip, să nu ajungem la aceeaşi discuţie... Nu ştiu cum se poate

rezolva.

— Vezi, asta-mi place la tine. Nu ştii cum se pooate rezolva. Fascinant. Adevărat. Credeam că o fată ca tine a lăsat la New York un şir de inimi zdrobite..

— Nici vorbă, zise ea.

— I-a ţinut mama ta la distanţă cu pistolul familiei?

— Nu te prosti, obiectă ea. N-a avut pe cine ţine la distanţă.

— Nu-mi vine să cred. Despre cel care te sună în fiecare zi ce-mi poţi spune?

Dareen îl privi surprinsă. Warren insista s-o găsească, deci. Poate şi Sullivan?

— Ce vrei să spui?

— Acest Warren a sunat ieri de trei ori, iar a patra oară la miezul nopţii. Nu ştiu de unde are numărul meu, dar

Tessie, menajera mea, s-a cam săturat de mesajele lui.

Rip îi întinse un alt bilet.

„Dareen, opreşte farsa asta cu întoarcerea la natură.

Vino cât mai repede la New York. Avem probleme.

Sună-mă, cel puţin.“

Dareen mai privi o dată biletul apoi îl mototoli şi-l puse în poşetă.

— Mulţumesc, Rip, dar n-am de gând să-l sun.

— Este logodnicul tău? întrebă Rip fără obişnuitu-i zâmbet.

— Nu, Warren este un prieten de familie. El se ocupa de afacerile mamei mele. Sau aşa zisele afaceri...

— Poţi fi mai explicită?

Ea nu răspunse imediat. Warren se ocupa de banii ei, cu numele, iar Fawn de Warren. Probabil că erau probleme cu investiţiile făcute de mama ei.

— Nu-mi răspunzi? Oricum ar fi, este un motiv să ai telefon la fermă, măcar să-i auzi vocea din când în când.

— Warren nu este un motiv pentru care să-mi instalez un telefon, nu vreau să discut cu el.

— Nici eu n-aş mai vrea s-o fac, nu-mi place glasul lui.

— Îmi pare rău că a trebuit să vorbeşti cu el. Este cam brutal uneori.

Dareen îşi dori să nu fi adus din trecutul ei atâtea lucruri şi persoane neplăcute. Acum, mai mult ca oricând ştia că nu vrea să discute cu Warren.

— Dareen, zise Rip, acest Warren spune adevărul când afirmă că ai probleme?

— Nu, zise ea şovăind. Sau poate am şi nu ştiu. Cu toate astea, el ştie că am plecat pentru un an şi în intervalul acesta nu trebuie să mă deranjeze.

— Cine e Fawn?

— Mama mea, îi explică ea fără a-l privi.

— De ce este ea implicată în aceste probleme?

— Nu ştiu, zise Dareen pe acelaşi ton şovăitor. Probabil sunt probleme legate de afaceri. Mamei îi plăceau lucrurile complicate. Dar nu cred că sunt probleme reale.

— Şi dacă sunt?

Dareen nu-i răspunse, iar Rip insistă.

— Acest Warren nu părea un tip care nu ştie ce vorbeşte, Dareen. Tocmai de asta am venit atât de devreme, să discut cu tine. Nu vreau să consideri că mă amestec în treburile tale, dar dacă ai probleme cere-mi ajutorul, sunt gata să ţi-l ofer.

Fata îl privi recunoscătoare. Era un bărbat puternic, cu un suflet foarte bun.

Cineva introduse o monedă în tonomat, iar Dareen se crispă. Era glasul lui Sullivan. Era o melodie nouă „Voi avea grijă de ea“. Ziarele spuneau că Sullivan i-o dedicase.

„Este doar un copil,

Ochii ei spun nu, dar buzele, spun da

Cine este ea? Un vis sau realitate?“

Mâinile ei începură să tremure atât de tare, încât fu nevoită să aşeze ceaşca de cafea pe masă. Rip îi urmărea toate reacţiile. Ea îşi dori să scape de privirile lui.

— Iubito, zise Rip în cele din urmă. Sper că nu ai mai multe probleme decât poate rezolva un om sănătos.

Încep să cred că ai necazuri mari. Vino, te duc acasă.

El ştia, îşi spuse Dareen. Ştia cine era ea şi tocmai asta îl incita, probabil. Nu putea să-l învinuiască. Avea prea multe probleme pentru ca vreun bărbat să dorească să se apropie de ea. Dareen îşi luă poşeta şi ochelarii de soare.

— Îmi pare rău că a trebuit să te confrunţi cu Warren, zise ea cu calm. Dar eu mă simt bine şi nu am probleme, nu trebuie să mă supraveghezi. Şi nici să accepţi telefoanele lui.

Ce prostie din partea ei să creadă că oamenii nu vor afla adevărul despre ea, chiar şi la o asemenea distanţă!

Ce prostie să creadă că ar putea trăi ca un om obişnuit!

— Ai fost foarte amabil, spuse ea, dar nu-ţi mai face probleme din cauza mea.

— Nu sunt aici din prea multă amabilitate, i-o tăie el.

Rip o prinse de braţ. Ci pentru altceva.

— Pentru ce altceva?

— Nu sunt prea sigur, poate că numai pentru mine.

Poate că ai dreptate şi ar trebui să te las în pace. Încep să cred că ai mai multe probleme decât aş putea eu să rezolv. Vino, te duc acasă, eu sunt un om care munceşte.

Pe drum abia dacă-şi vorbiră. Când opri camioneta, el îi spuse:

— Nu uita să-l suni pe Warren.

— N-am de gând s-o fac.

— Îmi doresc să pot afla ce vrei, zise el privind-o nedumerit, şi mă întreb dacă măcar ţie îţi este clar.

CAPITOLUL 5

Într-o stare de totală confuzie, Dareen porni spre oraş să facă cumpărături. Avea nevoie de nişte draperii, de mâncare, precum şi de o zgardă pentru Limburger pe care-l aşezase pe bancheta din spate a maşinii.

Era o zi frumoasă dar nu se putea bucura de ea; era foarte afectată de schimbările de atitudine ale lui Rip, ca şi de frecventele mesaje ale lui Warren.

Acesta părea mai alarmat ca de obicei. Pentru el numai problemele legate de bani erau probleme reale, dar din câte ştia ea, banii ei se aflau în siguranţă plasaţi într-un fond, până când avea să împlinească 21 de ani. O sumă destul de mare era de asemenea investită într-o companie sigură şi profitabilă numită Saji, la care şi Sullivan făcuse investiţii.

Atitudinea lui Rip o îngrijora mai tare. După micul dejun el devenise foarte distant dintr-o dată, de parcă s-ar fi retras undeva pe muntele Olimp şi de acolo ar fi evaluat situaţia, pe care ar fi considerat-o absurdă.

Dar situaţia era într-adevăr absurdă, se gândi ea cu amărăciune. Era normal ca Rip să aibă îndoieli în privinţa ei. Dacă ar fi ştiut cine este ea, ar fi ştiut că nu era o persoană reală ci o creatură inventată de Fawn şi de presă.

Era conştientă că publicului nu-i păsa prea mult de creaţia lui Fawn. Fusese creată de o mamă autoritară şi îndeajuns de vicleană pentru a atrage un bărbat cu banii lui Sullivan. Numai cu el îi dăduse voie fiicei sale să se întâlnească. Fawn îl preferase pentru că era la fel de obsedat de bani ca şi ea.

Iar acum se părea că Rip, un bărbat care începuse să-i placă mult, nu voia să mai aibă de a face cu ea, o fată cu o viaţă atât de complicată. Acest bărbat o atrăgea în sensul primitiv al cuvântului, iar acum ea era foarte afectată când nu se mai simţea dorită, şi toate astea numai din cauza trecutului pe care i-l clădise Fawn.

Stătea la rând la casă, într-un supermarket, cu gândurile la Rip, când un ziar îi atrase privirea.

Sullivan se va căsători în curând cu Sheffy! Amănunte în pagina opt!

Clipi nedumerită. Warren îi promisese că nu va mai apărea nimic în presă despre logodna lor. Ce gândea el acum? Dar ce gândea Sullivan? Luă un ziar şi-l puse în coşul pentru cumpărături. Când ajunse la maşină desfăcu ziarul direct la pagina opt unde erau nişte fotografii mai vechi ale ei cu Sullivan. Ce se ascundea în spatele acestor rânduri?

Cu mâinile tremurând, citi:

Starul rock Sullivan L. Johns va scoate curând o melodie nouă, de fapt un marş nupţial, în care îşi cântă iubita, supermodelul de 19 ani, Sheffy.

„Voiam să aşteptăm ca Sheffy să împlinească douăzeci de ani, spunea Sullivan, dar acum, după moartea mamei sale iubita mea are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. A fost ultima dorinţă a mamei sale. Ne vom căsători la sfârşitul lunii.“

Warren Kroger confirma noutăţile:

„Aceşti copii se iubesc de doi ani. Mi se pare firesc să vrea să se căsătorească. Sheffy, modelul cu cele mai lungi picioare şi buze care invită la sărut a plecat la Paris să-şi cumpere trusoul. Cu toate că Sullivan n-a participat la funerariile mamei lui Sheffy, dezminte vocile care susţin că asta ar fi dus la o ruptură între ei.“

„Eram la un spectacol de caritate, explica Sullivan, iar

Sheffy mi-a spus că nu mă va lăsa să dezamăgesc publicul, căci ea înţelege priorităţile carierei mele. Tocmai asta îmi place la ea. Sunt un romantic de modă veche, continuase el, aşa că-mi doresc o nuntă liniştită tradiţională, romantică“.

Cineva mai declara, pe aceeaşi pagină: „Sheffy se alege nu numai cu unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi din lumea rockului ci şi cu cel mai bogat. Sullivan a făcut o avere din companiile sale de înregistrări. Sheffy s-a născut în zodia norocului, de fapt, ea a avut întotdeauna tot ce şi-a dorit.“

Dareen mototoli ziarul şi-l aruncă pe podeaua maşinii.

Apoi, îşi rezemă fruntea de volan şi începu să plângă.

Totul era o mare minciună. Era obişnuită să se scrie multe minciuni în ziare dar niciuna de o asemenea amplitudine.

Ce naiba făcea Sullivan şi de ce îl ajuta Warren? De ce n-o lăsau în pace? Apoi, cu genunchii tremurând se îndreptă spre o cabină telefonică şi forma numărul lui Warren.

— Ce poţi spune despre declaraţiie din ziarul de astăzi?

Întrebă ea imediat ce-i auzi vocea.

— Da, am declarat că te vei căsători cu Sullivan pentru că o vei şi face, şuieră Warren. Întoarce-te imediat la New

York. Nu-mi pune niciun fel de întrebări. Ştii cât de greu mi-a fost să aflu pe unde te-ai ascuns? De fapt, te-am găsit prin factura de telefon, de acolo am luat numărul lui Me

Fee. I-am spus idiotului ăla cine eşti şi i-am cerut să afle unde te-ai ascuns.

Dareen ridică ochii spre cer disperată. Dacă ştia Me Fee cine era, curând va afla tot ţinutul.

— Warren, eu nu vin înapoi. Vreau să retractezi tot ce ai declarat în ziar. Nici tu nici Sullivan nu aveaţi dreptul să faceţi asemenea declaraţii. Dacă nu retractaţi o să iau eu legătura cu presa şi o să spun că totul este o minciună.

— Dacă faci asta o să regreţi toată viaţa, o ameninţă

Warren. Am făcut ce trebuia. Nu te mai comporta ca un copil răzgâiat, vei ruina multe vieţi printre care şi pe a mea. Şi a lui Sullivan. Iar acum, întoarce-te imediat aici.

Nu ştii ce miză este în joc!

— Bine, zise Dareen încercând să-şi păstreze calmul.

Despre ce miză e vorba?

— Ceva mult prea important pentru a fi discutat la telefon, sau scris. Ar trebui să-mi fii recunoscătoare până la sfârşitul zilelor tale. Şi lui Sullivan. Amândoi încercăm să-ţi apărăm interesele.

— Tu ai un fel foarte ciudat de a o face, Warren. Vreau să retractezi imediat ce ai declarat în presă şi să termini cu minciunile!

— Ştii ce a stârnit maică-ta după moarte? Femeia asta parcă vrea să mă ruineze şi de acolo din mormânt! Ar fi trebuit să ştiu că vampirul nu moare niciodată!

Dareen era şocată. Warren nu îndrăznise să spună ceva urât la adresa lui Fawn până atunci.

— Te rog să nu vorbeşti urât despre mama, Warren! Tu ai făcut întotdeauna ce ţi-a spus ea. Să nu cumva să îndrăzneşti să dai vina pe ea pentru cine ştie ce!

— Dareen eşti o proastă dacă nu înţelegi cine a fost mama ta în realitate! urlă Warren. Crezi că acum eşti destul de matură ca să iei viaţa, cu toate murdăriile ei, în piept? Maică-ta a avut mereu impresia că este mai deşteaptă decât alţii, dar de data asta a mers prea departe.

N-a fost decât o...

Warren începu s-o insulte pe Fawn, iar Dareen închise telefonul după care rămase cu ochii în gol, respirând greu.

Se îndreptă spre casă abătută şi deprimată. Nu ştia ce-l înfuriase atât de tare pe Warren, dar ei nu-i păsa. Totuşi nu putu să nu se întrebe ce-i făcuse oare Fawn înainte de moarte.

Probabil că aranjase vreo afacere într-un mod foarte complicat aşa cum numai ea ştia s-o facă, încât Warren nu mai putea descurca iţele. Dar ce legătură avea asta cu

Sullivan, nu putea înţelege. Ea va rămâne pe poziţie, nu se va întoarce. Nu încă. Nici nu se va căsători vreodată cu

Sullivan. Poate într-o zi, când viaţa i se va mai linişti, va cunoaşte un bărbat ca Rip, neapărat ca Rip Du Long, de care se va îndrăgosti, numai că şi acesta o va iubi. Se apucă de muncă în casă pentru a uita totul. Spre seară se aşează pe balustrada verandei, cu Limburger lângă ea.

După ce mâncă ceva uşor se hotărî să citească volumele pe care le adusese cu ea de la New York unde nu avea niciodată timp de lectură.

Dar deodată auzi zgomotul făcut de camioneta lui Rip, care urca drumul pietruit. Limburger sări în faţa maşinii, dând vesel din coadă.

Rip părea supărat. Avea acelaşi aer încruntat ca atunci când se despărţiseră. Abia dacă se uită la ea.

— Putem împărţi bucuria acestui minunat apus de soare?

— Cred că da, zise ea cu şovăire.

Rip arăta ca după o zi grea de muncă. Urcă treptele şi se aşează lângă ea

în leagăn, apoi scoase din buzunar un maldăr de hârtii pe care i le întinse.

— Prietenul tău Warren... a sunat din oră în oră. Acum încep să înţeleg de ce nu vrei să ai telefon.

Toate mesajele spuneau acelaşi lucru: „Întoarce-te imediat. Sunt probleme urgente, nebănuit de grave.“

— Cred că menajera ta mă urăşte, zise ea ruşinată că era cauza atâtor probleme.

— I-am spus să nu mai preia niciun mesaj de la el, şopti

Rip încruntându-se.

— Îţi mulţumesc, Rip.

— Intervenţia mea nu te va ajuta cu nimic, Dareen. Va pune pe altcineva să telefoneze.

— Mda, se pare că va trebui să-mi instalez un telefon.

— Este singura soluţie. Voi lua legătura mâine cu compania de telefoane, dar le va lua ceva timp până când vor ajunge la tine, eşti la patruzeci de mile de sediul lor. Se pare că eşti cam părăsită pe meleagurile astea.

— Ştiu să am grijă de mine, susţinu ea de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine că aşa era.

— Da, văd că ai făcut multe lucruri bune aici, dar mai ai mult de învăţat. Şi se pare că-ţi cam place să iei viaţa în piept.

— Ce vrei să spui?

Dareen îi evită privirea, dar simţi că ochii lui erau aţintiţi asupra ei.

— Când ţi-am adus acel set de supravieţuire, ar fi trebuit să-ţi spun clar că vei avea nevoie de el. Te va ajuta să trăieşti pe aici.

Dareen îi înfruntă privirea.

Rip introduse mâna în buzunarul pantalonilor de unde scoase un ziar.

— Despre tine e vorba, nu? zise el şi-i aruncă ziarul în poală.

Inima ei începu să bată nebuneşte, apoi tremură ca o frunză. Acum, Rip ştia adevărul. Totul se va schimba pentru ea.

— Da, spuse ea oarecum vinovată, eu sunt, apoi aruncă ziarul la pământ. Rip îl luă şi îl împături.

— Şi? întrebă el.

— Numai minciuni. Mă surprinde că ai citit prostiile astea.

— Eu nu citesc ziarul ăsta, menajera mea o face. L-a lăsat deschis pe masa din bucătărie şi de cum am văzut fotografia te-am recunoscut, cu toate smacurile pe care ţi le aplicaseră ăia. Iar Warren care susţine că te afli la Paris este cel care tot sună aici?

Ea încuviinţă.

— Cât despre Sullivan mai nu ştiu cum, ce-ai de spus?

Te măriţi cu el?

— Niciodată. Mama a fost cea care a aranjat totul, numai în scopuri publicitare.

— Vrei să spui că ţie nu-ţi place deloc?

— Mi-a plăcut la început, recunoscu ea. Aveam şaptesprezece ani pe atunci. Mama nu m-a lăsat să cunosc niciun băiat până la vârsta aceea şi a fost normal să mi se pară grozav.

— Este prea efeminat şi behăie ca un miel. Dar de ce susţin cei doi că eşti la Paris? Şi mai ales că te măriţi cu

Sullivan luna viitoare?

— Nu ştiu, dar nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Ar trebui să te gândeşti mai serios, e viaţa ta, Dareen.

Şi mai presus de orice, important este să spui adevărul.

— ~sta este adevărul, Rip.

— Acel Warren se ocupă de banii tăi? Căci trebuie să ai nişte sume demne de luat în seamă.

— Da, am, zise ea, dar cu ce schimbă asta situaţia? Banii mei sunt asiguraţi, sunt investiţi.

— Dareen, pe mine nu mă interesează banii tăi, ci felul cum gândeşti. Şi nici faptul că eşti o persoană cunoscută.

Dacă mi-ar fi trebuit o femeie cu bani aş fi căutat-o acum zece ani când aveam nevoie de capital pentru a-mi pune pe picioare afacerea. Şi în mod sigur nu-mi trebuie o femeie prea cunoscută. N-am ştiut că făceam curte celui mai sexy fotomodel din America. Mie nu-mi place să-mi vadă toată lumea femeia pe care o iubesc.

— O, zise ea clipind furioasă. Nu sunt un model sexy!

Şi nici femeia ta! Cum poţi spune astfel de vorbe?

— Pentru că aş fi vrut să te fac femeia mea, înainte de această descoperire. Nu te-am minţit cu nimic, nici măcar când ţi-am spus ce aş vrea de la tine. Cred că este momentul să fii mai cinstită, Dareen.

— Sunt cinstită, întotdeauna am fost.

— Atunci, te-ai lăsat atrasă în conjuncturi necinstite.

— L-am sunat pe Warren şi i-am cerut să retracteze tot ce a declarat ziarelor.

— Dar nu i-ai spus că ai rupt logodna, nu?

— Vezi tu, lucrul acesta nu se poate face atât de uşor.

Sunt multe persoane şi lucruri implicate, cariera lui

Sullivan, printre altele.

— Şi-l laşi să mintă o lume întreagă că se va căsători cu tine? Sau poate nu vrei să rupi logodna.

— Vreau s-o rup, desigur. Dar nu poţi rupe ceva ce nu există în realitate.

— Cu atât mai mult, rupe-o! Convoacă presa, spune-le adevărul, şi gata!

Ea nu putea face asta. De ce nu era Rip mai înţelegător? De fapt, bărbatul acesta era o enigmă: acum părea foarte dezinteresat, pentru ca în minutul următor să-i spună ce are de făcut, să se implice în toate problemele ei, ca şi Warren şi Sullivan.

— Lucrurile sunt mai complicate decât îţi închipui, Rip, zise ea apoi regretă imediat.

— Te rog să mă scuzi, Dareen. Eu n-am cum să înţeleg toate astea, eu sunt bărbatul care trăieşti aici în creierul munţilor, în păduri, dar aşa necioplit cum sunt eu ştiu câteva lucruri care sunt valabile oriunde. Dacă ai o problemă cu acest Warren este bine s-o rezolvi şi nu s-o ignori la nesfârşit. Va fi mai bine pentru tine.

— De ce oare toată lumea îmi vrea binele?

— Poate că laşi impresia că este nevoie să ţi se spună ce ai de făcut.

— Se pare că este o părere generală.

— Sau e ceva care ţine tot de publicitate? „Sheffy a dispărut în mod misterios“, ar putea fi un titlu de succes.

— Urăsc titlurile de succes ale ziarelor, zise ea cu lacrimi în ochi.

— Sau poate ai făcut totul pentru a-i aduce pe aceşti doi indivizi, Warren şi Sullivan acolo unde vrei tu, să te implore să te întorci acasă. Te poţi desigur amuza aici cu bărbaţii de la ţară, până când cei de la oraş fac aşa cum vrei tu!

— Eşti nedrept, Rip. Poate ar trebui să scrii la ziare căci ai o imaginaţie destul de bolnavă pentru a o putea face. Şi nu-mi mai critica mama, că n-ai cunoscut-o. Toată lumea o critică dar ea ştia întotdeauna ce face. Am venit la New

York fără un ban în buzunar...

— Şi te-ai ales cu mai mult decât o să poţi cheltui,

Sheffy...

— Este numele meu de model, se apără ea. N-am putut folosi Dareen căci exista deja pe piaţă Dareen Clark

Modelling şi Marla Dare. Sheffy nu este un nume grozav dar mi-a trebuit unul şi ăsta mi s-a părut cel mai potrivit.

— De ce nu mi-ai spus cine eşti, Dareen?

— Nici nu m-ai întrebat. Şi nici nu avea importanţă, sau cel puţin aşa am crezut. Am vrut să fiu considerată o fată oarecare. Iar dacă-ţi aminteşti, nici tu nu mi-ai spus de la început cine eşti.

— Situaţiile nu se pot compara, eu nu sunt o celebritate cu un trecut atât de complicat.

— Şi? Care este problema? Nu vrei să te implici. Nu contez pentru tine.

Rip o apucă de umeri şi o întoarse spre el.

— N-am spus niciodată că nu contezi pentru mine. Am precizat că nu-mi plac căsătoriile, spre deosebire de prietenul tău cel blond. Sunt pasionat de munca mea, dar nu pot să cer unei femei să accepte stilul meu de viaţă.

— Aşa că ai să împarţi cu ea doar sfaturile şi patul, replică ea.

— Şi ce este rău în asta? o provocă Rip. Sfaturile sunt competente iar patul este cald. Puteam împărţi lucruri destul de plăcute. Nu poţi nega că a existat o atracţie între noi, chiar de la început. Deci, spune-mi clar, Dareen, vrei ceva real sau numai să pretinzi că ai ceva? Dar ceea ce este real nu este şi sigur. Fără garanţii, fără promisiuni.

Rip se aplecă şi o sărută. Gustul lui, atingerea lui, mirosul lui masculin îi provocară simţurile. Curând, ea îi simţi mâna descheindu-i încet nasturii tricoului. Sărutările lui deveniră tot mai înfocate, apoi ea îi simţi buzele care coborau încet spre sâni şi, fără să fie conştientă de ceea ce, face simţi nevoia să i-i ofere. Îşi dorea tot mai mult atingerile lui. Dar deodată realiză ce făcea şi se crispă. Se îndepărtă de el şi-şi trase tricoul în jos.

Rip rămase privind-o, zâmbindu-i.

— Deci lucrurile au devenit un pic cam reale, nu?

Relaxează-te, iubito. Dacă vrei o incursiune în realitate, o putem face chiar acum, dar va trebui mai întâi să ştii ce vrei. Şi mai ales, va trebui să fii o femeie liberă, stăpână pe viaţa ei. Dar ar trebui să te decizi mai repede, Dareen, eu sunt un bărbat ocupat, nu ştiu dacă am timp să aştept ca tu să creşti. Apoi, coborând treptele verandei, el îi mai spuse: ne mai vedem, iubită vecină!

Urcă în maşină şi porni motorul.

— Atunci când vei fi destul de curajoasă pentru a accepta realitatea dă-mi de ştire! Dar să nu fii ca şi acum, „oarecum logodită“!

Dareen îl urmări cum dispare pe drumul pietruit.

Rămase cu privirile aţintite în urma lui, cu inima bătând.

Oare el crezuse ce-i spusese ea? Rip o sărutase, însă asta nu dovedea mare lucru. O dorea... fără promisiuni, fără angajamente, pentru plăcerea lui.

CAPITOLUL 6

A doua zi Dareen mai avu un prilej de a se întrista, când găsi scrisoarea. Tocmai făcea curăţenie în spatele sobei când văzu un plic. Era sigilat dar nu avea adresă sau ştampilă. Curioasă, ea îl deschise. Conţinea o scrisoare de două pagini semnată Freda. Probabil, aceasta după ce scrisese scrisoarea şi lipise plicul, îl pierduse. Dareen ştia că n-ar fi trebuit să-l citească, dar nu rezistă tentaţiei, apoi după ce o făcu îşi dori să nu-l fi citit.

Dragă soră,

Iartă-mă că nu ţi-am mai scris de mult, dar mă apropii de sfârşit cu dizertaţia mea. Lui Timmy i-a plăcut la nebunie să stea aici la ţară, dar eu mi-am cam pierdut răbdarea şi sunt gata să-mi reiau viaţa la oraş, îmi lipseşte mulţimea, luminile şi marile magazine! Aici poţi lucra în cea mai desăvârşită linişte, dar n-aş putea trăi în acest loc toată viaţa.

Nu, încă o dată îţi spun că acest nou bărbat nu este ceva despre care să-i spui mamei, nu este nimic serios între noi. Dar câteodată mă uit la el şi mă întreb cum naiba am avut atâta noroc? Rip Du Long este un bărbat pe care merită să-l cunoşti, Tina, căci are totul: onestitate, aspect fizic, inteligenţă, umor, bunătate. N-am pomenit nimic despre muşchi? Ei bine, îi are!

Ceea ce-i lipseşte este interesul pentru o relaţie de durată; se pare că nici părinţii lui n-au avut o căsătorie fericită iar el este dedicat muncii lui. Crede în afecţiune, dar nu în dragoste. Cu toate acestea mi-a fost de mare ajutor mie, ca să nu mai spun despre felul în care s-a purtat cu Timmy.

Sinceră să fiu n-am putut depăşi moartea lui Robert, nici eu, nici Timmy. M-am aruncat în muncă, dar acum datorită lui Rip reîncep să trăiesc. Dar mama nu va înţelege aceste lucruri. Însă tu o vei face şi pentru asta îţi mai spun o dată că te iubesc.

Cu dragoste,

Freda

Dareen simţi cum lacrimile îi împăienjenesc ochii. Era invidioasă pe intimitatea dintre Freda şi Rip, dar şi pe maturitatea cu care aceasta aborda relaţia lor. Cuvintele prin care ea-l lăuda pe Rip o dureră tare căci

Freda avea dreptate. Rip avea toate calităţile; era bun, inteligent, onest, dar nu era genul de bărbat care să dorească o relaţie de durată. Freda îl acceptase aşa, dar ea nu putea face acelaşi lucru. Ceea ce aflase din scrisoarea Fredei nu avea să-i uşureze următoarele întâlniri cu Rip. El îi făcea cam două vizite pe zi. Venea de obicei dimineaţa, după ce apucase să muncească cu noaptea-n cap, apoi mai venea o dată la apus. Era amabil, atent, dar nu mai făcea nicio tentativă de a se apropia de ea. Dareen se gândi că poate el nu mai era interesat de ea acum când ştia cine este.

Conversaţiile lor erau ciudate. El o întreba dacă rezolvase problemele cu Warren. Apoi, dacă mai era logodită, iar ea îi răspunsese că niciodată nu avusese o logodnă reală. Se priviseră lung, iar ea, simţindu-se vinovată, întorsese capul. Dar într-una din zile el o înfurie când începu să fredoneze o melodie a lui Sullivan.

— Aş vrea să nu mai cânţi melodia asta, o urăsc!

— Adevărat? Mie-mi place. Tipul care o cântă este un geniu. Poate ar trebui să te măriţi cu el.

— Vrei să vorbim despre altceva?

— Bine. Ai ascultat astăzi la radio? La sfârşitul săptămânii vor fi furtuni puternice.

— Nu-mi place să ascult radioul. Am făcut curăţenie în cămară, i-am făcut baie lui Limburger. Avea prea mulţi purici.

— Nu-l răsfăţa prea tare, nu vreau să-l transformi într-un animal de casă. Câţiva purici nu-l omoară. Dar nu ştiu de ce-ţi pierzi vremea cu puricii, când ai atâtea probleme!

Crezi că dacă stai aici vor dispărea?

— Ai terminat predica?

— Da, deocamdată.

Dareen îl privi încercând să-l facă să se destindă, dar tensiunea dintre ei nu dispăru, era ceva care-i unea în pofida voinţei lor, de parcă ar fi deţinut vreun secret care nu putea fi nici comunicat nici uitat.

Rip se îndreptă spre maşină.

— Pune-ţi ordine în viaţă, fetiţo.

— Iar îmi dai sfaturi!

— Îţi place să le primeşti. Simt că ai aşteptat mult timp să apară cineva în viaţa ta şi să te înnebunească. Desigur, în sensul bun a cuvântului.

Apoi, plecase şi o lăsase la fel de confuză ca întotdeauna, făcând-o să se întrebe dacă se comportase corect cu Sullivan şi Warren. Warren se rezuma la telegrame, cel puţin două pe zi. După primele trei pe care le aruncase necitite, începură să sosească aceleaşi mesaje: „Dacă nu te întorci imediat o să vin după tine.

Sullivan s-a săturat de toanele tale, iar eu sunt exasperat.

Întoarce-te sau pregăteşte-te să rămâi acolo pentru totdeauna.“

Mesajele lui Warren îi erau aduse de poştaşul Billy Bob care îi spuse:

— Eşti fata care a fost model, nu? Lumea e destul de mică. Câţiva dintre cei de pe aici te-au recunoscut. Sper că nu te deranjează să discutăm despre asta... dar nu eşti prima celebritate care vine aici. A mai fost un judecător de la Curtea Supremă. De fapt, ăla venea la vânătoare.

— Lumea s-a arătat destul de deschisă faţă de mine, recunoscu Dareen.

— Da, şi ai un vecin grozav! Unii vorbesc rău despre el, pentru că a cumpărat tot pământul de pe aici pentru viile lui.

— Se pare că s-a descurcat foarte bine...

— Alţii spun că este cam neserios, continuă Billy Bob.

Când era mai tânăr cam aşa era, dar de la moartea tatălui său s-a schimbat, s-a pus pe treabă şi a făcut viile astea să dea rod grozav! Alţii îl judecă pentru că nu s-a însurat, ei, aşa sunt unii bărbaţi, născuţi să fie liberi.

Nici pe mine nu m-a convins nicio femeie să-mi pun pirostriile.

Dar el nu fu singurul vizitator. Într-o dimineaţă apăru şi Me Fee însoţit de o doamnă slabă şi acră care stătea pe bancheta din spate a Dodge-ului.

— Ea este doamna Bailey, proprietăreasa. Am venit să vedem cum întreţineţi casa, domnişoară.

Mai înaltă decât Me Fee, îmbrăcată într-o rochie veche, cu pantofi negri, de femeie bătrână, doamna Bailey o privi de parcă ar fi văzut un fluture prins într-un insectar.

Perlele pe care le purta la gât păreau veritabile, la fel şi măciulia

bastonului în care se sprijinea, care era, desigur, din aur. De cum îl zări pe Limburger, doamna Bailey se revoltă:

— Sper că nu intră potaia asta în casă, lasă păr pe covoare.

— Limburger este un căţel foarte curat, ripostă

Dareen.

— Iar covorul meu este ca şi nou, pufni doamna Bailey.

Este de cea mai bună calitate.

— N-am ştiut c-o să aduceţi şi un câine, domnişoară

Sheffield, poate că ar fi trebuit să vă percepem o sumă suplimentară pentru el sau să vă cerem să scăpaţi de el.

— Da, voi plăti o sumă suplimentară.

— Şaptezeci şi cinci de dolari credem că este de ajuns.

Dar să mergem înăuntru să vedem cum aţi aranjat casa, zise Me Fee, deschizându-i calea doamnei Bailey.

— A zugrăvit pereţii, se revoltă doamna Bailey; cred că a făcut-o cu vopseaua mea din pod. Mi-a adus-o nepotul meu Elmo.

— Aţi folosit vopseaua doamnei Bailey fără a-i cere permisiunea?

Întrebă Me Fee.

— Mi-aţi spus că pot face orice cu tot ce găsesc în pod.

Iar casa trebuia zugrăvită.

— Mai adăugaţi alţi douăzeci şi cinci de dolari pentru vopsea, zise doamna Bailey. Dar văd, fetiţo, că eşti mai curată decât m-am aşteptat, croncăni doamna Bailey după ce se lăsă în genunchi şi examină fiecare colţişor al casei.

Nu mă aşteptam ca o femeie în situaţia dumitale să fie atât de curată.

— Ce vreţi să spuneţi cu „în situaţia mea“?

— Ei, să lăsăm, zise ea, mai bine să vedem şi dormitorul,

Oliver, i se adresă ea lui Me Fee. După ce făcu turul încăperii pufni: are o singură pernă, dar asta uneori nu este o garanţie. Apoi, deschise dulapul şi comentă: are numai lucruri de damă, dar nici asta nu este concludent. Apoi, privind-o pe Dareen care era îmbrăcată în pantaloni, continuă pe acelaşi ton dispreţ uitor: pe vremea mea numai lucrătoarele în fabrică purtau aşa ceva.

— Aţi văzut destul pentru a vă astâmpăra curiozitatea? o întrebă Dareen care n-o mai suporta.

— Am vrut să mă asigur că locuieşti singură, zise bătrâna.

— Că locuiesc singură? Sigur că da.

— Şi am vrut să văd cum arăţi, insistă scorpia, nu mi-a convenit că Me Fee a închiriat casa unei persoane cu reputaţia ta.

Inima lui Dareen tresări pe măsura mâniei pe care o simţea.

— Chiar aşa, doamnă?

— N-am crezut că voi ajunge să-mi închirez casa unei persoane care pozează, cum să spun, în situaţii nedemne pentru o femeie!

— Eu n-am pozat niciodată goală, doamnă, dacă la asta vă referiţi, îi strecură Dareen printre dinţi. N-am făcut-o şi nici n-o voi face.

— Mama dumitale te-a folosit pentru a face bani într-un mod foarte josnic, am citit multe despre ea.

Dareen trase aer în piept pentru a se calma.

— Mama n-a avut nicio proprietate de închiriat doamnă, nici perle, nici baston cu măciulia de aur. N-a avut nimic, doar un copil pe care trebuia să-l crească şi inteligenţa ei. Nu suport să vă aud criticând-o.

— Eu am venit aici mai mult din curiozitate şi mai ales să mă conving dacă pot sta liniştită ştiind că am închiriat proprietatea.

Şi pentru a mai stoarce ceva bani, gândi Dareen.

— Acum că aţi văzut ce era de văzut şi mai ales că aţi mai câştigat ceva mă puteţi lăsa singură. Mai ales că nu-mi amintesc să fi semnat ceva legat de inspecţiile proprietarului.

— Am văzut ce aveam de văzut, este drept, dar spune-mi, ai de gând să te măriţi cu cântăreţul ăla? Vrei să pleci de aici?

— Nu, zise Dareen cu hotărâre. Am plătit chiria în avans şi nu intenţionez să plec dacă asta vă îngrijorează, nici să mă mărit, dar nici să stau cu altcineva aici. Locuiesc numai eu aici şi acest căţel.

— Nu trebuie să fii ofensată, zise doamna Bailey, este proprietatea mea şi am dreptul să ştiu. Am închiriat-o ca pe un domiciliu, nu ca pe un refugiu. Nu ştiu pentru ce ai venit aici sau ce faci dar ştiu că nu pot fi de acord cu orice vrei.

— Nu fac nimic deosebit, am venit aici pentru a fi singură.

— Singură? izbucni doamna Bailey. O să ai parte de destulă singurătate în viaţă! Dar, în sfârşit este problema ta. Iar Du Long bănuiesc că a şi apărut să-ţi dea o mână de ajutor!

— Da, s-a comportat ca un adevărat vecin.

Doamna Bailey zâmbi.

— A făcut treabă bună cu cramele lui, nu? Cu toate problemele pe care le-a întâmpinat familia lor, în cele din urmă unul a reuşit să pună crama pe picioare. Cine ar fi crezut? Cine l-ar fi luat în serios pe băiatul ăsta? Când tatăl lui era tânăr nu-i ardea decât de râs şi de femei.

— Tabitha, zise domnul Me Fee, observând că femeia începuse să depene amintiri, trebuie să ajung la birou. Vrei să...

— Să măresc chiria? Nu, nu vreau...

Me Fee roşi.

— Spuneai că...

Doamna Bailey o mai privi o dată pe Dareen.

— Adaugă chiria pentru câine şi banii pentru vopsea, asta este tot.

— Dar canapeaua zgâriată?

— Gata, Oliver, nu mai insista. După ce am văzut aici, fata asta nu este ceea ce am crezut eu, vreau să rămână în casa mea, cât va dori.

— De ce? De ce mă vreţi aici, doamnă Bailey?

— Vreau să văd ce se întâmplă de data asta, zise ea pe un ton ciudat. Totul merge mână în mână: banii, bârfa şi dragostea. Doamna Bailey o privi ciudat: ştii, şi eu am fost frumoasă cândva. Mult mai frumoasă decât tine. Apoi se întoarse şi plecă sprijinindu-se în bastonul ei cu măciulie de aur, urmată de Me Fee. Se opri când ajunse la uşă şi se mai întoarse o dată spre Dareen.

— Banii nu sunt totul, draga mea. Aminteşte-ţi vorbele mele.

— Buna reputaţie este elementul cheie pentru Tabitha

Bailey, zise Me Fee în treacăt. Să n-o superi, nu merită asta.

— Am încercat din răsputeri să nu scot vreun cuvânt care s-o deranjeze, zise Dareen.

După ce plecară cei doi, Dareen rămase cu privirea aţintită în urma lor.

Simţiseră că pot profita de ea ca să obţină mai mulţi bani decât s-ar fi aşteptat, asta era clar.

Dar ea simţise că bătrâna venise şi pentru a o vedea.

Afirmase că dorea ca ea să rămână pentru ca să vadă ce se mai întâmpla de data asta. Cu alte cuvinte, muntele şi casa aveau un efect anume asupra celor care o locuiau?

Ce voia să însemne asta?

Apoi, o prevenise că banii nu erau totul. Ciudat, căci era exact contrariul spuselor lui Fawn. Şi de ce-i apăruse acea lucire ciudată în priviri când vorbise despre Rip?

Dareen simţise invidia din vorbele ei. Dar mai înţelesese şi că lui Rip Du Long nu-i păsa decât de preţiosul lui pământ.

CAPITOLUL 7

Dareen se temea de drumul pe care trebuia să-l facă la

Arcadia pentru cumpărături. Era vineri şi noua ediţie a ziarului World Sun o privea de pe rafturi.

Spera că Warren o luase în serios şi retractase toate declaraţiile despre căsătoria ei cu Sullivan. Îşi dorea din tot sufletul să nu mai vadă nimic tipărit despre istoria asta, care să poată muri în mod natural.

Apoi, încetul cu încetul, va pieri şi din minţile oamenilor.

Din privirile curioase care-i erau aruncate, ea îşi dădu seama că Billy Bob avusese dreptate, oamenii ştiau cine este, dar păreau la fel de prietenoşi.

— Sperăm că veţi sta cât mai mult la noi, domnişoară

Sheffield, îi spuse o doamnă într-un magazin.

— Vă cunosc, domnişoară, îi spuse vânzătoarea de la librărie, v-am văzut fotografia în ziar. Bine aţi venit la noi, nu vă mai întoarceţi la oraş, este mai bine aici.

— Îmi pare rău de mama dumitale, îi spuse o altă doamnă, cu condescendenţă. Am citit în ziare despre moartea ei.

Dareen cumpără tot ce-i trebuia şi luă şi un exemplar din World Sun, în speranţa că nu vor mai fi noutăţi despre ea şi Sullivan. Dar la rubrica Din Lumea Celebrităţilor găsi titlul de care se temea. Sullivan declara că ziua cea mare se apropia, iar logodnica lui era încă la Paris pentru trusou.

La naiba cu acest Sullivan! Cât de departe putea să ajungă? La naiba cu Warren care forţa nota! La naiba cu acest ziar plin de minciuni! Plecă spre florăria de pe strada

Filmore, unde se afla şi un oficiu poştal. Billy Bob îi explicase că el livrează mai multe flori decât telegrame şi că majoritatea timpului se află la florărie. Femeia care vindea o privi îngrijorată.

— Cu ce te pot ajuta? S-a întâmplat ceva?

— Billy Bob e aici? întrebă Dareen.

— Sigur că da, este în seră.

Acesta apăru ştergându-şi mâinile de pământ.

— Ei, domnişoară Sheffield, te-ai hotărât să răspunzi la telegramele primite?

— Nu, zise ea roşind. Mă întrebam dacă ai cumva un telefon pe care să-l pot folosi.

— Sheffield? întrebă femeia cu florile. A, deci sunteţi domnişoara Sheffield?

— Ţi-am spus, Flora, este o fată ca oricare. Ai păţit ceva,

Dareen?

— Ziarele scriu o mulţime de minciuni despre mine, zise ea aproape cu lacrimi în ochi şi aş vrea să lămuresc lucrurile.

— Dacă te referi la ziarul pe care l-am citit şi noi, draga mea, zise Flora, ar fi bine să nu-i dai prea mare importanţă.

Vino la biroul meu, avem telefon acolo.

Femeia o conduse pe Dareen spre un birou mic şi închise uşa. Formă numărul lui Warren, dar fu uimită să i se răspundă că telefonul era deconectat. Imposibil, se gândi ea şi-i ceru operatoarei să mai verifice numărul. Dar nu era greşeală, telefonul lui era deconectat. Ceru să i se facă legătura la numărul lui de acasă, unde i se răspunse acelaşi lucru. Unde era Warren şi de ce rămăsese fără telefoane oare? se gândi ea speriată. Apoi sună la biroul lui

Sullivan. Recunoscu vocea lui Tiffany, secretara acestuia.

— Sheffy? Bine că ai catadicsit să suni! Îţi fac imediat legătura cu Vernon.

Vernon Calderon era directorul de imagine al lui

Sullivan, un tip rece şi calculat pe care Fawn îl admira.

— Unde dracului ai fost până acum! răcni acesta. Eşti în

Manhattan?

— Nu, spuse ea cu glas tremurat din cauza emoţiei.

Vreau să discut cu Sullivan, să retracteze minciuna cu căsătoria.

— Ştii ce, puştoaico? Ar fi mai bine să vii imediat aici şi să faci ce-ţi cere el, altfel o să dai de dracu’. Warren unde este? Sullivan e ocupat, pregăteşte un turneu, n-are timp de prostiile tale. Poate nici nu vrea să discute cu tine până n-o să te comporţi ca un adult. Întoarce-te imediat

aici!

— Unde este Warren? întrebă Dareen.

— Şi eu aş vrea să ştiu asta. A dispărut, probabil tot din cauza ta. Sullivan o să-ţi spună despre ce este vorba.

— O poţi face şi tu foarte bine.

— Aş face-o dacă aş putea, crezi că mie mi se spune chiar totul? Nu ştiu decât că au apărut probleme mari din cauza ta, iar Sullivan îţi cere să te întorci.

— Ascultă, Vernon, zise Dareen, spune-i lui Sullivan că dacă are vreun mesaj de transmis poate s-o facă direct.

Între timp eu voi informa presa şi voi opri toate minciunile care se spun despre mine.

— Dacă faci asta, Sheffy, o să-i termini pe toţi din jur.

Mai bine ţi-ai ţine gura şi te-ai întoarce! Am impresia că şi telefoanele noastre vor fi deconectate, nu numai al lui

Warren. Vei avea sângele nostru pe mâini în curând. Apoi, închise.

— Toate bune? întrebă Billy Bob când ieşi din birou.

— Aproximativ.

— Draga mea, zise Flora studiind-o. Ştiu că n-ar trebui să mă amestec, dar am citit toate ziarele care scriau despre tine şi cred că prea mult timp i-ai lăsat pe alţii să-ţi conducă viaţă. Este momentul să-ţi iei soarta în propriile-ţ i mâini.

— Lasă fata în pace, Flora, interveni Billy Bob, ştie ea ce are de făcut.

— Îmi exprimam doar opinia, nu se lăsă Flora, trăim într-o ţară liberă. Vino pe aici oricând ai nevoie de noi, draga mea. Şi nu lăsa pe nimeni să te forţeze în vreun fel.

Dareen avea o stare ciudată, capul îi plesnea. Pe drumul de întoarcere tot felul de întrebări nu găseau răspuns. Unde era Warren? De ce nu mai avea telefon?

Discuţia cu Vernon o dezorientase şi mai mult. De ce credea el că Sullivan şi Warren o puteau manipula?

Poate că Rip avea dreptate, se gândi ea. Ar fi trebuit să cheme imediat presa şi să termine toată farsa odată pentru totdeauna. Dar Vernon o

făcuse să înţeleagă că acesta ar fi un act periculos care ar implica şi alte persoane în afară de ea.

Ajunse la o singură concluzie. Indiferent ce mare încurcătură creaseră Fawn, Sullivan şi Warren ea nu avea chef să mai facă parte din ea. Dacă Sullivan avea nevoie de ea, putea să vină s-o caute. Era sătulă de mistere şi ameninţări. Iar Sullivan nu voia să se căsătorească cu ea, n-o plăcuse niciodată. Aşa că ea nu înţelegea de ce dintr-o dată căsătoria devenise atât de importantă!

Iar îşi aminti cu strângere de inimă de Rip. Probabil el nu va înţelege deloc acest ultim articol din World Sun. O va dispreţui pentru incapacitatea de a-şi conduce propria-i viaţă. Îi va reaminti asemănarea dintre ea şi mama lui.

Realiză că Rip era cel mai important pentru ea. La gândul că el nu va putea înţelege situaţia lucrurile i se păreau şi mai grave. Iar vremea cenuşie de afară venea să se adauge la starea ei proastă. Nori negri se adunaseră făcând ca muntele să nu se mai vadă. Cerul părea foarte aproape, nu se mai simţea nicio adiere, iar toate culorile parcă-şi pierduseră din intensitate. Chiar şi macii care înveselesc peisajul oriunde s-ar afla îşi pierduseră strălucirea.

Dareen îşi petrecu după amiaza pregătind de mâncare după cartea de bucate pe care o cumpărase, apoi făcând prăjituri cu ciocolată. Era atât de plină de făină încât arăta ca o stafie, dar cu o săptămână în urmă ar fi făcut caz de asta. Acum însă, era conştientă că nu făcea altceva decât să încerce să renunţe la felul de viaţă de până atunci, fără succes, ce-i drept. Se aşeză în leagănul de pe verandă şi mâncă din prăjiturile făcute, apoi bău o cafea. Nu era rău pentru prima dată, îşi spuse şi-i oferi una şi lui Limburger care o savură. Nu era greu să menţină curăţenia în casa asta deşi era atât de veche şi prăfuită. I se părea ceva natural. Îşi aminti vorbele mamei care spunea adesea:

— Nu te înţeleg, fetiţo. Eşti mai fericită dacă numeri porumbeii din parc decât dacă porţi o bijuterie de un milion de dolari şi dai interviuri. Chiar nu înţelegi că dacă n-aş fi luptat eu pentru tine, n-ai fi ieşit din anonimat?

Cerul era tot mai cenuşiu şi întunecat, plin de nori negri, ameninţători,

care se deplasau cu repeziciune.

Apărură şi tunetele foarte curând. Dareen se întrebă dacă

Rip va mai veni ca de obicei, apoi fu mai mult ca sigură că n-o va mai face. Probabil citise ziarul şi aflase că situaţia ei era la fel de confuză.

Dar ce importanţă avea? Doar el nu voia să se căsătorească cu ea. Nu voia decât să facă dragoste, îi spusese asta foarte clar.

Nu trebuia să se mai gândească la el. Totul ar fi fost mai simplu dacă el n-ar fi apărut. Probabil că se culcase cu fiecare femeie care închiriase casa. Cum se numea asta? Le droit du seigneur – dreptul seniorului. Îl fluieră pe

Limburger dar acesta nu-i răspunse. Poate se ascunsese prin hambar, pe undeva. Ea ştia că unor câini le este frică de trăsnete. Ca prin ceaţă, văzu farurile maşinii lui Rip şi se ridică în picioare în aşteptarea lui, cu inima bătând puternic. El opri maşina şi coborî. Venise mai târziu ca în alte dăţi şi părea foarte obosit. Ea speră că fiind atât de ocupat nu apucase să citească ziarul. Rip urcă pe verandă, îşi trecu o mână prin păr şi-i spuse:

— Stai jos, te rog, mă oboseşte să mă uit în sus la tine.

— Ai avut o zi lungă? îl întrebă ea simţind nevoia să întindă mâna şi să-i netezească fruntea.

— Obositoare şi enervantă. Mi s-a stricat maşina de cules.

— Ai reuşit s-o repari?

— Da, şi am fost cel mai norocos din echipă, ceilalţi au rămas să muncească până începe ploaia.

— De ce munceşti atât de mult? îl întrebă ea văzându-i trăsăturile încordate. Toată lumea spune că ai transformat în bine locurile astea, că totul îţi merge ca pe roate. N-o poţi lăsa mai uşor?

— Deocamdată nu. Poate cândva voi mai slăbi ritmul, dar până atunci, ţi-am spus că m-am însurat cu viile astea.

— Important este că-ţi place ceea ce faci.

— Dar nu-mi place ceea ce va urma, zise el ridicând ochii spre cer.

— Ploaia îţi va afecta recolta?

— Probabil, dar dacă tu îţi faci probleme nu-mi eşti cu nimic de ajutor. Oricum mai am un motiv de supărare: tu.

— Eu? întrebă ea surprinsă.

— Da, zise Rip băgându-şi mâinile în buzunare. Îmi fac probleme pentru tine. Am trecut pe aici să-ţi aduc nişte baterii bune, nu sunt sigur dacă cele pe care le ai un sunt descărcate. Ca şi mine de altfel.

Dareen luă bateriile şi le examină.

— Întodeauna eşti grijuliu.

Răspunsul lui fu dezarmant.

— Pe naiba! Nu ştii ce te aşteaptă pe aici, prin sălbăticia asta. Dacă vrei poţi să vii să stai la mine. Tessie, menajera mea, te va servi cu tot ce doreşti.

— Nu, mulţumesc, zise ea.

— Vrei să mai stau?

— Nu, nu mă sperie o ploaie.

— Unde este Limburger?

— Cred că se ascunde pe undeva, de tunete.

— Când îl găseşti bagă-l în casă.

— De ce?

— Pentru că pe lângă alte lucruri proaste care s-au întâmplat astăzi a apărut şi un câine turbat prin zonă.

Am trimis unul din oamenii mei să-l omoare dar n-a reuşit, l-a rănit doar. A fugit apoi în pădure.

— Dar... Limburger este în siguranţă, nu?

— E mai bine să-l ţii câteva zile prin jurul casei şi nu ieşi nici tu prea mult. Ascultă ce-ţi spun, nu cunoşti locurile, nu ştii ce se poate întâmpla aici pe o vreme ca asta.

— O, Dumnezeule, vorbeşti parcă ai fi Marele Vânător

Alb, din Cartea Junglei. Ce vrei să fac? Spune-mi, stăpâne!

— Aş vrea să fii atentă zilele care urmează, pentru că vei asista la furtuni pe care nu cred că ai apucat să le vezi vreodată.

Ai grijă de Limburger. Iar când vei avea telefon voi fi mai fericit pentru că Tessie te va suna să vadă ce faci şi n-o să mai trebuiască să vin eu aici de două ori pe zi, să văd dacă trăieşti.

— Dar nu te-a rugat nimeni să vii!

— Sunt un bun vecin. Şi apoi, cineva trebuie să te păzească pentru prietenul tău cel celebru, cu părul vopsit.

— Nu este prietenul meu, ripostă Dareen.

— Am citit povestirea din ziar, despre care tu insişti că este o minciună. Dar văd că-i laşi pe alţii să spună ce vor şi nu iei nicio măsură. Nu-mi vei câştiga astfel încrederea, ochi negri.

— Încerc să rezolv problemele aşa cum cred eu.

— Ai aflat pentru ce te căuta Warren? o tachină Rip.

— Încă nu, zise ea, neputând să-i spună despre telefoanele deconectate, despre discuţia cu Vernon.

— Ai luat legătura cu cineva ca să anulezi această logodnă de formă cum o numeşti tu?

— Încă nu. N-am putut...

Rip se ridică în picioare şi o luă uşor de bărbie.

— Ori minţi, draga mea, ori eşti prea imatură pentru a face faţă lucrurilor. Sau îţi place să faci un circ din viaţa ta... şi a altora. Mie nu-mi convine să fiu un clovn în acest circ al tău. După cum ţi-am mai spus nu-mi arde de glume, sunt foarte obosit, mai ales acum. La revedere, ai grijă să nu te poarte vântul prea departe de aici. Rip porni spre maşină.

— Rip Du Long! strigă Dareen, nici măcar nu m-ai lăsat să vorbesc! Eşti la fel de rău ca şi ceilalţi!

— Poate chiar mai rău! De fapt, nu ţi-am făcut nicio promisiune, ţi-am spus doar că te pot ajuta să devii o femeie care se poate descurca singură.

— Te urăsc! strigă Dareen, dar el deja n-o mai auzea.

Dar pe când rostea aceste cuvinte ea ştia prea bine că altul era adevărul. Dimpotrivă, îl iubea din toată inima.

Aruncă furioasă bateriile în tufişurile din faţa verandei, apoi după un minut începu să le caute, ştiind că va avea nevoie de ele. Toţi avuseseră dreptate în privinţa ei:

Fawn, Sullivan, Warren, Rip. Nu era capabilă să-şi poarte singură de grijă.

CAPITOLUL 8

Avertismentele lui Rip în privinţa furtunii fuseseră justificate.

Aceasta se năpusti cu o furie nemaiîntâlnită asupra văii şi muntelui. Dareen stătu ghemuită pe sofa, cu picioarele strânse sub ea şi halatul de baie gros înfăşurat în jurul trupului. Urmărise furtuna o vreme din verandă aşteptând ca Limburger să apară. Dar bietul câine nu apăru. Tunetele şi fulgerele se apropiau tot mai mult.

Teama o birui la un moment dat şi o făcu să intre în casă.

Becurile începură să pâlpâie. Aprinse lumânările şi stinse becurile, îşi puse la îndemână bateriile şi lanterna pe care i le adusese Rip. Dădu drumul la aparatul de radio pe care i-l adusese tot el, dar acesta pârâia pe toate posturile, chiar în momentul în care un alt trăsnet lumină cerul ca ziua. Pereţii casei începură să se zguduie. În momentul acela îşi dori să fi lăsat la o parte mândria şi să se fi dus acasă la Rip. Sau să-l fi rugat să rămână cu ea. Făcuse şi greşeala de a nu-l căuta pe Limburger pe lumină, căci altfel ar fi fost să-l aibă acum lângă ea, pe canapea.

Dareen sări în sus înspăimântată de fulgerul care despică bolta cerului. Luminile se stinseră, casa se scufundă în întuneric. Se întrebă speriată cât de aproape lovise trăsnetul. Ce putea face dacă ar fi lovit chiar casa ei?

Începea abia cum să înţeleagă vorbele lui Rip. Curând, ploaia îşi mai slăbi ritmul, se mai opri şi vântul, dar tunetele şi trăsnetele nu mai conteneau. Se îndreptă spre verandă şi încercă să vadă ceva afară. Toată valea era cufundată în întuneric. Se înfioră. Dar atunci auzi lătratul lui Limburger, care parcă-i spunea că în preajma casei se află un musafir nepoftit. Limburger lătra ca nebunul de teamă, iar lătratul lui se auzea dinspre hambar.

Poate era câinele cel turbat, îşi spuse ea. Probabil se ascunsese în hambar şi dacă Limburger se va duce acolo acesta îl va ucide. Fu cuprinsă de panică. Limburger lătra tot mai disperat. Se duse în dormitor, se îmbrăcă gros, îşi puse cizmele şi pelerina de ploaie şi luă pistolul. Ce era mai bine să facă? se întrebă ea. Să alerge afară în ploaie, ca nebunele din filmele de groază? Nu avea curaj să intre în hambar să vadă ce era acolo.

Trase aer în piept şi încercă să se calmeze spunându-şi că poate în hambar se adăpostise vreo pisică rătăcită, sau vreun possum. Ea avea pistolul şi trebuia să se simtă în siguranţă. Trebuia doar să ajungă la Limburger şi să-l aducă în casă. Limburger, băiete, sper că vei aprecia gestul meu, îşi spuse ea pornind spre hambar cu inima strânsă. Nici nu străbătuse jumătate din distanţa până la hambar că era deja udă până la piele. Lătratul furios al lui Limburger se auzea mai aproape acum. Dareen se mai linişti la gândul că indiferent ce ar fi fost acolo, Limburger nu era rănit. Şi probabil că nu era ceva periculos. Îl va lua în braţe şi-l va duce în casă. Îl strigă dar câinele nu apăru. Lătra ca mai înainte.

Nu vreau să fac asta, îşi spuse ea, deschizând cu o lovitură de picior uşa hambarului. Poate nu era nimic, poate

Limburger dăduse peste vreun şoarece sau liliac. Cu lanterna lui Rip ea reuşi să lumineze un pic hambarul care-i păru dintr-o dată populat de tot felul de fiinţe fantastice, desigur rodul imaginaţiei ei. Dar în întuneric mai văzu un câine, mai mare decât Limburger.

— Limburger! strigă ea. Vino aici!

Se temea pentru viaţa lui imaginându-şi că în hambar se adăpostise câinele turbat despre care-i spusese Rip.

Strânse pistolul bine dar se împiedică de ceva. Se ridică şi apăsă pe trăgaci. Nu se întâmplă nimic. Văzu celălalt câine repezindu-se spre Limburger, apoi la ea. Apăsă din nou pe trăgaci. Auzi zgomotul făcut de glonte şi simţi o durere puternică. Se făcu întuneric.

Se trezi din cauza stropilor de ploaie care-i spălau faţa, dar şi a unei înjurături nu tocmai elegante. Încercă să deschidă ochii. Avu sentimentul că este purtată pe braţe de Îngerul Morţii. Numai că îngerii nu înjură în acest hal.

— Trăiesc? întrebă ea.

— Da, dar nu meriţi!

Era vocea lui Rip, dezgustată, furioasă, dezaprobatoare.

Îl prinse de gât cu braţele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea aşezându-şi capul pe pieptul lui.

— Te-ai împuşcat în genunchi, Domnişoară Ştie Tot.

Bine că nu ţi-ai zburat creierii!

Ea realiză că genunchiul o cam durea.

— Unde este Limburger? Câinele turbat era în hambar!

— Limburger este chiar în spatele nostru, zise Rip încercând să deschidă pe întuneric uşa cu piciorul, şi nu reuşi ceea ce atrase o nouă serie de înjurături. Rip o duse în dormitor şi o aşeză pe pat. Cu ajutorul unei lanterne el îi lumină rana de la genunchi.

— Nu este adâncă, remarcă el. Apoi, cu o mişcare de expert îi rupse pantalonul până la şold. Lui Dareen îi era teamă să privească. Rip îi examină rana apoi scoase o batistă pentru a opri sângele, după care se duse în baie de unde ea îl auzi înjurând de mama focului. Se întoarse de acolo cu un antiseptic pe care i-l aplică pe rană.

— Au! Doare! strigă ea.

— Sigur că te doare! Meriţi durerea asta.

— Câinele, începu ea... câinele turbat. L-ai omorât?

— Nu era niciun câine turbat, i-o reteză Rip.

— Ba da, insistă ea. L-am văzut, era unul foarte mare. A

încercat să sară la mine şi la Limburger.

— Prostii! zise Rip.

— L-am văzut, insistă ea, era enorm.

Rip suflă în lumânare şi aprinse lanterna examinându-i rana încă o dată.

— Câinele enorm, oribil şi turbat pe care l-ai văzut este o căţea de dimensiuni medii, abandonată. Nu voia să te atace ci să-şi apere puii pe care biata creatură tocmai îi născuse.

Felicitări, acum nu ai doar un câine, ci treisprezece.

— Ce-ai spus?

— Ce ai auzit, zise Rip care începuse să-i scoată mantaua de ploaie. Ai treisprezece câini. Pe buclucaşul ăsta, zise el arătând spre Limburger, şi alţi doisprezece în hambar.

Gata, scoate-ţi toate hainele acum, eşti udă leoarcă.

Îmbracă-te în pijama, o să răceşti. Acum aşază-te în pat, ordonă Rip.

El trase un scaun şi se aşeză lângă pat.

— Ce faci? îl întrebă Dareen.

— Te veghez, stai liniştită.

— Nu trebuie să rămâi. Oricum, nu cred c-o să pot dormi, îmi bate inima prea tare.

— Nu te las singură, te-ai putea trezi speriată.

— De ce ai venit, Rip? îl întrebă ea. Cum m-ai găsit?

— Am văzut că trăsnetul a lovit aproape de casa ta şi am venit să verific dacă totul este în regulă. Atunci am auzit lătrături în hambar şi te-am găsit zăcând pe jos, inertă ca un sac de porumb.

— Am crezut că era câinele turbat, zise ea.

— Asta este cea mai mare nebunie pe care ai făcut-o, mormăi el. Dar cu toate astea mi-ai demonstrat că eşti o curajoasă.

— N-am fost curajoasă ci speriată de moarte.

— Asta înseamnă curajul, să poţi face ceva deşi eşti mort de frică. Acum, gata dormi, lasă vorba.

— Pistolul nu avea piedica trasă, am încercat s-o trag eu şi atunci glonţul a pornit aiurea.

— Dareen, zise el, pistoalele nu au piedică de siguranţă.

Numai pistoalele automate au aşa ceva. Ţi-am spus de multe ori că dacă nu ştii cum funcţionează un pistol nu este bine să-l foloseşti. Sper că ai învăţat ceva din experienţ a asta. Sau poate nu înţelegi ce-ţi spun?

Dareen gemu încet. Ignoranţa ei în folosirea armelor părea lovitura finală, fatală. Deci ea bâjbâise în întuneric după ceva ce nu exista. Ar fi putut să se accidenteze şi mai rău. Iar Rip, ca de obicei, avusese dreptate. Era dezgustată de prostia de care dăduse dovadă. Lacrimile începură să-i curgă încet pe obraji.

— Dareen?

Ea nu-i răspunse.

— Plângi?

Rip se aşeză lângă ea pe pat şi o luă în braţe, ştergându-i lacrimile. Ea se agăţă de gâtul lui.

— Aşa n-o să adormi niciodată, îi spuse el, mângâind-o.

— Nu-mi pasă, şopti ea după ce văzu că el se întinsese alături. Ţine-mă strâns în braţe.

Rip o strânse în braţe aşa cum îi ceruse ea şi o sărută.

— N-am vrut să te fac să plângi. O, Dareen, ai mirosul verii şi al ploii de vară. Şi tremuri.

— Sunt o proastă, zise ea încet.

— N-am vrut să te rănesc cu vorbele mele, dar ştii de ce am făcut-o, nu?

— Pentru că am meritat-o?

— Nu, Dareen. N-ai meritat-o, am făcut-o pentru că...

Rip o sărută din nou.

— Pentru că... De fapt nu contează pentru ce.

Dareen se abandonă braţelor lui, dar el n-o mai sărută.

O strânse la pieptul lui puternic iar ea îi simţi inima bătând.

— Vreau să fac dragoste cu tine, zise el.

Dareen era tăcută, dar şi speriată.

— Aş vrea foarte mult să fac dragoste cu tine, repetă el, dar n-o voi face.

— Suntem amândoi în pat, zise ea, iar eu ţi-am cerut să mă ţii în braţe, ştiu ce înseamnă asta.

— Nu, nu ştii, Dareen, dar voi continua să te ţin în braţe, vei dormi aşa toată noaptea.

— Dar de ce...

— Pentru că suntem trei în pat, draga mea. Cel de al treilea este Sullivan. Ştii asta la fel de bine ca mine.

— Dar nu-l iubesc!

Pe tine te iubesc, ar fi vrut ea să-i spună, dar nu avu curajul s-o facă.

— Aşa spui acum, şi poate că ăsta este adevărul, dar acum mă aflu în pat cu o femeie speriată, epuizată, rănită şi, mai presus de toate, logodită cu altul. Dacă-ţi imaginezi că pierzându-ţi virginitatea lucrurile vor merge mai bine te înşeli. Nu ştii ce vrei, de fapt. Acum, culcă-te.

Sullivan, se gândi ea nefericită, totul se reducea la el.

Şi la lumea nebună pe care o crease Fawn.

— Desigur, dacă ai fi ştiut ce vrei şi ai fi fost o femeie liberă, poate... sau dacă mi-ai cere să fac dragoste cu tine...

— Te rog, nu-mi vorbi astfel, Rip!

El trase aer în piept.

— Nu mai spune nimic, Dareen, culcă-te, eu te voi veghea toată noaptea.

A doua zi Dareen se trezi strănutând. Un alt strănut se auzi din bucătărie. Ploaia se mai auzea încă pe acoperiş, dar acum cădeau stropi mici. Rip îi aduse cafeaua.

— Aş fi vrut să-ţi pregătesc micul dejun dar ultima oară când am pus mâna pe o tigaie a mirosit a ars în cele trei districte din jur.

Rip era nebărbierit, cu hainele mototolite, nepieptănat dar şi aşa era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse ea vreodată.

Dareen strănută din nou.

— Am petrecut noaptea îmbrăţişaţi, iar acum urmează pedeapsa. Eu n-am răcit pentru că sunt călit, dar strănut din cauza frustrării sexuale.

Dareen îl privi cu atenţie dar el nu glumea.

Rip se aşeză apoi pe un scaun şi pufni în râs.

— Chiar m-ai crezut? Ce inocentă eşti! Într-adevăr trebuie să aibă cineva grijă de tine.

Dareen roşi.

— Nu... nu te-am crezut niciun moment.

— Ba da, dacă ai fi văzut ce figură aveai! Te mai doare genunchiul?

— Destul de tare, dar nu mă plâng.

— Dareen, de ce ai aerul ăsta vinovat? Doar n-ai făcut nimic.

— Cred că trebuie să-ţi mulţumesc, ai avut dreptate, nu eram în apele mele seara trecută.

— Cel care trebuie să se învinuiască sunt eu, ar fi trebuit să fac dragoste cu tine, chiar dacă n-ai fi vrut să-ţi arăt tot ceea ce bărbaţii de la oraş nu ştiu.

— Şi de ce n-ai făcut-o? întrebă ea cu îndrăzneală uluitoare.

— Nu ştiu, zise Rip pe un ton obişnuit. Poate am crezut că dacă nu voi insista eu, o vei face tu.

— O, zise Dareen, ai un talent deosebit de a spune lucruri jenante.

— Spun ceea ce gândesc, zise el ridicând din umeri.

Dar m-am gândit că nu este bine să stric ceea ce am realizat până

acum.

— Şi care ar fi acea mare realizare?

— Avem o minunată relaţie ambiguă. Tu în aparenţă eşti o inocentă, în căutarea unei idile. Iar eu sunt un simplu bărbat de la ţară care nu caută decât realitatea. Care este adevărul despre noi? M-am întrebat adeseori, care este adevărul despre tine, mai ales?

— Adevărul meu e că nu mai ştiu care este adevărul, sau probabil nu l-am ştiut niciodată, zise ea simplu.

Îşi terminară cafeaua în tăcere, iar ea puse ceaşca pe noptieră. Apoi se ridică şi-şi luă halatul de casă pe care-l strânse bine cu cordonul. Ar fi trebuit să-i spună lui Rip despre încercările ei de a lua legătura cu Warren, dar trebuia să fie foarte calmă pentru ca să-i poată explica totul.

Simţea nevoia să-i spună. Îşi trecu degetele prin păr.

— I-am telefonat ieri lui Warren, începu ea. Sau mai bine zis, am încercat s-o fac. Toate telefoanele erau deconectate.

Rip o privi ridicând dintr-o sprânceană.

— Interesant...

— Am încercat să iau legătura cu Sullivan şi nici cu el n-am putut vorbi. Am vorbit cu directorul lui de imagine, care n-a vrut să-mi spună nimic, în afară de faptul că m-a ameninţat să-mi ţin gura şi să mă întorc cât mai repede la

New York.

— Te-a ameninţat, zici?

— Mai precis, a spus că suferă multă lume din cauza mea.

— Fascinant până aici, zise el, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De ce nu te duci la New York să vezi despre ce este vorba? Nu eşti deloc curioasă?

— Nu, zise ea, sunt chiar speriată de ceea ce se poate întâmpla.

— Şi ce vei face?

Privirile li se întâlniră.

— Nu ştiu, sunt surprinsă că nu-mi spui ce am de făcut.

Rip se ridică şi veni spre ea. Îşi puse mâinile pe umerii ei.

— Nu şi acum. De data asta eşti propria-ţi stăpână. Faci ceea ce crezi că

este mai bine, nu-ţi voi da sfaturi de acum înainte. Uită-te la figura ta, îi spuse el. Este plină de inocenţă şi mister. Când am văzut-o prima oară am ştiut ce simţeau muritorii greci când le apărea o zeiţă în faţa ochilor. Totuşi, figura unei femei totuşi nu înseamnă totul. Nici alte calităţi, chiar dacă sunt extraordinare.

Caracterul contează foarte mult. Ceea ce face sau nu.

Curajul pe care-l are sau nu. Rip îi ridică părul cu amândouă mâinile şi o sărută pe gât. Ea se înfioră dar simţi nevoia să primească de la el un sfat în legătură cu

Sullivan. Ce trebuia să facă cu acesta? Dar cu Warren?

Dareen închise ochii.

— Deschide ochii, Dareen, îi spuse Rip întorcând-o cu faţa spre oglindă. Uită-te la ea.

Ascultătoare, Dareen deschise ochii şi se privi în oglindă.

— Ea este cea care va lua deciziile de acum înainte. Mă întreb ce va face.

— Nimic, Rip, acum nu pot face nimic.

— Aşa să fie. Cine ştie? Poate că tactica struţului va da rezultatele dorite. Dacă-ţi bagi capul în nisip mai mult timp, nenorocirile nu te vor vedea şi vor trece de locul în care te afli.

Rip luă fulgarinul de pe cuier şi şi-l puse pe braţ.

— Ştiu că te gândeşti că iarăşi greşesc, începu ea.

— Nu. Îţi aminteşti, eu sunt omul care nu mai dă sfaturi nimănui. Şi în plus, ştiu acum, cum să procedez cu oamenii de genul tău.

— Cum? se îngălbeni Dareen.

— Aşa cum trebuie tratate femeile de obicei. Ca nişte simple obiecte de plăcere, zise el, zâmbindu-i. Ce naiba!

Viaţa este prea scurtă pentru a fi luată în serios. Ai venit aici în joacă. Foarte bine, atunci să ne jucăm. Nu facem niciun fel de angajamente, nu ne gândim la viitor.

— Oh, zise Dareen simţind o durere puternică în piept.

— O să ne rezumăm la a ne produce plăceri reciproce, continuă Rip. Dar acum va trebui să alerg să-i spun o minciună menajerei mele. Am lipsit

toată noaptea de acasă şi mi-am periclitat reputaţia, dar ce mai contează?

— Rip, nu ştiu niciodată când vorbeşti serios şi când...

— Sunt totdeauna serios în privinţa distracţiei, afirmă el. Trase draperiile şi se uită pe pervazul ferestrei unde continuau să cadă picături de ploaie. Apoi, îmbrăcă fulgarinul.

Nu te duce în hambar să te joci cu noii născuţi, mama lor n-o va interpreta cum trebuie.

— Şi ce-o să fac cu toţi căţeii?

— Eşti de capul tău acum, iubito, trebuie să te descurci.

Mult noroc. Şi să ştii că ţi-am luat pistolul, zise el arătând spre buzunarul fulgarinului.

Dareen rămase cu privirile aţintite asupra uşii mult timp după plecarea lui. Ce fel de om era acesta, bun, blând, pentru ca în momentul următor să devină aspru, nemilos şi rece?

CAPITOLUL 9

După micul dejun Dareen puse mâncare pentru câini într-un vas şi după ce-l încuie pe Limburger porni spre hambar, în ciuda sfaturilor lui Rip. Căţeaua n-o muşcase nici pe ea, nici pe Limburger, probabil că era foarte speriată.

Era o biată creatură abandonată şi înfometată.

Dareen nu voia s-o lase să moară de foame. Se apropie cu mare grijă, spunându-i cuvinte care s-o liniştească. La început căţeaua mârâi dar rămase lângă puii ei, tremurând. Rip avea dreptate. Erau unsprezece pui maro, albi şi negri. Căţeaua îşi făcuse cuib într-un sac vechi, sub un scaun. Dareen puse încet vasul cu hrană aproape de ea. Animalul începu să mănânce dar cu un ochi se uita suspicios la ea.

— Biata, Stormy, spuse Dareen, o să te las singură acum, să mănânci în linişte.

Ieşi din hambar şi o luă spre casă cu mâinile în buzunarele mantalei de ploaie. Biata făptură, gândi ea.

Stormy era numele care i se potrivea. Mai apoi îi duse şi apă. Animalul mârâi din nou, păzindu-şi puii. Dareen îi vorbi pe un ton blând. Era evident că animalul era cam sălbatic şi ştia că de oameni trebuie să se teamă. Se mai duse o dată la hambar după-amiază când deja căţeaua începuse să se obişnuiască cu ea. Acolo o găsi Rip, când veni spre seară.

— Am ştiut că eşti aici, îi spuse el. Ai făcut-o tocmai pentru că ţi-am spus să n-o faci.

— Ssst, zise Dareen, nu vreau s-o sperii, tocmai a început să aibă încredere în mine. Să nu-ţi pese de el, i se adresă ea animalului care-l privea speriat pe Rip, el crede că sunt un obiect creat doar pentru plăcere, a mai îmbătat şi câteva păsări, dar în rest, este un tip de treabă.

— Ai de gând să stai aici toată noaptea?

— Nu mai scoate o vorbă, nu vreau s-o sperii. Hai în casă. Cum merge culesul? îl întrebă ea după ce ieşiră.

— Merge bine. Spre deosebire de tine. Cum te simţi cu genunchiul?

— Destul de bine. Furtuna ţi-a stricat strugurii?

— Nu foarte tare, am avut noroc. Nu sunt daune prea mari. Dar dacă nu se opreşte ploaia, vor fi.

— Viaţa de fermier nu este prea uşoară, remarcă ea.

— Nici plictisitoare, fu răspunsul lui. Am prins câinele turbat. A fost destul de grav rănit, bietul de el a murit peste noapte. De ce nu mă inviţi la o cafea? De fapt, eu ţi-am făcut cafea de dimineaţă...

Limburger sări să-l întâmpine. Dareen încercă să-i facă o cafea cât mai bună. Nu mai voia să-şi amintească de dimineaţa pe care o petrecuseră împreună. Rip se aşezase pe un scaun în bucătărie, mângâind urechile lui

Limburger.

— Biată creatură, mormăia el, te-a trădat, nu? Aşa sunt femeile, nu trebuie să le iei niciodată în serios. Luă una dintre prăjiturile făcute de Dareen cu o zi în urmă. Nu sunt rele. Tu le-ai făcut? Ba sunt chiar bune. Vrei să te măriţi, cumva? O, am uitat, eşti deja promisă altcuiva.

— Încetează, Rip. Nu mă mărit, ţi-am mai spus-o de zeci de ori.

— Eu ştiu doar ce scrie în World Sun. Cât despre mine, ai dreptate, nu-mi arde de însurătoare, sau cel puţin nu acum.

— Cred că n-o să-ţi ardă niciodată, eşti însurat pe viaţă cu cramele tale. Nu te vei putea dedica vreodată cuiva.

— Sunt mult mai serios decât îţi imaginezi tu. Am văzut ce poate face un loc ca ăsta unui bărbat. Şi unei femei.

Mama a dus o viaţă plină de privaţiuni. Avea nevoie de foarte multe lucruri pe care tata nu i le-a putut oferi. Şi se ura pentru asta. Rip părea îngândurat. Şi cu toate astea se iubeau foarte mult. Dar mama era foarte fragilă şi trebuia protejată şi nu putea să facă faţă greutăţilor. Pe măsură ce ea era tot mai nefericită, tata încerca tot mai tare să facă ceva pentru ea. Iar cu cât el muncea mai mult cu atât se vedeau mai puţin şi ea era tot mai nefericită. Ceea ce a început cu iubire şi tandreţe a devenit un coşmar pentru amândoi.

— Dar au trecut vremurile acelea, zise Dareen. Acum îţi merge foarte bine.

Rip ridică din umeri.

— Nu pot spune că merge foarte bine. Poate într-o zi, cine ştie, norocul

îmi va surâde. Acum încerc un soi nou de Pinot Noir care are foarte mult zahăr. Am mai luat o medalie tot pentru Pinot Noir, o medalie de argint la o competiţie internaţională. Acum, vreau aurul. Vreau ca acest loc să fie cea mai mare vinărie din sud.

— Da, se vede că eşti însurat cu strugurii tăi...

— Iar tu ce ai de gând să faci, să îngrijeşti puii din hambar?

— De ce nu?

— Dacă va afla lumea, vei umple locul ăsta de câini.

Oricine va avea de scăpat de vreunul va veni cu el aici.

— Nu pot să cred că sunt atâţia oameni fără inimă.

— Mai ai multe de învăţat, Dareen.

Aceste cuvinte avură o semnificaţie specială pentru ea, constituiau mesajul pe care el i-l transmitea adesea.

— Şi oamenii aceia chiar îşi abandonează animalele?

Rip mai luă o prăjitură.

— Mda. Unele mor de foame, altele se sălbăticesc.

Unele dintre ele învaţă să ucidă, sunt nevoite s-o facă. Ce crezi c-o să faci tu cu ceata pe care o ai în hambar?

— O să le găsesc câte un cămin, declară ea plină de convingere.

— Eşti o visătoare, Dareen, dacă-ţi imaginezi că vei reuşi. Să vrei să plasezi câinii ăştia aici este ca şi cum ai vinde nisip arabilor.

— Aşteaptă şi o să vezi.

Rip începu să râdă.

— Mă uimeşti, Dareen. De la mama ta ai învăţat toate astea?

Dareen îşi umplu ceaşca de cafea apoi se aşează din nou lângă el.

— Nu vreau să vorbim despre asta acum.

— Nu vrei să vorbeşti despre mama ta, nu? Nici despre cariera fabuloasă pe care ţi-a aranjat-o.

— La început m-a amuzat, admise ea. Mă îmbrăcam cu tot felul de toalete, mă machiam, dar apoi a devenit ceva îngrozitor pentru mine. Totuşi am continuat, ştiind că doar aşa o s-o mulţumesc. Ea niciodată nu era...

— Mulţumită? interveni Rip, care-i măsura atent reacţiile.

— Nu se simţea niciodată în siguranţă, zise Dareen.

Viaţa a lovit-o prea tare. Se temea în permanenţă că vor veni timpuri grele, că nu vom avea ce mânca...

— Aşa că te-a pus şi pe tine la muncă, iar copilăria ţi-a fost amânată până acum.

Poate aşa era ea în ochii lui; nehotărâtă, un copil cu trup de femeie.

— Cred că nu era prea deosebită de tine, nici ţie nu ţi se pare destul ce faci. Niciun succes nu este de ajuns.

— Este altceva, Dareen, eu nu sunt hrăpăreţ, niciodată nu mi-aş pune copilul să muncească pentru mine.

— Oare? Eu cred c-ai face-o pentru preţiosul tău vin.

— Nici vorbă. Iar acum, ia-ţi cizmele şi du-te să vezi ce-ţi fac câinii. În timp ce tot New York-ul este întors pe dos de lipsa ta, nu le răspunzi la telefoane, ci faci prăjituri.

Interesant. Dacă ai fi copilul meu, te-aş pune cu fundul în sus şi ţi-aş arde câteva curele, să te înveţi minte.

— Cred că mă consideri un copil de opt ani, nu mai mult.

— N-am spus asta, ci că a trebuit să-ţi amâni copilăria, dar nu este o nenorocire. Uite, mâine fiind duminică o să-mi iau o zi liberă şi o să te duc pe râu să faci schi nautic.

— Sper să nu mă înec.

— Nu te vei îneca, o să te salvez eu. Doar am făcut-o întotdeauna, nu? Iar acum, noapte bună, domnişoară

Dareen, mâine o să ne distrăm de minune. O să te ajut să-ţi trăieşti copilăria de care ai fost privată, asta dacă nu cumva vrei să te maturizezi şi să fii o femeie care ştie ce vrea... Vezi, astea sunt visele mele...

— Nu vreau să le aud.

Ploaia se oprise, iar zilele următoare fură însorite, zile frumoase pe care Dareen ştia că şi le va aminti mereu de acum înainte.

Petrecură ziua următoare pe râu, iar Limburger stătu liniştit în barcă. La prânz, Rip o duse la Arcadia la restaurant, apoi la un film. Limburger nu fu invitat. Dareen uitase cum arată un oraş noaptea. Cu câteva săptămâni în urmă Arcadia i se păruse un orăşel uitat de lume, acum i se părea unul

dintre cele mai mari oraşe. Doamna Bailey avusese dreptate, viaţa pe munte schimbă omul. Îi schimbă perspectiva.

Acum pentru Dareen numai Rip conta. Conta pentru ea aşa cum contează ploaia şi soarele pentru o recoltă bună. Căci deşi o necăjea, era foarte bun cu ea, o făcea să râdă, tocmai când ea credea că a uitat s-o facă. De fapt, ce-i cerea el mai mult decât să fie o femeie bună şi iubitoare?

Rip părea un bărbat cinstit care nu-i spunea c-o iubeşte, ci doar că o doreşte. Dareen îşi dori ca viaţa să nu-i fi scos în cale un bărbat care să-şi ţină inima atât de bine ferecată. Sau poate el nici n-o mai dorea, i se părea acum prea neexperimentată, prea plină de probleme.

Din noaptea în care fusese furtuna aceea puternică el o trata un pic diferit, deşi ei i se părea câteodată că se vede privită într-un fel care o face să-şi piardă firea, să devină dintr-o dată o jucărie în mâinile lui.

Într-una din seri, Rip îi aduse un calculator portabil, cu tot felul de jocuri.

— Încearcă-l, Dareen. Se numeşte Provocarea

Dragonului. Nu cred că vei putea trece vreodată de

Dragon, sau de Warlock, el te va transforma într-o broască ţestoasă.

După ce jucau câteva partide Rip o săruta nonşalant pe obraz luându-şi rămas bun de la ea, iar ea lupta cu dorinţa de a-l înlănţui cu braţele şi de a-i şopti „nu pleca, Rip, rămâi cu mine“.

Dareen îşi aminti vorbele lui prin care o prevenise că, într-o bună zi, îl va ruga să facă dragoste cu ea. Dar fără niciun fel de promisiuni, fără angajamente.

Niciodată! Nu va face asta nici în ruptul capului. Ce se va putea întâmpla dacă Rip se plictisea apoi de ea şi n-o mai dorea? Asta ar fi distrus-o.

Se mulţumi să se împrietenească cu Stormy care o lăsa să ia puii în braţe, semn de mare încredere. Acum,

Dareen avea doisprezece prieteni mici. Privindu-i, Rip îi spuse:

— Regina fotomodelelor a ajuns paznicul unor căţei de pripas!

Fiecare zi, fiecare noapte erau perfecte, se gândea ea, pentru ca apoi să-şi spună că nu era chiar aşa.

Rip o trata cu indulgenţă ca pe un copil, iar ea se simţea privilegiată dar şi frustrată, pentru că ştia că trăieşte un vis. Era teribil de îndrăgostită de el, conştientă că nu va mai dura mult până când se va întâmpla ceva care să-i curme fericirea. Ştia că nu avea cum să dureze.

Şi totul se termină într-o după amiază de joi, cu un soare arzător, o zi total nepotrivită pentru vise care mor.

Rip trecuse dimineaţa, ca de obicei, şi-i adusese o floare exotică asemănătoare orhideei.

— Floarea pasiunii, îi explică el. Trăieşte în sălbăticie, pe aici, dar de când ai venit tu în zona asta, parcă aceste flori s-au înmulţit. Ce crezi că înseamnă asta? Cred că tot muntele s-a îndrăgostit de tine, îi spusese el.

De ce nu te-ai îndrăgostit tu, dar cu adevărat? gândise ea.

După-masă ea se dusese la Arcadia căci nu mai avea mâncare pentru câini. Cumpără repede sacul cu mâncare şi îl cără direct în hambar. Când se întoarse spre casă auzi lătratul lui Limburger. O, numai să nu fie iar doamna

Bailey şi Me Fee, îşi spuse ea. În faţa casei ei strălucea în soare o maşină roşie. Pe verandă nu se afla nimeni altcineva decât Sullivan, îmbrăcat în cămaşă roz de mătase şi pantaloni de aceeaşi culoare. La gât îi atârnau câteva lanţuri, iar în urechi avea cercei cu diamante.

Faimoşii lui ochi de culoarea safirelor erau acoperiţi de ochelari.

— Cheamă-ţi câinele, Sheffy, îi ceru el. Dumnezeule, cum arăţi! Ce naiba te-a făcut să ajungi în halul ăsta? De fapt, maică-ta spunea că orice ai face tu ai suflet de ţărancă şi văd că nu s-a înşelat, te simţi bine în picioarele goale. Şi te-ai cam îngrăşat.

— N-am ajuns încă la greutatea normală.

— Să intrăm în casă, căldura asta mă omoară, zise

Sullivan.

— Ce doreşti, Sullivan? Pentru ce ai venit?

— Mai întâi intrăm în casă, apoi îmi dai ceva rece de băut. După aceea, va trebui să începi să gândeşti. Am venit tocmai de la Dallas cu un avion închiriat, mi-ai făcut o mulţime de necazuri, păpuşo.

— Poţi intra un moment, îţi voi oferi o limonadă, apoi pleci. Nu vreau să

discut nimic cu tine. Totul s-a terminat între noi, asta vreau să ştii.

Sullivan o urmă în casă. Îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul cămăşii. Apoi concentră asupra ei toată puterea ochilor lui albaştri. Dareen îşi aminti cu jenă că

Sullivan se machia, dar asta nu părea să conteze la New

York, pe când aici...

— Nu s-a terminat nimic între noi, spuse el, examinând cu vădit dispreţ interiorul. Dumnezeule, ce mobilă veche, parcă ai fi scos-o dintr-un pod cu vechituri! Ce-ar spune maică-ta dacă ar vedea-o? Cred că s-ar răsuci în mormânt.

— O să-ţi aduc o limonadă, apoi te rog să pleci imediat de unde ai venit.

Sullivan începu să strănute.

— Ce naiba ţii javra asta în casă, Dareen, doar ştii că sunt alergic la câini! Scoate-l de aici măcar acum!

Dareen îl chemă pe Limburger şi-l duse pe verandă.

Sullivan sorbi limonada, apoi o examină din cap până-n picioare pe fată.

— Împachetează-ţi lucrurile, Dareen, ordonă el. Ne întoarcem în Texas şi ne căsătorim chiar mâine.

Dareen îl privi uimită. Cândva, îl considerase atrăgător pe bărbatul acesta atât de efeminat. Părea la fel de artificial ca o floare de plastic. Dareen pufni în râs.

— Sullivan, nu ne căsătorim. N-am fost niciodată logodiţ i cu adevărat. Tu nu mi-ai acordat niciun fel de atenţie, mama a fost cea care a stabilit întâlnirile noastre, iar tu i-ai acordat ei atenţie, nu mie.

— Mama ta a fost o femeie deşteaptă, nici nu-mi vine să cred că eşti fiica ei. Ne căsătorim fără alte discuţii, Sheff.

Şi asta pentru a nu ne strica reputaţia şi carierele.

— Cariere? Eu am avut una pe când eram doar un copil, dar m-a obosit prea tare. Oamenii nu se căsătoresc pentru carierele lor. Măcar o dată în viaţă, Sullivan, fii cinstit şi recunoaşte. Nu m-ai plăcut niciodată prea mult, cât despre mine... ei bine, mie nu-mi placi deloc. De asta nu ne putem căsători.

— Te-ai plictisit de munca ta? Ce vrei să faci de acum înainte?

— O să rămân aici, îmi plac locurile astea. Mă înscriu la un colegiu, poate o să-mi cumpăr propria mea fermă, să cresc animale.

Sullivan pufni într-un râs isteric.

— Nu este nimic distractiv în ceea ce spun, Sullivan.

— Cu ce vrei să faci toate astea? Cu aer? Te bazezi pe felul în care arăţi? Aici în pustietatea asta, nu văd pe cine ai putea impresiona.

— Nu, i-o reteză Dareen, pe banii din fondul meu. Am muncit mulţi ani pentru ei şi n-am primit nimic. Acum, a venit timpul să decid singură cum îmi trăiesc viaţa.

— Sheffy, nu te-ai maturizat deloc! Sullivan scoase o batistă care era tot roz şi-şi şterse fruntea plină de sudoare. Văd că nu ai nici cea mai vagă idee...

— Despre ce, Sullivan?

— Ai vorbit în ultimul timp cu Warren?

Dareen se încordă brusc.

— Da, zise ea, sau mai precis am încercat s-o fac. Unde este Warren acum?

— Se ascunde prin America de Sud şi aşteaptă.

— Ce aşteaptă?

— Să vadă ce vei face. L-ai speriat de moarte.

— Eu? De ce s-ar speria Warren de mine?

— Pentru că dacă nu faci ceea ce trebuie, îl ruinezi, zise

Sullivan cu satisfacţie. Are nevastă şi doi fii studenţi. I-ai provocat multă suferinţă, Sheffy.

Dareen se ridică.

— Sullivan, te rog să pleci. Nu mai vorbi în dodii, nu aveam ce să-i fac eu lui Warren. Nu vreau decât să fiu lăsată să-mi trăiesc viaţa!

— Nu vei putea, Sheff. Nu vei avea bani pentru asta. Eşti terminată dacă nu faci ce ţi-am spus.

— Ce să fac?

— Să mă asculţi orbeşte, altfel suntem cu toţii ruinaţi.

— Nu înţeleg.

— Fawn a făcut tot felul de operaţiuni cu banii din fondul tău, Sheff. N-a

lăsat pe nimeni altcineva să-i controleze.

Ştia că poate face mai mulţi bani, de una singură, decât ar fi primit de la orice bancă, sau din investiţii. Warren n-a fost decât paravanul sub care făcea ea toate astea. El nu s-a ocupat niciodată de banii tăi. Ea a făcut-o!

— Ce vrei să-mi spui? Că i-a pierdut? Foarte bine. Mai am încă tot ce mi-a rămas de la ea.

— Nu ţi-a rămas nimic de la ea, îi spuse Sullivan batjocoritor.

Nu ai nimic, averea ei se va duce, dacă nu vii acum cu mine.

— Ce tot spui? zise Dareen cu disperare. De unde ştii tu toate astea? De fapt, nu ştiu de ce-mi mai pun o asemenea întrebare, întotdeauna nu te-au interesat decât banii.

Acum, lasă-mă şi du-te, nu vreau să mă mărit cu tine.

— Ai dreptate, Sheffy, nici eu nu vreau s-o fac, zise el cu un calm aparent. N-am vrut nicodată de fapt să te iau de nevastă. De asta... nu cu tine am vrut să mă însor...

Sullivan îşi şterse din nou fruntea cu batista roz. Eu...

M-am căsătorit cu Fawn, Sheffy, în Mexic, anul trecut.

Dareen simţi că se sufocă. Picioarele începură să-i tremure. Nu, nu se poate, îşi spuse ea.

— Ne-am căsătorit în timp ce tu făceai filmările pentru bijuterii. Atunci când am făcut-o eram puţin ameţiţi de băutură, iar când ne-am trezit am început să ne întrebăm ce implicaţii va avea căsătoria asta, dar n-am făcut nimic pentru că după o săptămână Fawn a avut primul atac.

Acum, stai jos, îi spuse el, arăţi şi mai rău decât atunci când te-am văzut prima oară la ferma asta. Ai vrut să fiu cinstit cu tine? Ei bine, am fost. Sheffy, n-am vrut să te rănim în vreun fel cu căsătoria noastră, aveam de gând să-ţi spunem, dar...

Dareen căzu pe sofa, privindu-l ca hipnotizată.

— Ai iubit-o tot timpul pe mama? Erai logodit cu mine şi o iubeai pe mama?

— Ne asemănam foarte mult. Ea pornise din mizerie, din oraşul ăla de mineri, iar eu de pe străzile

Pittsburgului, amândoi ştiam ce înseamnă sărăcia. Ne înţelegeam bine...

nu era cu mult mai mare decât mine. Ea avea patruzeci, iar eu aproape treizeci şi unu.

Dareen izbucni în râs. Nu auzise ceva mai distractiv în toată viaţa ei. Logodnicul ei era căsătorit cu mama ei şi nu avea douăzeci şi patru de ani cum susţinuse până atunci, ci treizeci şi unu.

— Nu mai râde, Sheffy! Ne-am înţeles foarte bine, mie-mi plac femeile mai coapte... Era o femeie atât de deşteaptă, ea a organizat cariera ta, a mea, banii noştri, totul...

Dareen râse şi mai tare.

— A, desigur, banii, iarăşi ajungem la ei...

— Taci, Sheffy, nu mai vorbi, tu nu-ţi aminteşti ce înseamnă sărăcia, pe când eu nu pot uita vremurile când nu aveam un ban... La fel şi mama ta, nici ea n-a putut uita. Aşa că am vrut să ne asigurăm că facem totul numai noi doi şi am înfiinţat o companie: Sheffield şi Johns,

Încorporated. Am făcut milioane, Sheffy...

— Aţi făcut afaceri murdare, nu? zise Dareen cu lacrimi în ochi.

— Ascultă, mucoaso, zise Sulllivan scuturând-o de umeri. Toţi banii mei sunt acolo, ca şi ai tăi, de altfel.

Recunosc că n-am făcut decât afaceri ilegale. Am folosit banii din fondul tău, cu ştirea lui Warren, desigur, care avea şi el acţiuni. Pe scurt, toţi banii ar trebui să fie în

Saji dar Saji este o societate fantomă ale cărei bunuri mobile au intrat în compania mea, Sullco. Mai precis în studiourile de înregistrări. Toţi banii tăi sunt deci investiţi la mine, Sheffy. Şi ai lui Fawn. Şi ai unor acţionari care nu ştiu adevărul despre Saji. Iar atunci a murit Fawn.

— Ce vrei să-mi spui, Sullivan? Că mama m-a minţit tot timpul? Că m-aţi minţit şi tu şi Warren?

— Nu, proasto! Nu înţelegi? N-ar fi trebuit să mă căsătoresc cu mama ta, dar am simţit că aşa trebuie să facem. A fost mâna destinului. Dar dacă se află despre căsătoria asta, cariera mea este terminată, compania mea la fel. La fel vei fi şi tu, şi Warren, şi mulţi alţii. Dacă Saji va fi investigată, dacă se află adevărul despre societatea-fantomă şi manipularea fondurilor tale, eu şi Warren vom fi condamnaţ i. Doar dacă nu putem ţine totul în

familie să zicem...

— Familie? repetă ea. Nu înţeleg despre ce familie vorbeşti...

— E foarte simplu. Am format Saji pentru a obţine banii necesari pentru Sullco. Am vrut să investim banii acolo unde puteau aduce profit mai mare. Dar se pare că acest secret al nostru n-a fost prea bine păstrat, iar un reporter mexican a aflat cam multe... La început au aflat despre căsătoria mea cu Fawn, apoi au început să se întrebe ce fel de afaceri făceam... este o singură cale să oprim toate zvonurile, căsătoria noastră.

— Să ne căsătorim?

— Dacă o facem, toate zvonurile despre mine şi Fawn vor înceta, şi vom avea timp să muşamalizăm totul. Nu-mi place că World Sun a început să miroasă câte ceva. Altfel vom fi ruinaţi. O să ne luăm cumva banii şi o să plecăm în

Elveţia, sau America de Sud. Tu te îmbogăţeşti, eu la fel, care ar fi inconvenientul, Dareen?

— Să mă mărit cu tine? Să-ţi acopăr minciunile şi furturile?

— Cândva mă plăceai, Dareen. De ce nu vrei să mă asculţi? Dacă ne căsătorim toate discuţiile despre mine şi Fawn vor înceta fiindcă nimeni nu-şi va imagina că te-ai putut căsători cu soţul mamei tale, cu cel care ţi-a folosit banii din fond. Nu va mai vorbi nimeni despre noi şi voi avea timp să rezolv toate problemele. Totul merge bine, cariera mea este în linie ascendentă, a ta la fel...

— Tu şi mama, zise Dareen frângându-şi mâinile.

Propria mea mamă...

— De ce nu te gândeşti şi la fericirea ei, Sheffy? Iar eu am făcut-o fericită. N-am vrut ca asta să te afecteze.

— Deci mama te-a iubit şi ea.

— Toată afacerea cu firma Saji a fost pentru tine, pentru a fi sigură că vei obţine cel mai bun profit. Iar dacă nu vrei să te gândeşti la tine, gândeşte-te măcar la Warren, la copiii lui, la mine, la cei care depind de mine. La toţi cei care ar avea de suferit dacă Saji va fi închisă. Gândeşte-te la Tiffany, la secretara lui Vernon, fetele astea îţi sunt prietene.

Este deja o problemă care afectează prea mulţi oameni, Dareen.

Şi Dareen se gândi la toţi cei menţionaţi de Sullivan, la mama ei, al cărei chip viu îi apăru în faţa ochilor.

Fawn care se temea de sărăcie mereu şi nu se simţea niciodată în siguranţă. Oare se simţise protejată de

Sullivan?

— Nu pot pleca de aici, murmură Dareen. Am atâţia câini pe care trebuie să-i îngrijesc...

— Cui îi pasă de nişte câini vagabonzi, Dareen? Eu pierd milioane de dolari! Reputaţia, viaţa. Încerc să-ţi vorbesc despre lumea reală, Dareen!

Lumea reală, se gândi ea. Tocmai de lumea asta reală încercase ea să scape, dar nu putuse. Dacă va încerca din nou să scape, va scăpa poate fără nimic altceva decât cu responsabilitatea de a ruina vieţile a zeci de oameni.

Din nou se gândi la familia lui Warren şi a altora, la scandalul care se va isca în industria muzicii şi în lumea afacerilor.

— Împachetează-ţi lucrurile, insistă Sullivan.

Dareen îl privi cu ochi uscaţi.

— Ne vom căsători în seara asta, continuă el. Atunci totul va fi simplu şi sigur. După câţiva ani divorţăm, tu vei fi bogată, eu la fel, şi te vei putea căsători cu cine vrei. Vei putea să-ţi cumperi orice soţ.

Dar ea ştia că bărbatul pe care-l iubea nu putea fi cumpărat.

— Haide, Sheffy, doar nu vrei să-l vezi pe Warren la închisoare? Iar pe mama ta las-o în pace să se odihnească acolo unde este.

Rip, repeta Dareen în gând. Ce n-aş da să intri acum pe uşă să mă salvezi! Dar nu veni nimeni, era doar Sullivan acolo, insistând pentru plecare.

— Trebuie să fac ceva cu câinii, zise ea.

— Bine, fă ce vrei cu ei.

CAPITOLUL 10

A cui lume era reală? se gândi ea, în timp ce se pregătea de plecare. A lui Sullivan sau a lui Rip? Începu deja să simtă realitatea lui Sullivan închizându-se în jurul ei.

Munţii păreau că dispar, soarele nu mai strălucea. Îşi aminti ritmurile aberante ale Manhattanului, iar sângele începu să-i circule mai repede.

La cererea lui Sullivan se machie cu atenţie, cu tot ceea ce presupunea un machiaj complet: fond de ten, gene false, şi se îmbrăcă în singura ei rochie albă. Se uită în oglindă şi de acolo o privea o fată ciudată, cea inventată de Fawn. Ar fi trebuit să ştie că nu va avea scăpare. Se gândi la Rip şi amintirea lui îi umplu sufletul de regret şi dorinţă. Ar fi vrut ca el să apară şi s-o salveze, dar el nu mai avea cum s-o facă, doar îi spusese că o va lăsa să-şi controleze singură viaţa.

— Grăbeşte-te, strigă Sullivan din camera de zi. Vreau să părăsesc cocioaba asta cât mai repede. Iar javra asta dă-o cuiva de pe aici, nu pot s-o iau cu mine, o să mă facă să strănut tot drumul.

— O să am grijă şi de el, zise Dareen şi începu să-i scrie un bilet lui Rip.

„Trebuie să plec, şi mai ales să mă mărit cu Sullivan. Te rog să ai grijă de Limburger şi de câinii din hambar. Îţi voi trimite un cec pentru întreţinerea lor. Mulţumesc pentru tot. Dareen.“

Mulţumesc pentru tot. Ce simplu! Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru cele mai frumoase clipe din viaţa ei, de care îşi va aduce aminte tot timpul cu dragoste.

Trebuia să-i mulţumească pentru că fusese singura persoană decentă şi grijulie din viaţa ei. Şi pentru că o făcuse să se simtă vie.

Opri la casa lui Rip. Era prima oară când o vedea. Era o casă mare, frumoasă, din piatră de râu, cu magnolii în grădină. Se gândi că i-ar putea lăsa câinele şi biletul la menajera lui, Tessie. Probabil el era pe câmp la ora asta.

Bătu la uşă, dar nu-i răspunse nimeni, apoi sună îndelung, dar degeaba. În cele din urmă îl legă pe

Limburger de poartă şi puse biletul sub zgarda acestuia.

Câinele începu să latre şi să se zbată văzând că ea pleacă.

Nu întoarce capul, Dareen, îşi spuse ea, nu te mai frământa, nu mai poţi face nimic, du-te înapoi în lumea ta de vis, acolo unde obişnuiai să te retragi când îţi era mai greu.

— Mă voi opri în Arcadia, îi spuse ea lui Sullivan după ce urcă în maşină, va trebui să predau cheile casei şi să dau o explicaţie.

— Le poţi trimite prin poştă, n-are rost să mai pierdem vremea şi pe acolo.

— Vreau să mă opresc în Arcadia, să predau cheile, să am în minte amintirea zilei când le-am luat şi momentul când le înapoiez.

— Ce se întâmplă cu tine, Sheffy? Te-ai îndrăgostit de vreunul de pe aici? Vreun tractorist? ~la ar fi genul tău. Va trebui să-mi mulţumeşti că te-am salvat de pe coclaurile astea.

— Vreau să mă opresc în Arcadia, repetă Dareen cu obstinaţie, încercând să nu se gândească la Rip, ceea ce îi era imposibil. Nu-i ieşea din mintea surâsul lui, ochii lui, braţele lui puternice. Acum el nu mai însemna decât dragoste pierdută, şansă pierdută. Era bine să fi făcut dragoste cu el, chiar dacă el nu voia să se oblige în vreun fel, cel puţin ar fi avut la ce să se gândească mai târziu...

— Bine, conveni Sullivan, consideră că ăsta este cadoul meu de nuntă şi nu te mai aştepta la altceva.

Călătoria pentru ca să te salvez de aici a fost destul de obositoare şi costisitoare, ca să nu mai spun că mi-am anulat un concert pentru a putea veni. Ştii ce înseamnă asta, nu?

Sullivan opri maşina în faţa firmei lui Me Fee.

— Termină cât mai repede cu individul ăsta, n-am de gând să stau aici în soare până îi dai tu explicaţii. Soarele ăsta mă înnebuneşte, îmi vine să-mi scot şi lentilele de contact.

Oliver ME Fee ridică o pereche de ochi curioşi spre ea.

N-o văzuse niciodată machiată şi surpriza i se citi pe faţă.

— Acum te-ar recunoaşte toată lumea, domnişoară

Sheffield.

— Am venit să predau cheile casei pentru că plec de aici, zise ea fără

introducere.

— Pleacă, am ştiut că aşa se va întâmpla, se auzi o voce de undeva dintr-un colţ al camerei.

Dareen clipi uimită. N-o văzuse pe doamna Bailey care părea o stafie într-un colţ.

— Plecaţi? Tocmai veneam să vă vedem, zise ME Fee.

Doamna Bailey voia să constate dacă nu cumva furtuna i-a deteriorat casa.

— Plec, repetă Dareen, dar nu cer să mi se înapoieze restul de bani de la chirie. Puteţi să-l păstraţi.

— Sigur că-l voi păstra, zise Me Fee, doar am semnat un contract...

Acesta fu momentul în care doamna Bailey se ridică, sprijinindu-se în bastonul cu măciulie de aur.

— Uită-te la tine, zise ea cu satisfacţie. Nu ţi se mai vede faţa deloc. Dar oare mai ai una?

Dareen îi înfruntă privirea.

— Nu, zise ea simplu, nu mai am.

— Ha! izbucni bătrâna. L-am văzut. Nici el nu mai are faţă. Dar are bani, mulţi bani.

Dareen încercă s-o ignore şi-i întinse cheile lui Me Fee.

— Mi-am lăsat maşina şi nişte lucruri aici, o să iau legătura cu cineva care să se ocupe de ele mai târziu.

— Totul se leagă, bodogănea doamna Bailey. Puterea şi bârfa. Banii şi dragostea. Totul se întoarce ca o roată.

— Doamnă Bailey, te rog... încercă Me Fee. Apoi întorcându-se spre Dareen: lăsaţi-o să vorbească, nu-i daţi atenţie.

— Ba ar fi bine să-mi dai atenţie, fetiţo, interveni doamna

Bailey cu oarecare violenţă. Oliver crezi că dacă sunt bătrână sunt şi surdă? Nu. Am dreptul să mă distrez pe seama oricui, mai ales a acestei fete care nu mai are chip.

— Doamnă, mă grăbesc, zise Dareen vrând să plece.

— Mă întreb ce s-a întâmplat de data asta. De fapt, s-a întâmplat acelaşi lucru. Lucrurile astea nu se schimbă, ci doar se învârtesc într-un carusel.

Am fost mult mai frumoasă decât tine, fetiţo, şi am trăit aici pe acest munte.

Proprietatea era a unchiului meu pe atunci. Am petrecut o vară minunată aici. Deci şi ţie ţi-a fost sortit să ajungi aici, şi acum eşti nevoită să pleci... cu un individ cu bani.

Crezi că el reprezintă vreo garanţie pentru viitorul tău?

Uită-te la mine, fetiţo. Eu sunt viitorul tău. Eu sunt acum ceea ce vei deveni şi tu.

— Tabitha, te rog, interveni Me Fee, dacă nu încetezi trebuie să-l chem pe doctorul Glossit.

— A fost ca ieri! strigă doamna Bailey şi trase de şiragul de perle care se rupse, împrăştiindu-se pe podea. Parcă ieri am plecat de pe munte şi l-am părăsit pe Homais Du

Long şi vraja s-a destrămat. M-am măritat cu Robert L

Bailey pentru banii lui, apoi muntele şi viile m-au chemat înapoi, dar era prea târziu!

Femeia începu să râdă ca o apucată. Me Fee părea şi el speriat şi aşezat în genunchi începuse să strângă perlele risipite.

— Pleacă odată! răcni el spre Dareen, nu vezi ce-i faci?

— Ea nu-mi face nimic, spuse Tabitha cu lacrimi în ochi, răul mi l-am făcut eu singură.

— Pleacă odată, domnişoară! strigă iar Me Fee.

— Da, zise şi doamna Bailey care râdea printre lacrimi.

Pleacă, dar nu-ţi face iluzii, Du Long nu va suspina după tine. Ei nu sunt ca toţi ceilalţi, nu ştiu ce înseamnă regretul.

Dareen ieşi din încăpere.

După câteva zile, Dareen se afla în apartamentul ei din

Manhattan cu toate actele risipite în jur. Numele ei şi al lui

Sullivan era peste tot. Ce am făcut? zise ea aruncându-se pe pat, cu lacrimi în ochi. Oare am procedat corect? De fapt, am făcut ce trebuia să fac.

După alte câteva zile, Dareen se îndrepta spre mica aşezare numită Arcadia. Panoul de la intrare spunea acelaşi lucru. Populaţia: 4.126 oameni

de treabă şi câţiva cârcotaşi bătrâni. Ca şi câţiva câini de vânătoare.

Se opri din nou la biroul lui Me Fee pentru a lua cheile. Acesta îi spuse că doamna Bailey avusese o cădere nervoasă, aşa că trecu pe la spital s-o vadă, dar nu vorbi cu ea pentru că era sedată. Asistenta îi spuse că femeia se comportase destul de bine în ultimele zile, aşa că era pe calea cea bună. Soarele era aproape de apus când se îndreptă spre casa lui Rip. Opri în faţa casei de piatră şi inima începu să-i bată cu putere de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul. Era îmbrăcată într-un şort kaki, şi cu tricoul pe care-l purtase în prima lor călătorie pe munte.

Părul şi-l lăsase liber pe spate şi nu era machiată. Bătu cu sfială la uşa din faţă, şi i se păru că a trecut foarte mult timp până când Rip îi deschise.

— Deci te-ai întors, zise el fără a mai zâmbi.

— Da, pentru o vreme.

Limburger, care-i auzise vocea, începu să latre şi să sară pe uşă. Rip o invită în casă. Intrară în camera de zi, o încăpere spaţioasă, frumos mobilată, cu un covor verde, cu un şemineu din piatră de munte.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de el.

Rip o fixă.

— Te îndoiai c-o voi face?

— Dar ceilalţi câini?

— Sunt bine. Ai venit până aici să mă întrebi despre ei?

— Nu.

Se lăsă tăcerea pe care niciunul nu părea că vrea s-o destrame.

— Ai terminat recoltatul?

— Da. Ai venit până aici să mă întrebi despre recoltă?

— Nu. Apoi, cu ochii în podea, Dareen îi spuse: nu mi-ai telefonat niciodată.

— Nu. Rip se ridică şi scoase o sticlă de băutură dintr-un dulap. Vrei ceva de băut?

— Nu.

— Deci ai făcut-o până la urmă. În cinstea ta, zise el batjocoritor.

— Nu mi-a fost prea uşor, încercă ea să-i explice.

— Te cred. Şi cum te simţi acum?

— Bine, cel puţin aşa cred...

Dareen îl lăsă jos pe Limburger.

— Rip, te rog vorbeşte-mi ca de obicei, am nevoie de sfaturile tale.

Rip care se uită pe fereastră, îi spuse fără să se întoarcă spre ea.

— Sunt mândru de tine, Dareen, ai avut mult curaj. Şi mă bucur că ai venit aici, chiar şi pentru puţin timp.

— M-am dus cu el până la Dallas, dar n-am făcut ce mi-a cerut. Cred că faptul că am văzut-o pe doamna Bailey în starea aceea...

— Doamna Bailey? întrebă el, revenindu-i acel zâmbet bine cunoscut de ea.

— Ascultă-mă, Rip. Am fost sfâşiată între dorinţa de a nu pleca de aici şi aceea de a nu face nimănui rău prin deciziile mele. Am ştiut însă că greşesc şi n-am mers până la capăt. În timp ce Sullivan făcea duş am sunat autorităţile şi am spus tot adevărul, despre căsătorie,

Saji... apoi am luat avionul spre New York. Cred că unii nu mă vor ierta niciodată... dar spre uimirea mea, am aflat că poliţia ştia totul de la Warren. N-a mai putut rezista la presiunile care se făceau asupra lui. I-a sunat din America de Sud.

— Deci ai dat ochii cu dragonul, în cele din urmă?

— Da, Rip, şi am vrut să mă suni ca să ştiu că eşti alături de mine.

— N-am putut s-o fac.

— De ce?

— La început am crezut că te-ai măritat cu individul acela. Dar apoi, adevărul a fost publicat în toate ziarele.

Am înţeles atunci că te-ai hotărât şi ai ales. Fără ajutorul nimănui. Am fost foarte mândru de tine, Dareen. Şi am încercat să-ţi fac un cadou.

— Un cadou?

Rip ridică paharul de vin.

— Darul de a te fi lăsat s-o faci singură. Mi-am spus că dacă ai fi vrut ajutor mi l-ai fi cerut. Dar n-ai făcut-o. N-ai avut nevoie nici de mine, nici de altcineva. Ai dovedit că eşti puternică. De când te-am văzut încercai din răsputeri să devii independentă.

— Crezi că mi-a fost uşor să rezolv singură toate astea?

— Iar mie crezi că mi-a fost uşor să te las singură? Ştii câte nopţi n-am dormit gândindu-mă la tine? Pentru prima oară în viaţă am băut prea mult. Eu!

— De ce nu m-ai sunat?

— Ţi-am spus, pentru că nu mi-ai cerut ajutorul. Ai un dar neaşteptat, draga mea, îi faci pe cei din jur să vrea să aibă grijă de tine. Dar eu am înţeles că trebuie să vină un moment când să-ţi rezolvi singură problemele. Ştii, se spune că dacă iubeşti pe cineva, trebuie să-i dai drumul să plece. Dacă se întoarce este al tău, dacă nu, asta e. Iar eu ştiu că am încercat să te domin.

— Aşa că m-ai lăsat să plec...

— Şi a fost foarte bine.

— Dar m-am întors. Rip Du Long, m-am simţit îngrozitor fără tine!

Rip străbătu încăperea din doi paşi. O strivi în braţele lui şi o sărută cu pasiune.

— Te mai lăsam o săptămână, şopti el şi veneam după tine la New York. Independenţa este independenţă, dar cred că ţi-a fost de ajuns.

— N-am ştiut ce simţi cu adevărat, dacă-ţi pasă că am plecat.

— Ascultă, Dareen, de când te-am văzut prima dată, pe scară, am ştiut pentru ce m-a lăsat Dumnezeu pe acest pământ. Pentru a te iubi. Dar între noi se afla un logodnic.

Şi încăpăţânarea mea. Şi faptul că tu trebuia să te maturizezi într-un timp atât de scurt.

— Am venit aici, dar nu-ţi cer să-mi faci promisiuni, zise ea. Ceea ce simt pentru tine m-a cam speriat. Dar acum sunt o femeie matură şi vreau să risc.

— O, Dareen, zise el, n-am ştiut cât te doresc până ai plecat. Mi-am spus mereu că nu vreau să mă căsătoresc şi ţi-am spus ca un prost ce simt, pentru că eu de fapt luptam cu aceste idei. De cum te-am văzut te-am dorit şi te voi dori întotdeauna. Dareen, aparţii acestor locuri.

Mărită-te cu mine. Muntele ăsta nu mai înseamnă nimic pentru mine dacă nu eşti şi tu aici.

— O să mă mărit cu tine, dar nu mai am niciun ban.

Dacă rămân voi fi o povară pentru tine. Va trebui să ai grijă de mine.

— O voi face, iubita mea, pentru toată viaţa.

— Avocatul mi-a spus că va putea recupera nişte bani, dar...

— Nu mai vorbi despre bani, iubito...

— Ştii, Rip, n-aş fi putut face ce am făcut dacă n-ar fi fost doamna Bailey. Ea şi bunicul tău...

— Tatăl ei a forţat-o să se mărite cu Bailey, un bancher din Arcadia. Ea a cedat presiunilor în cele din urmă, dar se pare că şi-a cam pierdut minţile din cauza asta. Este o poveste tristă. Dar iată că a dus la ceva bun, după atâţia ani.

— Şi bunicul tău?

— S-a însurat cu o franţuzoaică foarte frumoasă, dar nu cred c-a uitat-o pe Tabitha. S-a consolat cum a putut.

— Tu te-ai fi consolat, Rip?

— Nu, şi nu-mi mai pune astfel de întrebări.

— Chiar crezi că voi putea deveni o fată simplă de la ţară?

— Aşa ai fost născută, iubito. Am văzut cum îţi străluceau ochii atunci când priveai munţii. Eşti făcută pentru viaţa de aici. Eşti acasă, iubito.

— O, Rip, voi fi obiectul unui mare scandal, oamenii vor vorbi...

— Vor înţelege şi vor uita cu timpul. Lasă-i să vorbească.

Sfârşit